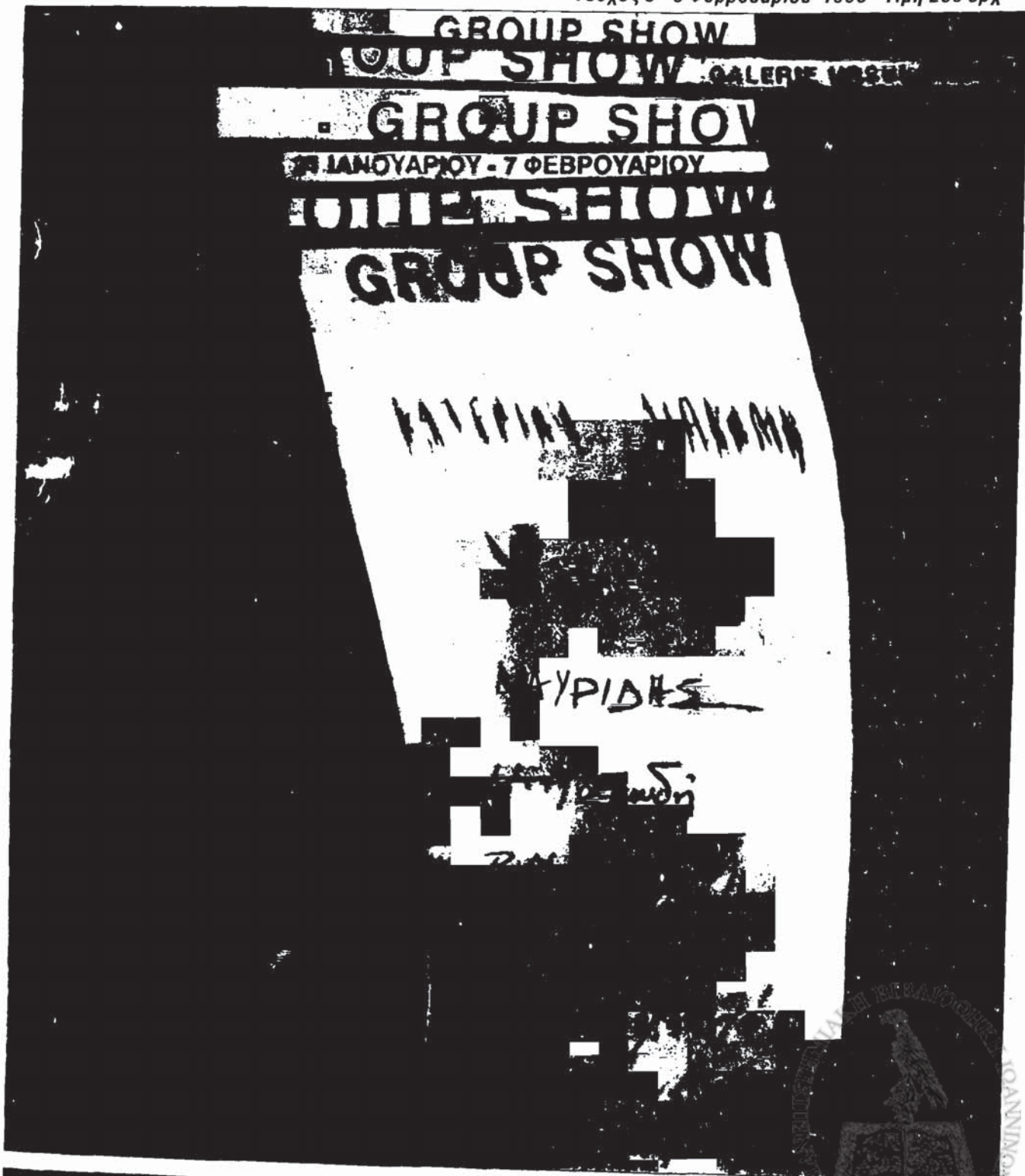

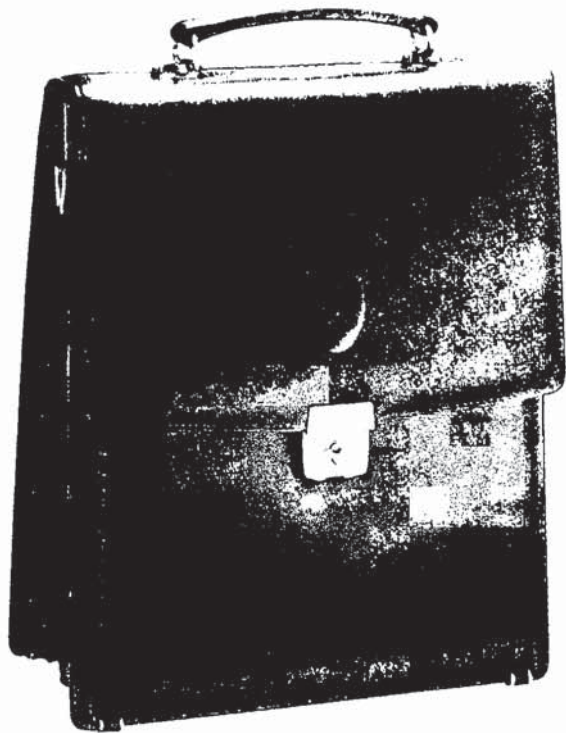
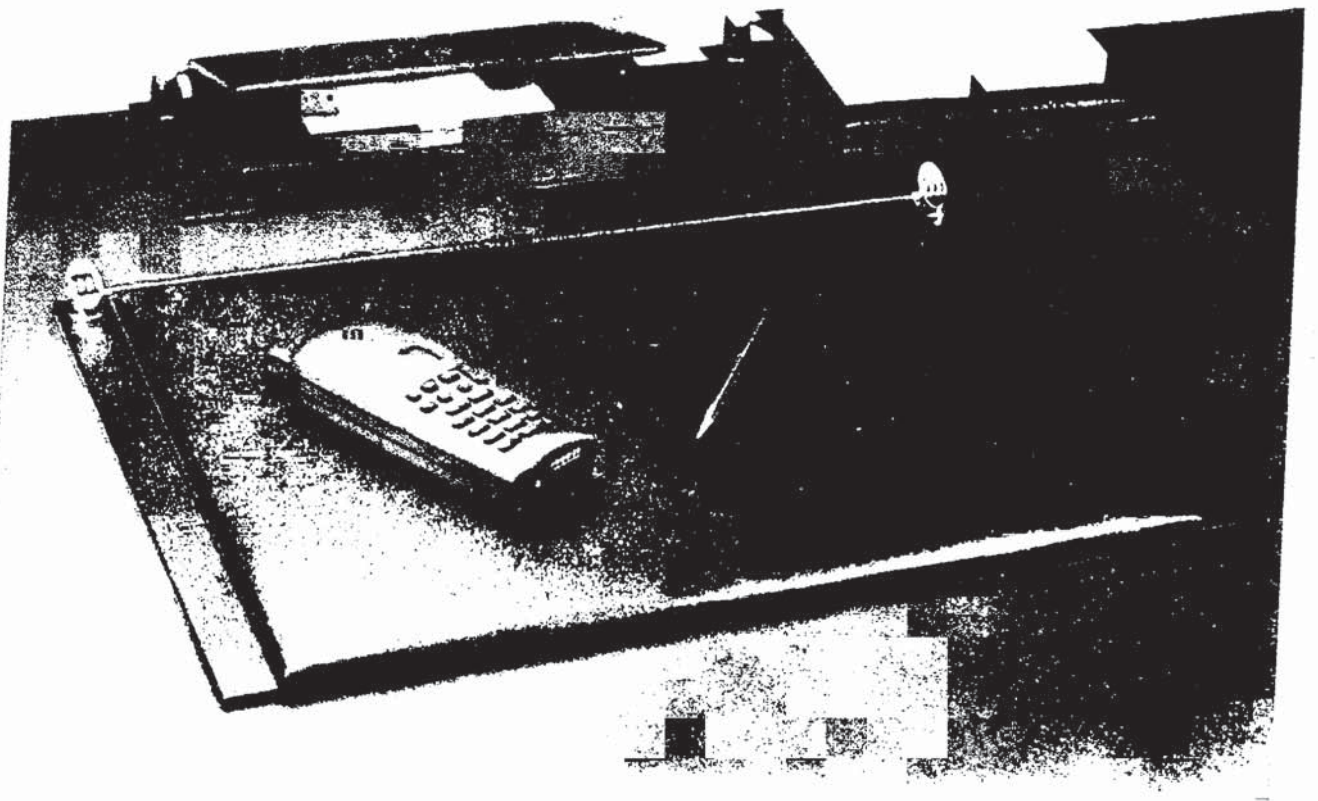
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

ΛΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

Τεύχος 8 - 6 Φεβρουαρίου 1998 - Τιμή 250 δρχ

Αφιέρωμα: Η πρεμιέρα
του «Σακακιού» από το Δημοτικό Θέατρο

Mihail

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Χ.
ΡΟΓΚΟΤΗΣ

Χ Α Ρ Τ Ι Κ Α
ΕΙΔΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Μ Ε Λ Α Ν Ι Δ Η 4
Ι Ω Α Ν Ν Ι Ν Α
Τ Η Λ . 0 6 5 1 / 2 5 0 0 3

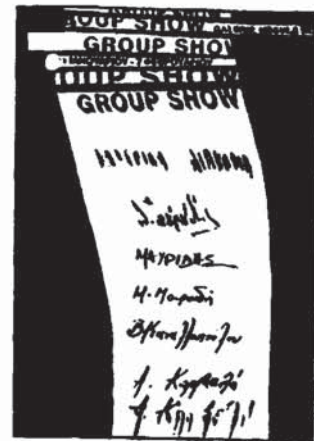
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

*Πολιτικό Βαρόμετρο:
Κωπηλατικοί
στην Παμβώτιδα;*

6

*Βιβλίο: Ανθολογία κειμένων
για τα Γιάννενα σε βιβλίο του
Κατσάρειου Ιδρύματος*

20

*Σε αυτό το εξώφυλλο: Η
Αναστασία Καρβελά ζωγρα-
φίζει το εξώφυλλο του
Μικρόπολις*

*Αφιέρωμα: Έξι σελίδες για την προ-
μιέρα του «Σακακιού που Βελάζει»
από το ΔΗΠΕΘΙ με κριτική και
συνέντευξη του Σκηνοθέτη*

32

ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Τεύχος 8, 6 Φεβρουαρίου 1998 Τιμή 250 δρχ.

Εκδότης: Νίκος Αλμπανόπουλος Αρχισυντάκτης: Φώτμων Καραμήτσος Σε αυτό το τεύχος συνεργάζονται: Γιάννης Παπαδημητρίου, Γιώργος Κοκαώνης, Μαρία Ζουμπούλη, Γιώργος Αράνης, Βασίλης Ντισιάκος, Παναγιώτης Νούτσος, Μαρία Παπαδοπούλου, Τάνια Φαρμάκη, Ελένη Παπαδάκη, Γεωργία Φιορίνου, Σπύρος Αλαμάνος, Θύμιος Τζάλλας, Άρης Λιάβας

Φωτογραφία: Χ. Γκλιβας, Σκίτσο: Χαντζό

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση Ιωσήφ Βακόνδιος, Διαχωρισμοί Πολύχρωμο, Εκτύπωση Τυποεκδοτική Ηπειρώ, Διεύθυνση περιοδικού: Χατζή Πελλερέν 8, 452 21 Ιωάννινα, e-mail: nikaiban@otenet.gr, τηλ. - fax: 0651 22348 - Ετήσια Συνδρομή 5.000 δρχ., Εταπίες, υπηρεσίες 30.000 δρχ.

Οι Τρεις Ιεράρχες ας σώζουν το Πανεπιστήμιο

Η παραδοσιακή διάλεξη που δίνεται στο Πανεπιστήμιο την ημέρα της γιορτής των Τριών Ιεραρχών υποτίθεται ότι πρέπει να έχει επιστημονική εγκυρότητα (και άρα να είναι δημοσιεύσιμη) αλλά και επίκαιρο μήνυμα, που να αντανάκλα μάλιστα το προφίλ του Πανεπιστημίου στον ενεστώτα χρόνο. Η φετινή ήταν απλώς μια ηθικολόγος κενολογία (περί αγάπης ως μέσο επικοινωνίας στο εσωτερικό της πανεπιστημιακής κοινότητας) με προβολή μιας άψογης πανεπιστημιακής πραγματικότητας (don't worry, be happy), διανθισμένη με διαφάνειες αναλόγου αφέλειας (π.χ. την Ελπίδα εικονογραφεί ένα αναμένο κερί...). Ααα, μήπως πρέπει να ανησυχούμε;

M.K.

Μπουντούνης κατά Κορκολή

Ενδιαφέρουσα η διαμάχη που φιλοξένησαν πρόσφατα οι στήλες της Ελευθεροτυπίας μεταξύ του κιθαρίστα Β. Μπουντούνη και του συνθέτη και τραγουδιστή Σ. Κορκολή. Οι λεπτομέρειες της αντιπαράθεσης είναι μάλλον αδιάφορες, αλλά αυτό που σοκάρει είναι ο εκατέρωθεν τρόπος αναφοράς στον Μ. Χατζιδάκη, τον οποίον ο δεύτερος επιχειρεί να επικαλεστεί ως άλλοθι της ελαφρότητάς του και ο πρώτος υπερασπίζεται με αυστηρό ύφος δημοδιδασκάλου και παραινήσεις τόσο παλιομοδίτικες, που ηχούν φαιδρές. Τι να λoidωρήσει περισσότερο κανείς; Το "απωλεσθέν" ήθος του ("μετανοούντος" λιποτάκτη της κλασικής μουσικής) Κορκολή, ή το ανύπαρκτο (για όσους γνωρίζουν την "παιδαγωγική" του δραστηριότητα) του Μπουντούνη;

Γ.Κ.

Μπρόβο ΚΤΕΛ!

Μια συγκλονιστική επιστολή του κ. **Θωμά Κ. Παππά** δημοσιεύει ο Πρωινός Λόγος στις 30 Ιανουαρίου: *Είμαι Βορειοηπειρώτης, από τα χωριά της Δρόπολης, ξεκινά ο επιστολογράφος και συ-*

νεχίζει: Δυστυχώς στην πόλη της Κορυτσάς πεθαίνει η μάνα της συζύγου μου στις 10 Ιανουαρίου. Με την παραγγελία της την μεταφέραμε για να την ενταφιάσουμε στην γενέτειρά της, παρόλες τις χειμωνιάτικες δυσκολίες, του δύσκολου και μακρού δρόμου και πάνω από όλα την αναρχική κατάσταση που επικρατεί στην Νότια Αλβανία.

Κατά την διαδρομή, μας βγήκαν μπροστά τρεις κουκουλοφόροι. Μόλις είπαμε για νεκρό, δεν μας παρουσίασαν κανένα εμπόδιο.

Μετά, κατά την επιστροφή μας για την Αθήνα, στις 14 Ιανουαρίου, στην Κακαβιά βρήκαμε το λεωφορείο γεμάτο. Ρωτάμε για εισιτήρια τον εκεί εισπράκτορα (...) του θέσαμε το πρόβλημα. Αυτός ήταν σαν να μιλούσες σε πέτρα και όχι σε ανθρώπινη ψυχή. Τα ίδια προβλήματα θέσαμε και στο κοινό του λεωφορείου, μήπως κάποιος μας παραχωρήσουν τις θέσεις τους. Αμέσως δύο καλοί άνθρωποι (...) μας παραχώρησαν τις θέσεις τους. Στον έλεγχο των εισιτηρίων ο ίδιος ο παραπάνω εισπράκτορας μας λέει: «Τα εισιτήρια δεν τα πήρατε από εμένα, για αυτό ή κόβετε άλλα ή κατεβείτε!» (...) Τα διπλοπληρώσαμε.

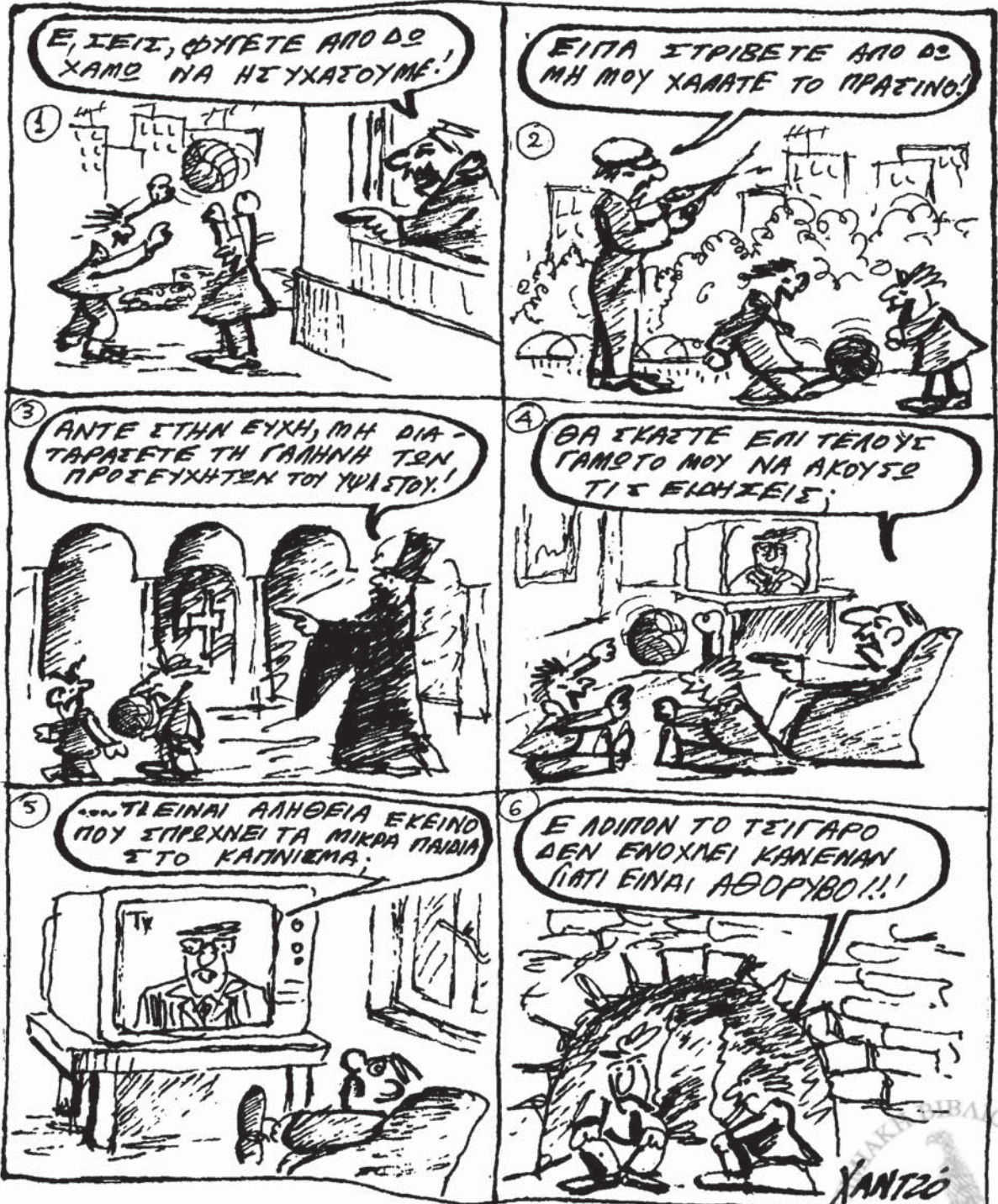
Και ο επιστολογράφος καταλήγει: Φοβόμαστε τους κουκουλοφόρους Αλβανούς, όμως δεν περιμέναμε εδώ στην μάνα μας Ελλάδα ένα κουκουλοφόρο που αντί για κουκούλα είχε ένα μπλοκ και αντί για Καλάσνικοφ ένα μολύβι, δείχνοντάς μας την ποιότητα της ανθρωπιάς του και την τυφλή υπακοή στα αφεντικά του, καθώς και ότι στην θέση της ανθρώπινης καρδιάς έχουν πλατανόφυλλα από χρήματα. Στην διαδρομή μας λένε οι Αλβανοί επιβάτες: «Αφού κάνουν έτσι με εσάς, που σας έχουν αδέρφια και μιλάτε την ίδια γλώσσα, εμείς οι κακομοίρηδες τότε τι να πούμε; Η ψυχή μας ξέρει τι τραβάμε εμείς με αυτούς του ΚΤΕΛ!»

Η ψυχή του μετανάστη και η «ψυχή» του ΚΤΕΛ... Τα σχόλια περιττά. Δεν είναι εξάλλου η πρώτη φορά που το ΚΤΕΛ καταγγέλλεται για απάνθρωπη συμπεριφορά και κερδοσκοπία. Επιπλέον, καμιά απάντηση του ΚΤΕΛ δεν στάλθηκε στον Πρωινό Λόγο ως τώρα. Ε καλά, αφού ήταν «Αλβανοί» οι επιβάτες...

N.A.

ΧΑΝΤΖΟ... ΜΑΡΕΣ

ΤΟ ΤΖΙΓΑΡΟ ΕΙΝΑΙ ΑΘΟΥΒΟ!!

Η πρόσφατη αθώωση των 6 μελών της οργάνωσης ΟΑΚΚΕ από το Δ' Τριμελές Εφετείο Αθηνών κλείνει και συμβολικά τον κύκλο της ποινικοποίησης των πολιτικών απόψεων, που παρατηρήθηκε κατά την αναζωπύρωση του Μακεδονικού προβλήματος στη διάρκεια της ζοφερής διετίας 1991-93. Υπενθυμίζουμε ότι τα μέλη της ΟΑΚΚΕ είχαν καταδικασθεί πρωτόδικα για πρόκληση πολιτών σε διχόνοια και παράνομη αφισσοκόλληση, επειδή κολλούσαν αφίσσες με καταγγελία του ελληνικού σωβινισμού και αίτημα την αναγνώριση της Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας. Η συγκεκριμένη απόφαση του Εφετείου δεν στερείται σημασίας, πολύ περισσότερο εάν συνυπολογισθούν οι αλληπάλληλες αναβολές της συζήτησης και οι μεθοδεύσεις των εισαγγελικών αρχών να οδηγηθεί η υπόθεση σε παύση της ποινικής δίωξης λόγω παραγραφής των αδικημάτων και όχι σε αθώωση, πράγμα που έχει συμβεί με τις περισσότερες από τις "διώξεις γνώμης" της περιόδου της Μακεδονομαχίας - συνολικά ασκήθηκαν ποινικές διώξεις εναντίον 20 περίπου πολιτών, όλες μέχρι τις εκλογές του 1993.

Με αφορμή πάντως το κλείσιμο του κύκλου αλλά και την πολυσυζητημένη τελευταία θεωρία της "σιωπής των διανοουμένων" αξίζει τον κόπο να θυμηθούμε μία σημαντική αντίδραση αλληλεγγύης στα θύματα των ποινικών διώξεων, το γνωστό κείμενο των 169 πολιτών, οι οποίοι, αφού διευκρίνιζαν ότι δεν συμφωνούν απαραίτητα με τις απόψεις των διωκόμενων

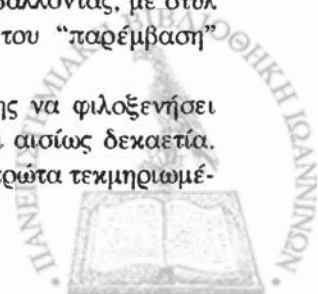
Ολυμπιακοί κωπηλασίας. 'Όχι ευχαριστούμε

Αυτή η υπόθεση της διοργάνωσης της Ολυμπιάδας του 2004 τείνει από την πρώτη στιγμή να γίνει συνώνυμη του σκανδάλου. Παρά τις προσπάθειες του κ. Σημίτη να διορίσει άφθαρτα πρόσωπα επικεφαλής της Οργανωτικής Επιτροπής (είμαι απ' αυτούς, που επικροτούν τους πρωθυπουργικούς υπαιτιγμούς περί πιέσεων για τη σύσταση της Επιτροπής και, παρά τη σκόπιμη ασάφειά τους, αναγνωρίζω τη σημασία τους ως μηνύματος με πολλούς αποδέκτες), είναι σίγουρο ότι τις αποφάσεις θα καθορίσουν οι εκπρόσωποι των λόμπυ και των κέντρων οικονομικής εξουσίας, καταπίνοντας, αν χρειαστεί, όσους διατηρούν περιέργες απόψεις περί διαφάνειας. Ας μη λησμονούμε εξάλλου την περιθωριοποίηση του καθηγητή Κώστα Σοφούλη, που ήταν επίσης προσωπική επιλογή του κ. Σημίτη για τη θέση του γενικού διευθυντή της Επιτροπής Διεκδίκησης των Αγώνων και κατήγγειλε σωρεία παρατυπιών στον τρόπο λειτουργίας της.

Την ίδια αίσθηση σκανδάλου αποκομίζει κανείς και από τις περιβαλλοντικές παραμέτρους των αγώνων. Η δημόσια συζήτηση, που γίνεται αυτές τις μέρες, κατόπιν εορτής, αποκάλυψε αρκετές αυθαιρεσίες και εσφαλμένες επιλογές στη χωροθέτηση των εγκαταστάσεων. Ο Σχοινιάς του Μαραθώνα αίφνης, που επιλέχθηκε ως στίβος κωπηλασίας, αποτελεί υδροβιότοπο με σημαντική οικολογική αξία και είναι προφανές ότι η δημιουργία Ολυμπιακών εγκαταστάσεων τραυματίζει καίρια την ισορροπία του. Για να γίνει μάλιστα κατανοητό, με ποιό τρόπο λειτουργεί το νεοελληνικό κράτος, αρκεί να αναφερθεί ότι ο Σχοινιάς περιλαμβανόταν στον επιστημονικό κατάλογο των υπό ένταξη περιοχών στο πρόγραμμα προστασίας "Natura 2.000", με τρόπο όμως "ανεξήγητο" παραλείφθηκε από την αρμόδια επιτροπή του ΥΠΠΕΧΩΔΕ !

Για την επιλογή Σχοινιά εξάλλου γνωμάτευσε αρνητικά η ομάδα επιστημόνων του Πολυτεχνείου, που μελέτησε όλους τους προτεινόμενους χώρους του φακέλλου υποψηφιότητας. Η γνωμάτευση αυτή δημιούργησε κύμα ενθουσιασμού σε κύκλους της πόλης μας, αφού ο δήμαρχος Λευτέρης Γκλίναβος, ο Πρόεδρος του Ναυτικού Ομίλου Σωτήρης Στάμος αλλά και ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Βαγγέλης Αργύρης αισθάνθηκαν την ανάγκη να εκφράσουν με δηλώσεις την αισιοδοξία τους για τη μετακίνηση των αγωνισμάτων της κωπηλασίας στην Παμβώτιδα - ο τελευταίος μάλιστα προβάλλοντας, με στυλ αυθεντικά παλαιοκομματικό, την προσωπική του "παρέμβαση" στον αρμόδιο Υφυπουργό Αθλητισμού.

Η συζήτηση για την υποψηφιότητα της λίμνης να φιλοξενήσει Ολυμπιακούς αγώνες κωπηλασίας συμπληρώνει αισίως δεκαετία. Αξίζει ίσως τον κόπο να θυμίσω ότι ένα από τα πρώτα τεκμηριωμέ-

να αρνητικά κείμενα, του πανεπιστημιακού Τριαντάφυλλου Αλμπάνη ("Αντέχει η λίμνη τη χρυσή Ολυμπιάδα ;", *Ηπειρωτικός Αγώνας* 24-3-1988) αντιμετωπίστηκε από ορισμένους με ένα απίστευτο συνδυασμό τοπικισμού και ανοησίας, με τη ρετσινιά δηλαδή ότι, αφού ο αρθρογράφος καταγόταν από τη Θεσσαλονίκη, ήταν ύποπτος ότι φροντίζει για την ανάληψη των κωπηλατικών αγώνων στη λίμνη Λαγκαδά !!

Από τότε έχουν γραφεί αρκετά κείμενα για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις στην ιδιαίτερα επιβαρυσμένη Παμβώτιδα. Και, παρότι ο χώρος του περιοδικού δεν επαρκεί για την αναλυτική τους παρουσίαση, είναι σίγουρο πως, αν επιβάλλεται μία φορά η ανησυχία για τα πλωτά αναψυχής, θα είναι μετά βεβαιότητας πολλαπλάσια η προβλεπόμενη όχληση από αγώνες μεγάλης κλίμακας, από τις δεκάδες σκάφη -όχι μόνο βάρκες αλλά και μηχανοκίνητα σκάφη συνοδείας- , τις επιχωματώσεις αλλά και την καθημερινή εξυπηρέτηση εκατοντάδων ανθρώπων.

Όλα αυτά όμως θεωρούνται ψιλά γράμματα από τους αθλητικούς παράγοντες και τις τοπικές αρχές, που συμμετέχουν στην ειδική επιτροπή διεκδίκησης του Δήμου, πάντα πρωτοπόρου και πρόθυμου για "αθλητικές πρωτοβουλίες", αν αναλογιστούμε και την απίθανη απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου για την αγορά του ΠΑΣ Γιάννενα. Γι' αυτό και ετοιμάζονται πυρετωδώς για τη διοργάνωση του παγκόσμιου πρωταθλήματος νέων, που θα γίνει το ερχόμενο καλοκαίρι και το θεωρούν πρόγραμμα για τη διεκδίκηση των Ολυμπιακών.

Φυσικά κανένας απ' αυτούς δε μπαίνει στον κόπο να αποτιμήσει την αποδοτικότητα των εγκαταστάσεων της προηγούμενης μεγάλης διοργάνωσης, των Μεσογειακών Αγώνων του 1992, και παραμένουν έκτοτε σε μεγάλο βαθμό αχρησιμοποίητες. Κανένας επίσης δεν δείχνει να προβληματίζεται από τη διεθνή πρακτική των Ολυμπιακών πόλεων να κατασκευάζουν τους υγρούς στίβους της κωπηλασίας κλειστούς από όλες τις πλευρές, προκειμένου να διευκολύνεται η παρακολούθηση των αγώνων από την ξηρά, και σίγουρα σε απόσταση από κατοικημένους χώρους (όπως λ.χ. στην περίπτωση του αθλητικού κέντρου Ρεγκάττα του Σίδνεϋ, για το οποίο διατέθηκε έρμηξη έκταση χιλιάδων στρεμμάτων).

Δεν παύει πάντως να ισχύει η απόφαση της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής ότι τα αγωνίσματα πρέπει να είναι συγκεντρωμένα σε ακτίνα 100 χιλιομέτρων και επομένως, εάν αποκλειστεί ο Σχοινιάς, πιθανότερη επιλογή είναι το σύμπλεγμα των λιμνών Υλίκης-Παραλίμνης. Γι' αυτό μπορούμε να αισιοδοξούμε ότι η Παμβώτιδα θ' αποφυγεί τελικά την περιπέτεια των Ολυμπιακών Αγώνων.

Είναι όμως μελαγχολικό να εναποθέτει κανείς όλες τις ελπίδες στους "αθάνατους" της ΔΟΕ και όχι στην αντίδραση της πόλης. Εκτός εάν βρεθούν κάποιοι να θέσουν το ζήτημα στις επερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις.

(στην περίπτωση αυτή επρόκειτο για την προκήρυξη, που μοίραζαν 4 μέλη της Αντιεθνικιστικής - Αντιπολεμικής Συσπειρώσης), καταδίκασαν την προσβολή του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών και δήλωναν προς τους αρμόδιους Εισαγγελείς ότι συνυπογράφουν το συγκεκριμένο κείμενο, προκαλώντας τους να εφαρμόσουν την αρχή της ισονομίας των πολιτών και να γενικεύσουν τις διώξεις, πράγμα που φυσικά δεν έκαναν.

Υπήρχαν και ορισμένοι Γιαννιώτες στον κατάλογο των "169" ενώ στην πόλη μας συντάχθηκε και δεύτερο κείμενο αλληλεγγύης και μάλιστα με αξιόλογη απήχηση, αφού υπογράφηκε από δεκάδες συμπολίτες από αρκετούς εργασιακούς και πολιτικούς χώρους. Σ' αυτές τις αντιδράσεις και κυρίως στην ύπαρξη ενός μικρού αλλά σταθερού αντι-εθνικιστικού πυρήνα, που δεν δίστασε να πάει κόντρα στο ρεύμα και να διοργανώσει από την πρώτη στιγμή ανοιχτές εκδηλώσεις για τον εθνικισμό, τις μειονότητες και την πολυεθνική Βοσνία, ίσως να οφείλεται η σχετικά μεγαλύτερη αντοχή της τοπικής κοινωνίας στον εθνικιστικό ιδό.

Πρωτοβουλίες, που σίγουρα αξίζει τον κόπο να τις θυμόμαστε και να τις αποτιμούμε πολιτικά αλλά φυσικά δεν αναιρούν τη βασική διαπίστωση ότι το εθνικιστικό ρεύμα στη χώρα μας δεν υποχώρησε εξαιτίας της αντίστασης της Αριστεράς ή των διανοουμένων αλλά κυρίως κάτω από το βάρος των δικών του αντιφάσεων και αδιεξόδων.

Γ. Παπ.

Προς την «Ιδιωτικοποίηση»...

Η ευχέρεια να μοιρασθεί το (πρωινό) εργάσιμο πενήτημερο σε δύο μέρη, ένα μέσα και ένα έξω από το Πανεπιστήμιο, νομιμοποιεί για πρώτη φορά την «ιδιωτικοποίηση» των μελών του Διδακτικού Επιστημονικού Προσωπικού (ΔΕΠ). Πρακτικές ετεροαπασχόλησης που ήταν γνωστές στους μηχανικούς, τους γιατρούς, τους νομικούς, τους οικονομολόγους, τους ψυχολόγους κλπ. αναγνωρίζονται πια ως απολύτως συμβατές με το «δημόσιο λειτούργημα». Αυτή η νόμιμη σύζευξη «δημοσίου» και «ιδιωτικού», στο πεδίο της δραστηριότητας του ΔΕΠ, είναι μάλλον άγνωστη σε πανεπιστήμια άλλων χωρών που διαθέτουν την ίδια παράδοση με τη δική μας και υπονοεί σαφώς την τελεσφόρα διεμβολή του κερδίου Ερμής της αγοράς, με πενιχρά (αν κάποτε δηλωθούν τα σχετικά ποσά) έσοδα για τα Ιδρύματα. Σ' αυτό το κλίμα που εκτρέφει το «επιχειρηματικό» ΔΕΠ δεν πρόκειται να διευκολυνθεί η διαρκής επανεξέταση της ερευνητικής πολιτικής των Ιδρυμάτων με στόχο να μην ολισθαίνει η Επιτροπή Ερευνών σε όχημα μετατροπής τους σε ετεροχρηματοδοτούμενα κέντρα έρευνας χωρίς δυνατότητες επιλογών. Αντίστοιχα δεν προβλέπεται να εκλεγούν πρυτανικές Αρχές που θα αντισταθούν σ' αυτή τη διολίσθηση ούτε θα αποτραπεί ο κίνδυνος να μετατραπούν τα μέλη ΔΕΠ σε managers ανεύρεσης και διαχείρισης «ερευνητικών» προγραμμάτων, σύμφωνα με πρότυπα των τεχνοκρατών που ενδημούν στις Βρυξέλλες και τις οδηγίες των ομολόγων τους που στελέχωσαν τα αρμόδια Υπουργεία.

Επιπλέον, δύσκολα θα θεοπιστούν κανόνες οργάνωσης και διαφανούς διαχείρισης (με εξαίρεση ίσως τον τρόπο κατακράτησης των ποσοστών που αναλογούν στον «Ειδικό Λογαριασμό») τόσο των «αναπτυξιακών» (μακρινό παρελθόν θα φαίνεται η εθελοντική προσφορά των υπευθύνων) όσο ιδίως των «επιμορφωτικών» προγραμμάτων που συχνά δεν αποκρύπτουν την πελατειακή σχέση εργοδότη και αναδόχου. Η επιτέλεση χορού δισεκατομμυρίων με ανάθεση, χωρίς δηλαδή προκήρυξη και κρίση διεκπε-

ραιώνεται συχνά με την εκμετάλλευση άνεργων πτυχιούχων, υποψηφίων διδασκτόρων ή αποσπασμένων εκπαιδευτικών. Σ' αυτή τη διεργασία «ιδιωτικοποίησης» του ΔΕΠ διαφαίνεται, με πρόσφατη εξαίρεση τις παιδαγωγικές επιστήμες, η βαθμιαία περιστολή του οικονομικού βάθρου των ανθρωπιστικών-κοινωνικών επιστημών, ενώ, ως προς την πανεπιστημιακή γεωγραφία, τα Τμήματα του κέντρου θα επωφεληθούν στο έπαρκο από τις διατάξεις από τις διατάξεις αυτές και αντίστοιχα οι συνάδελφοί τους στην περιφέρεια (ώσπου να εκδοθεί το ΠΔ για τα «κίνητρα προσέλκυσης, εγκατάστασης και παραμονής σε ΑΕΙ που εδρεύουν σε παραμεθόριες περιοχές») θα αρκούνται κάποτε σε ρόλους ιπτάμενων ή εποχούμενων με δύο (το πολύ) διανυκτερεύσεις μακράν των Αθηνών.

Η «ιδιωτικοποίηση» των μελών του ΔΕΠ σύντομα θα συνυφανθεί με την ανάδυση ενός «συμβατικού» Πανεπιστημίου πολλαπλών ταχυτήτων, όπου θα προέχουν τα «εμπορεύσιμα» είδη (π.χ. «ειδικεύσεις» μιας χρήσης) και τα οποία μέσω κληρωτίδας θα εμφανίζονται ελκυστικά. Δεν αποκλείεται συναφώς η ολοσχερής μετακίνηση στο στενό ορίζοντα της επαγγελματικής κατάρτισης, με πολλαπλές πιέσεις που θα εδράζονται στο περιεχόμενο των εξετάσεων για μια θέση π.χ. εκπαιδευτικού στο δημόσιο σχολείο. Τούτο θα επιφέρει και την αλλοίωση της φυσιογνωμίας των Πανεπιστημίων ως πνευματικών ιδρυμάτων, στους κόλπους των οποίων (ανα)παράγεται η γνώση με τρόπο (αυτο)κριτικό. Συνολικά, τα νομοθετήματα που ψηφίστηκαν έως τώρα και όσα φαίνεται ότι θα επακολουθήσουν, περιορίζουν δραστικά την αυτοτέλεια του δημοσίου Πανεπιστημίου. Τα τριάνοντα αργύρια, είτε του «αναμορφωμένου» μισθολογίου είτε της νόμιμης πια ετεροαπασχόλησης, αρκούν τάχα για την αποστράτευση των πανεπιστημιακών που οραματίζονται μια διαφορετική λειτουργία του θεσμού που εμπνυχώνουν; Όπως διαβεβαίωσε κι ο ποιητής, «δυστυχώς και η Γη με δικά μας έξοδα γυρίζει».

Περί ηθικής

Στην Κόνιτσα όπως άλλωστε σε κάθε μικρή πόλη, τα νέα κυκλοφορούν ακόμα από στόμα σε στόμα και μάλιστα μένουν αρκετά στην επικαιρότητα -συνήθως μέχρι να βρεθεί κάτι καινούργιο, το οποίο εξωθεί το παλιό και απασχολεί με τη σειρά του την τοπική κοινή γνώμη. Όλα αυτά περισσότερο σ' ένα πλαίσιο παραδοσιακής προφορικότητας και συχνά κουτσομπολιού και όχι δημοσιογραφικής ή άλλης δημόσιας κριτικής.

Κάθε φορά λοιπόν που επισκέπτομαι την πόλη και το κάνω αρκετά συχνά -ρωτώ να μάθω "τα νέα". Κάθε φορά υπάρχει μια κυρίαρχη "είδηση". Ένας ψίθυρος που περπατά στην όμορφη πλατεία, στην γραφική αγορά, στα καλντερίμια και στα κατώφλια των σπιτιών. Δεν χρειάζεται καν να ρωτήσεις. Διότι σκοντάφτεις πάνω του.

Τις προάλλες -μέρα των Τριών Ιεραρχών- ήμουν ξανά εκεί. Κι αυτή τη φορά ο ψίθυρος πήρε κατά κάποιον τρόπο επίσημη μορφή, αφού συζητήθηκε φωναχτά στην καθιερωμένη δεξίωση που κάνουν οι δάσκαλοι για τη γιορτή τους.

"Ο Δήμαρχος έδειξε τσόντα". Ναι, η "είδηση" κυκλοφόρησε τυποποιημένη έτσι ακριβώς, "ο Δήμαρχος έδειξε τσόντα". Περί τίνος πρόκειται; Απλά, ο Δήμος Κόνιτσας, έχει ενταχθεί στο γνωστό δίκτυο του Υπουργείου Πολιτισμού και προβάλλονται τακτικά στην πόλη κάποιες ταινίες -μα μικρή όαση αλήθεια στην προβληματική πολιτιστική ζωή της πόλης. Ανάμεσα σ' αυτές τις ταινίες προβλήθηκε πρόσφατα μία -που σημειωτέον κανείς από όσους ρώτησα δεν μπορούσε να μου πει πια- ελληνική και μάλιστα καλή από ό,τι λένε (οι φήμες) που όμως "είχε και τσόντα". Ή κατ' άλλους είχε μία άσεμνη και ανήθικη σκηνή. Φάνηκε κάποια στιγμή το στήθος μιας γυναίκας...

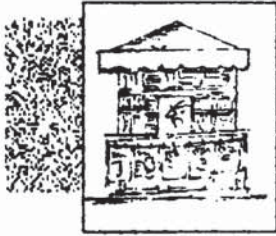
Κι αυτό, φαίνεται, το στήθος μας γυναίκας μπορεί να διαφθείρει τη νεολαία. Άσχετα από την πρόθεση του σκηνοθέτη, την αισθητική της ταινίας, τα άλλα μηνύματά της. Τι ειρωνεία! Το στήθος μας γυναίκας. Ένα στήθος

που θήλασε κάθε άνθρωπο. Το στήθος που μας μεγάλωσε μπορεί μόνο και μόνο με την οπτική επαφή να μας διαφθείρει, να μας καταστρέψει ηθικά...

Τι ειρωνεία, σκέφτηκα ξανά. Και να σκεφτείς ότι κάθε παιδί σήμερα με τη δύναμη του τηλεχειριστηρίου και τη γνωστή λειτουργία του "ζάπιγκ" έχει πρόσβαση σε προβολές που προσβάλουν βάνουσα την πραγματικότητα, το μύθο και την πράξη του έρωτα και εξευτελίζουν τόσο το ανθρώπινο κορμί όσο και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Γι' αυτά δε μιλάνε και πολύ. Ίσως επειδή είναι του ιδιωτικού χώρου... Ίσως.

Με τέτοιες σκέψεις και με διάθεση να εμβαθύνω στο φαινόμενο της ενοχοποίησης βλαστικών ανθρώπινων επιθυμιών και της αναγωγής σε ταμπού των πιο φυσιολογικών πραγμάτων από μια συγκεκριμένη ηθική βρέθηκα την επομένη μ' έναν φίλο στο Παγώνι -κι αυτόν τον τόπο τον αγαπώ πολύ. Στο Δολό. Στο καφενείο του χωριού. Με την τηλεόραση να παίζει και να ξορκίζει τη σιωπή, την ερημιά. Το νέο εδώ; 12 εκατομμύρια πλήρωσε το Συμβούλιο Περιοχής για να πιάνει ο κόσμος Σκάκι Για να έχει ο κόσμος επιλογές... Για να έχει να ασχολείται με το άλλοι, αφού το εδώ δεν παράγει πια ούτε καν κουτσομπολιό στο Παγώνι. Να έχουν πιο πολλά παράθυρα, πιο πολλά ριάλιτι σόους. Άλλωστε εδώ παιδιά δεν έχει για να διαφθαρούν. Εδώ, κι αν πληρώνεις ένα πρόγραμμα που είναι εξ' ολοκλήρου "τσόντα" αξίζει να το κάνεις. Προσφέρεις κοινωνική υπηρεσία στους λιγοστούς ηλικιωμένους που ζουν στην εγκατάλειψη και την ερημιά. Να χαρεί λίγο και απουσιών το χειλάκι τους. Οι χαρές τους έχουν έτσι κι αλλιώς στερέψει.

Επιστρέφοντας σκεπτόμουν με αφορμή τα παραπάνω ξανά την Κόνιτσα. Έλεγα -δεν ξέρω με τι αισθήματα, πάντως ειρωνικά ακουγόταν- έλεγα: "Για κοίτα, σε μια κοινωνία που κοντεύει να γίνει "τσόντα" η ίδια ενοχλεί η θέα του στήθους μιας γυναίκας" Τι ειρωνεία!

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

από τον Φιλήμονα Καραμήτσο

Εκ του μακρόθεν η επικοινωνία αφού η συγκυρία μας βρίσκει στη Θεσσαλονίκη. Κρέμεται πάνω από το κεφάλι μας η απειλή του αποκλεισμού των εθνικών οδών αλλά δεν φτάνουμε και στην υστερία. Γιατί σημασία έχει να σκεφτόμαστε και να πράττουμε πολιτικά, πάει να πει να αναλύουμε και να ξύνουμε την επιφάνεια της κατ' όνομα επικαιρότητας, να παραμένουμε στα όρια της διαλεκτικής και να πατάμε γερά στα πόδια μας αν και μερικές φορές αξίζει τον κόπο να αιθεροβατούμε και στα σοκκάκια μιας ονειρικής Νεφελοκυγγίας. Να βλέπουμε ας πούμε σ' αυτές τις κινητοποιήσεις των αγροτών κι ένα σπέρμα άδολης φροντίδας για το καλό της κοινότητας ή μία αναβίωση της άμεσης δημοκρατίας. Σαν τους αγρότες του Γραμματικού Καρδίτσας που κατέλαβαν το κοινοτικό γραφείο και διέκοψαν τον πλειστηριασμό της περιουσίας συγχωριανού τους, ο οποίος για ένα δάνειο 2,5 εκατ. το 1985 έφτασε σήμερα να οφείλει 19,6 εκατ. και πρέπει να τα ξεπληρώσει στην Αγροτική Τράπεζα με τα χωράφια και το σπίτι του. Η είδηση δεν είναι, λοιπόν, ότι ηγέτες των αγροτών είναι στελέχη του ΚΚΕ και της Νέας Δημοκρατίας αλλά ότι οι αγρότες μαθαίνουν να συζητάνε και να αγωνίζονται από κοινού. Μέγα θέμα αυτό το "από κοινού" και μέγας ο φόβος των κάθε λογής αξουσιαστών από το ξύπνημα της συλλογικής συνείδησης. Κι ας λένε ότι θέλουν οι μωροί γραφιάδες που προβάλλουν ως μέγιστο τον ευδαιμονισμό του μικροαστού που θέλει ανοιχτούς τους δρόμους για να οδηγεί το σύμβολο της, αβέβαιης έτσι κι αλλιώς, κοινωνικής του θέσης.

Διαφωνίες

Δυσανεστήθηκε η Τομπίδα του Ηπειρωτικού Αγώνα (28/1) και μας χαρακτηρίζει "εμπαθείς" επειδή στο προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε ότι "εφημερίδα χωρίς ξεκάθαρη γραμμή δεν μπορεί να ξεκολλήσει από το βάλτο..." Αν η λέξη που εννοχλεί είναι ο βάλτος την παίρνουμε πίσω αφού άλλωστε δεν πιστεύουμε ότι η καλή εφημερίδα βρίσκεται σε κανέναν βάλτο. Δεν σχολιάζει όμως η Τομπίδα την ουσία του σχολίου μας, ότι δηλαδή υποδείξαμε δύο δικά της σχόλια που το ένα ή-

ταν ρατσιστικό και το άλλο εύστοχο και αναρρατσιστικό και αφορούσαν το θέμα των μεταναστών. Πιστεύουμε ότι ο αναρρατσισμός φαίνεται μόνο στην πράξη. Άρα σχόλια που θεωρούν ότι οι Κούρδοι που έρχονται στην Ελλάδα το κάνουν γιατί έμαθαν για την πράσινη κάρτα, δεν είναι μόνο άστοχα και απολίτκα αλλά και εξόχως ρατσιστικά. Γιατί ακόμα κι για αυτό και μόνο να ερχόταν στη χώρα μας, μόνο την έμπρακτη και χωρίς επιφυλάξεις υποστήριξη μας έπρεπε να έχουν. Κανείς δεν παίρνει το δρόμο της προσφυγιάς από γούστο. Η φτώχεια και οι πολιτικές διώξεις ωθούν στην μετανάστευση και οι φτωχοί και αδικημένοι πρέπει να βρίσκουν στη χώρα μας χώρους υποδοχής και φιλοξενίας και τη φροντίδα του κράτους πρόνοιας. Όσοι και να είναι.

Δελτία τύπου

Δεν είναι άσχετη με τα παραπάνω, η ενδιαφέρουσα δημοσιογραφική πρακτική που είδαμε στο ίδιο φύλλο του Ηπειρωτικού Αγώνα, και εξηγούμε: Δημοσιεύεται ανακοίνωση Κυνηγετικού Συλλόγου Ιωαννίνων στην οποία το διοικητικό συμβούλιο αρνείται ότι ήταν κυνηγοί αυτοί που πρόσφατα προκάλεσαν ζημιές με πυροβολισμούς στο Καταφύγιο Μιταικελίου. Παραδέχεται ότι υπάρχουν άνθρωποι που χωρίς κανένα σχεδόν κριτήριο παίρνουν άδεια κυνηγιού όποτε δικαιούνται να φέρουν όπλο ("οπλοφόρους" τους ονομάζει) ενώ παράλληλα μας υπενθυμίζει ότι στα Γιάννενα "έχουμε και τους Αλβανούς με περίστροφα και καλαζνικαφ" άρα κακώς επιρρίπτουμε τις ευθύνες "αποκλειστικά στους κυνηγούς".

Το ενδιαφέρον βρίσκεται ότι ακριβώς δίπλα στην ανακοίνωση του συλλόγου, δημοσιεύεται και άρθρο του αρχισυντάκτη Σωτήρη Αργύρη ο οποίος όχι μόνο αμφισβητεί τον διαχωρισμό σε κυνηγούς και οπλοφόρους αλλά τονίζει και το ρατσισμό του συλλόγου που μεταφέρει τις ευθύνες στους Αλβανούς. Η πρακτική είναι ενδιαφέρουσα γιατί συνήθως στις τοπικές εφημερίδες δημοσιεύονται χωρίς αξιολόγηση τα δελτία τύπου (γεμίζει κι ο χώρος!) και σπανίως σχολιάζονται με μεθοδικότητα και διαύγεια. Έτσι χωρίς φιλτράρισμα, γεμίζουν σελίδες με κοινοτυπίες και βέβαια σε καμιά περι-

πωση δεν διαμορφώνει ο αναγνώστης γνώμη γύρω απ' το θέμα.

Και μια επισήμανση για τους κυνηγούς: Όταν πιέζονται για τις αθλιότητες τους στο περιβάλλον παύουν να διαχωρίζουν τους εαυτούς απ' τους "οπλοφόρους" και μας θυμίζουν ότι είναι 300.000 σε όλη την Ελλάδα και μάλιστα ότι με τα όπλα τους αποτελούν χρήσιμη εφεδρεία του στρατού σε τυχόν πόλεμο. Και ρατσιστές και εθνικιστές, λοιπόν, οι ηγέτες κυνηγοί που έτσι κι αλλιώς δεν αντιπροσωπεύουν παρά μερικές εκτατοντάδες μόνο από τους συναδέλφους τους.

Δικαιώματα

Στο συνήθη αντακομμουνιστικό του οίστρο έπεσε πάλι το "Μολύβι" του Πρωϊνού Λόγου (27/1). Εγκαλεί όσους "αριστεροπροοδευτικούς" υποστηρίζαν παλαιότερα τους Παλαιστίνιους, τον Κάστρο, τους Σαντινίστας, τους Κούρδους, τους Χμερ ή το Φαραμπούτο Μαρτί γιατί τώρα δεν υποστηρίζουν του Βορειοηπειρώτες που ζητάν την προστασία της Ελλάδας. Δεν μπορούμε να αντισταθούμε στον πειρασμό: Απ' όλο 'νωρι-

Αριστεροπροοδευτικός με «βούλα» από το Μολύβι

ζουμε, τους Παλαιστίνιους τους υποστηρίζει ο Κλίντον, τον Κάστρο ο Πάπας, τους Κούρδους πολλοί βουλευτές της ΝΔ ενώ για τους Σαντινίστας και το Φαραμπούτο Μαρτί νομίζουμε ότι πάει πολύ να υποστηρίξει κανείς τους αντιπάλους τους που ήταν όπως γνωρίζουμε έμμοιστοι υπάλληλοι της CIA και έμποροι ναρκωτικών. Πέρα, όμως, από την πλάκα το "Μολύβι" θέτει ένα αληθινό πρόβλημα. Πολλές φορές στη χώρα

μας υποστηρίχθηκαν λαοί και αντάρτες μόνο και μόνο για να επιβεβαιωθεί στο εσωτερικό ένας κάποιος προοδευτικός. Η αριστερά επίσης δεν ασχολήθηκε σοβαρά με το θέμα των Ελλήνων στην Αλβανία. Μέχρι περίπου τα μέσα της δεκαετίας του '80 τα ατομικά δικαιώματα ήταν μια έννοια άγνωστη σχεδόν στη χώρα μας. Με τον καιρό όμως έγινε πρωταρχικό αίτημα πολλών πολιτικών χώρων σε όλη την Ευρώπη κι έγινε κοινός τόπος ότι όλοι οι λαοί έχουν ατομικά και πολιτικά δικαιώματα. Ας προσεχθεί αυτό το "όλοι" γιατί υπονοεί ο αρθρογράφος ότι για τη Βόρεια Ήπειρο μιλούσε μόνο η Δεξιά. Ναι, αλλά δεν μιλούσε για κανέναν άλλο λαό και παράλληλα δεν έκανε τίποτα πρακτικό για τους Έλληνες της Αλβανίας. Αντίθετα όταν βρέθηκε στην εξουσία το '90 όχι μόνο υποστήριξε τους διώκτες τους (στηρίξη του Μπερίσα) αλλά και σε όσους βρέθηκαν στην Ελλάδα είχε έτοιμη τη βία, την καταστολή και την παραβίαση των δικαιωμάτων τους. Μόνο μερικές αριστερές ομάδες όπως το Δίκτυο για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα διαφώνησαν, στο πλευρό των μεταναστών, με την πρακτική των απελάσεων και φάγαν και ξύλο γι' αυτό!

Τα ατομικά δικαιώματα είναι κοινά για όλους τους ανθρώπους και έστω κι ένας μόνο πολίτης να διώκεται για τις ιδέες, την πίστη, την εθνικότητα ή το φύλο του εμείς τουλάχιστον θα μας βρει κοντά του. Αυτό τουλάχιστον εννοεί το "Περίπτερο" όταν μιλάει για αριστερά. Οι μιζέριες των ελληνικών κομμάτων δεν μας αφορούν.

Καταγγελία

Μέχρι και την ώρα που έκλεινε η ύλη μας δεν είχε διαψευστεί η καταγγελία που έγινε στον Ήπειρωτικό Αγώνα ότι Έλληνες στρατιώτες κακοποίησαν τα μέλη μιας Αλβανικής οικογένειας μέσα στο στρατόπεδο στο Χάνι Δελβινακίου. Πολύ σοβαρή καταγγελία για να μείνει αναπάντητη.

Επί του πιστηρίου: Φαίνεται πως η εφημερίδα έλαβε τηλεφωνική απάντηση στην καταγγελία της. Αρκείται έτσι να σημειώσει ότι «η διοίκηση της Μεραρχίας προέβη στις δέουσες ενέργειες». Πώς, τότε, ποιοι και για ποιο ακριβώς παράπτωμα τιμωρήθηκαν όμως δεν μας λέει...

Φ.Κ.

Δεν σιωπούν οι διανοούμενοι, αλλά οι πολίτες και τα ΜΜΕ

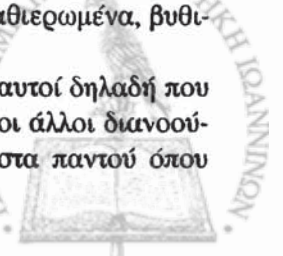
Όσο ο ορισμός του διανοούμενου παραμένει δυσπρόσιτος· όσο η κοινωνία καθεύδει και αγνοεί τους όντως διανοούμενους· όσο οι κυβερνήσεις απεχθάνονται τον λόγο τους, επιπροσθέτως· όσο οι αυτοχαρακτηριζόμενοι ως τέτοιοι πάσχουν από τη νόσο της inteligenctias και ως αποδέκτες προνομίων βλέπουν προς την ελίτ, τόσο το πρόβλημα της στάσης του διανοούμενου θα εξακολουθεί να προβληματίζει και να διχάζει τον κοινό νο.

Είναι διανοούμενος αυτός που σκέφτεται; Μα η πλειονότης των ανθρώπων σκέφτεται. Είναι αυτός που παράγει ιδέες; Πόθεν απόκτησε το δικαίωμα τούτο; Είναι αυτός στον οποίο ανατίθεται η επεξεργασία ή η ενστάλαξη ιδεών; Μα, τότε, υπηρετεί μαν εξουσία που απλώς θέλει να κάνει τη δουλειά της καλύτερα. Τι εννοούν τα ΜΜΕ ρωτώντας “γιατί σιωπούν οι διανοούμενοι;”. Πώς, αίφνης, κόπτονται ν’ ακούσουν τον λόγο τους; Είναι υποκριτικό τούτο το ενδιαφέρον και αστειό ταυτοχρόνως, γιατί οι υπηρετούντες τα ΜΜΕ απεχθάνομαστε τους διανοούμενους και αρκούμεθα στην κατασκευή από εμάς τους ίδιους κάποιων ως διανοουμένων, στα μέτρα μας φυσικά. Συνήθως αντλούμε την επιλογή μας μέσα από την επικαιρότητα και την ειδικότητα του καθενός. Και σ’ αυτήν την περίπτωση δεν σιωπούν οι “διανοούμενοι”. Τους βλέπουμε λαλίστατους να κοιμπορημονούν στα τηλεοπτικά παράθυρα ή να γράφουν περισπούδαστα άρθρα στον Τύπο. Λοιπόν, δεν σιωπούν οι διανοούμενοι· εμείς τους έχουμε επιβάλει σιωπή, διότι τους αγνοούμε. Θα έπρεπε να θέσουμε διαφορετικά το ερώτημα: “Γιατί σιωπούν οι πολίτες;”. Γιατί αγνοούν τους διανοούμενους; Μήπως επειδή ο λόγος τους θεωρείται στριφνός; Αλλά πέρασε η εποχή που κάποιος καταξιωνόταν στον πνευματικό χώρο όσο πιο δυσνόητος ήταν. Σήμερα ο λόγος των διανοουμένων είναι σαφής και καθαρός, αλλά άγνωστος. Το έργο τους (η ομιλία τους, η φωνή τους) θάβεται επιμελώς από ό-

λους τους δήθεν ανησυχούντες για την απουσία τους.

Σήμερα, όποιος διαβάσει Παρμενίδη λ.χ. ή Σουκουτρή ή, για να αναφερθούμε στο τώρα, όποιος φυλλομετρεί έστω τον Παναγιώτη Κονδύλη, τον Κωστή Παπαγιώρη, τον Κωνσταντίνο Τσουκαλά, τον Γεράσιμο Λυκιαρδόπουλο, τον Στέλιο Ράμφο, τον Καστοριάδη, τον Αξελό, τον Παπαϊωάννου (και άλλους) θεωρείται το λιγότερο ψώνιο ή ψιλοτρελαμένος ή αλλοπαρμένος εν τέλει. Και τούτο διότι, όλοι οι ως άνω δεν υμνούν την επιτυχία και όλες εκείνες τις αξίες οι οποίες έχουν επικρατήσει. Αντιθέτως: ασκούν κριτικό έλεγχο και στον άκρατο ορθολογισμό και στο ανέλεγκτο θυμικό· απομυθεύουν τις κοινωνικές προκαταλήψεις και μύθους, ξεγυμνώνουν την υποκρισία και τον φασισμό των εξουσιών, σπλητεύουν την ευκολία και την κοινωνική αναρρίχηση διά της τεθλασμένης, αρνούνται τα προνόμια (που αφειδώς τους προσφέρει η εξουσία για να τους έχει πόνια της), είναι ανεξάρτητοι και ελεύθεροι σκοπευτές, όπως οφείλουν να είναι οι διανοούμενοι. (Αποκαλώ διανοούμενους εκείνους όσοι: νήχονται στον ωκεανό της αντιεξουσιαστικής δομής της γλώσσας ή του λόγου· διέπονται από την αρχή της αναρχίας ως στάσης ζωής και σκέψης· στοχάζονται και πονάνε· γνοιάζονται για την τύχη του πλανήτη και την ελευθερία των κοινωνιών, για τη δικαιοσύνη, την αλληλεγγύη και τον σεβασμό προς τον άλλο. Επίσης, εκείνους οι οποίοι δεν διστάζουν να υπερασπισθούν τη σκέψη τους, όσο και αν αυτή η σκέψη αντιστρατεύεται τον άνθρωπο· αυτούς οι οποίοι δεν φοβούνται να ομολογήσουν ότι απεχθάνονται το ανθρώπινο είδος, όλους τους σνομπ και νάρκισσους, καταστροφικούς και μηδενιστές, που στρέφουν την πλάτη στα καθιερωμένα, βυθιζόμενοι στον δικό τους κόσμο).

Αλλά οι δικοί μας, οι δήθεν, αυτοί δηλαδή που πασχίζουν να τους αποκαλούν οι άλλοι διανοούμενους, εμφανίζονται αβασάνιστα παντού όπου

χαίρουν του τηλεοπτικού πολιτισμού, παντού όπου ικανοποιείται η ματαιοδοξία τους. Συνάμα έχουν και άριστες σχέσεις με τους πολιτικούς άνδρες, ακριβώς διότι και οι μεν και οι δε ενδιαφέρονται για τις δημόσιες σχέσεις και έχουν το αυτό ή περίπου, μέτριο πνευματικό υπόβαθρο. Τι είναι αυτοί; Μα σκλάβοι που ομιλούν για ελευθερία (!) όπως έλεγε ο Ρουσσώ.

Ιδού τι γράφει ο Νόαμ Τσόμσκι για τους διανοούμενους της Γαλλίας: "Στη Γαλλία, αν είσαι μέλος της ελίτ των διανοουμένων και βήξεις, υπάρχει γι' αυτό πρωτοσέλιδο του Le Monde. Είναι σαν το Χόλιγουντ. Βρίσκεσαι συνέχεια μπροστά από τις κάμερες της τηλεόρασης και πρέπει να κάνεις συνεχώς κάτι καινούργιο...".

Δεν υπάρχει έλλειψη διανόησης στη χώρα· υπάρχει όμως πλήθος πασχίζόντων να "είναι" διανοούμενοι. Δεν σιωπούν οι διανοούμενοι. Σιωπά η πλειονότητα των ΜΜΕ για την ύπαρξη των όντως διανοουμένων.

Ας τολμίσουν τα ΜΜΕ να δώσουν βήμα στους ταπεινούς που, παρά την πρόσβασή τους στη γνώση, δεν την μετατρέπουν σε εξουσία, δεν εξαργυρώνουν με ύλη το πνεύμα τους, δεν ξεπουλάνε τις εσωτερικές δονήσεις τους και την αιώνια αγωνία (τους).

Σαφώς και οφείλει ο διανοούμενος να "διαπληκτίζεται" στην "Πνύκα": είναι ένας απότους συμπορευόμενους προς το θάνατο άλλωστε· ένας δυνάμει πατέρας ή γιος ή μάνα ή θυγατέρα.

Και ας (επανα)μνησθούμε τον Νίτσε, που έλεγε ακούραστα ότι θαυμάζει ένα φιλόσοφο στο μέτρο που αυτός είναι ικανός να δώσει ένα παράδειγμα.

Εν κατακλείδι: Τα ΜΜΕ οφείλουν να μάθουν τι είναι ο διανοούμενος· εν συνεχεία να καταλάβουν ποιος είναι ο όντως διανοούμενος· τέλος, να μη φοβηθούν ν' ακούσουν τον λόγο του.

Επιτέλους: καλός είναι και ο Μικρούτσικος και η Κορομηλά και ο Μπονάτσος και οι διανοούμενοι που φοράνε τη μάσκα τους, διότι ψυχαγωγούν. Αλλά η τέτοια ψυχαγωγία είναι είδος εκφασισμού και ας μη γνωρίζουν τον Πασκάλ. Αλλά, διάβολε, πέρα από την ψυχαγωγία υπάρχει και η απλή ζωή, η δικαιοσύνη, η μεταρσίωση που επιφέρει ο διανοούμενος λόγος.

ΥΓ.: Ο διανοούμενος ή θα είναι απλός και αταξουσιαστής ή γελοίος.

(Κάθε δεκαπενθήμερο, ένα άρθρο από τον Άλλο Τύπο. Σε αυτό το τεύχος, Γιώργος Σταματόπουλος, Ελευθεροτυπία, Παρασκευή 30 Ιανουαρίου 1998)

23/100!

Οι νέες συνδρομές και οι ανανεώσεις των παλιών που λάβαμε το δεκαπενθήμερο που πέρασε μας έφεραν πιο κοντά στον στόχο μας για την οικονομική αυτοτέλεια του περιοδικού. Οι νέοι συνδρομητές έφτασαν τους 23 - μας είναι απαραίτητοι 100. Θα συνεχίσουμε την προσπάθεια, ελπίζουμε χωρίς να γινόμαστε κουραστικοί.

Ευχαριστούμε ιδιαίτερος εκείνους που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας να γράψουν φίλους και γνωστούς συνδρομητές στο περιοδικό: Γιάννη Πάσχο, Τάσο Παλασταύρο, Έλλη Κατσάνου, Τάκη Τζίμα, Δημήτρη Κωστή, Σταύρο Καλογιάννη (ίσως ξεχνάμε κάποιον) και φυσικά τους συνεργάτες του περιοδικού που δραστηριοποιήθηκαν για τον ίδιο σκοπό.

ΤΑΙ ΤΣΙ ΣΟΥΑΝ & ΤΣΙ ΚΟΝΓΚ

ισορροπία
ζωτικότητα
ελευθερία

πληροφορίες: Κουντουριώτη 37
τηλ: 26549 , 33177

AMEL
travel

Εκδρομές, Εισιτήρια, Ξενοδοχεία
Γρ. Σακκά 4, τηλ (0651) 79111,
79222, 29161

«Είμαι άνεργος, δεν θέλω να ζήσω»

Ένα σημείωμα που βρέθηκε στην τσέπη ενός αυτόχειρα γράφει ιστορία. Ένα σημείωμα, γραμμένο κυριολεκτικά από το αίμα της ψυχής του. Απέριπτο, απλό μα και αφάνταστα περιεκτικό.

Οι ρομαντικοί θα το παραλληλίσουν με την ύστατη γραφή άλλων αυτοχειρών που απογοητευμένοι από την, κατά την πεποίθησή τους, αποτυχία των ιδεών τους, πρόσφεραν τον θάνατό τους ως λύτωση για την αναστροφή του κατήφορου.

Οι κήσσορες των κοινωνικών αγώνων θα δακρύνουν αλλά θα τονίσουν ότι η αυτοκτονία αυτή πρέπει να ενισχύσει την φιλανθρωπία μας και την κοινωνική μας αλληλεγγύη.

Οι ποιητές, οι συνθέτες και οι εικαστικοί ίσως βρουν ένα θέμα για να ξεδιπλώσουν το ταλέντο τους.

Και οι άλλοι, οι άνεργοι που δεν διαλέγουν αυτόν το δρόμο, αυτοί που διαλέγουν να μείνουν ζωντανοί; Μήπως αυτοί δεν ανησυχούν για το μέλλον; Μήπως αυτοί δεν νοιώθουν στο πετσί τους την απειλή για την επιβίωσή τους; Μήπως οι άνεργοι της Καλούτσανης, της Ανατολής και του Κατσικά δέχθηκαν αμαχητί την μοίρα τους;

Ίσως να ισχύει κάτι από τα πιο πάνω. Ίσως να ισχύουν όλα τα πιο πάνω μαζί, με επικάλυψη ελπίδας και αυταπάτης.

Την πραγματικότητα την νοιώθουν και την βιώνουν όλοι. Πλούτος υπάρχει. Σε ρευστό και σε αγαθά, και στέκει μπροστά τους προκλητικά.

Η μείωση του ωραρίου εργασίας μπορεί να φτιάξει νέες δουλειές μαζί με τις νέες τεχνολο-

γίες, φτάνει να γίνει η μοιρασιά με βάση τις ανάγκες αυτών των ιδίων και όχι εκείνων που «έχουν».

Για να γίνει αυτό όμως, πρέπει να έχουν το τιμόνι της κοινωνίας και της οικονομίας εκείνοι που υπάρχουν σαν τάξη, όχι μόνο για τον εαυτό τους, όχι μόνο για την τάξη τους, μα για όλους, για τον Άνθρωπο, για τον πλανήτη. Πρέπει αυτοί πρώτοι να υπερβούν τα σύνορα και να συντονίζουν τον βηματισμό τους με τους άνεργους και τους εργαζόμενους άλλων χωρών, όπως τον συντόνισαν οι εργάτες της PENΩ στο Βέλγιο και στη Γαλλία, ή οι εργάτες της ΧΙΟΥΝΤΑΙ σε όλο τον κόσμο. Μαζί οι άνεργοι με τους εργαζόμενους, ακόμα και εκείνους της γης ή εκείνους του πνεύματος.

Μα για να γίνουν αυτά πρέπει οι καρδιές να συνεχίσουν να χτυπάνε στα στήθια, τα χέρια να παίρνουν δύναμη από το αίμα της καρδιάς, και το μυαλό πρέπει να δέχεται αίμα για να μπορεί να σκέπτεται να αισθάνεται να αναλύει και να συνθέτει. Να συνθέτει την στρατηγική και την τακτική που θα οδηγήσει τους εργαζόμενους στην εξουσία, στην εξουσία τη δικιά τους και όχι στην εξουσία άλλων που θα υποσχεθούν ίσως, την καλύτερη ανακατανομή της φτώχειας και της υποαπασχόλησης.

Γι' αυτό κατανοούμε και τιμάμε τον αυτόχειρα. Επιλέγουμε όμως τη ζωή και τη δράση αφήνοντας το νου και το όνειρο να δονείται νοερά προς το παρόν στους δρόμους του Παρισιού, της Λυών και της Μασσαλίας μαζί με τους άνεργους κάθε φυλής, θρησκείας και πολιτικής τοποθέτησης.

Τέχνες

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ - ΘΕΑΤΡΟ - ΒΙΒΛΙΟ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ

Ήπειρος, Πολιτιστική Πρωτεύουσα (II)

Μια βόλτα στον Μώλο θα σας πείσει για την πολιτιστική πολιτική του Δήμου: Ένα από τα έργα του Συμπόσιου Γλυπτικής, που ο Δήμος φρόντισε (με τίνος εισήγηση;) να τοποθετήσει σε συγκεκριμένες θέσεις, έχει χαθεί πίσω από τέσσερις ωραιότατους σκουπιδοτενεκέδες του ...Δήμου.

Αν η Δημοτική Αρχή δεν μπορεί να βρει θέσεις για τα γλυπτά (στην πραγματικότητα δεν ξέρει τι να τα κάνει...) ας φτιάξει τουλάχιστον μια καλλιτεχνική επιτροπή που θα συνεδριάσει και θα προτείνει τις θέσεις των κάδων!

Μέχρι τότε, δεν μπορεί να αρνείται ότι η πολιτιστική της πολιτική συνοψίζεται στην παλαιότατη αρχή «αέρα

πατέρα».

Εντωμεταξύ, μετρημένοι στα δάκτυλα οι επισκέπτες, μέσα σε μια ολόκληρη πόλη 100,000 κατοίκων των τριών εκθέσεων ζωγραφικής που γίνονται ταυτόχρονα στην πόλη. Αν όμως το κοινό της πόλης δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε τρεις (!) εκθέσεις, τι τις θέλει τις 200 της υποτιθέμενης «πολιτιστικής πρωτεύουσας»;

Σκέφτεστε κ. Δήμαρχε, να γίνουν τα Γιάννενα Πολιτιστική Πρωτεύουσα, να σας μείνουν εδώ καμιά δεκαριά γλυπτά και installations επιπλέον και να μην ξέρετε πια πού να τοποθετήσετε τους ...κάδους;

Τάνια Φαρμάκη

**ΤΖΕΪΜΣ ΜΠΟΝΤ ΠΡΑΚΤΩΡ 007:
ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ**

ΓΡΑΝΑΔΑ (α' προβ.)
(007 Tomorrow Never Dies),
ΗΠΑ, 1997, 120', Περιπέτεια.
Σκην. Ρότζερ Σπότισγουντ, με
τους: Πιρς Μπρόσαν, Τζόνα-
θαν Πράις, Μισέλ Γιο. Πράκτωρ
007 σε κόντρα μ' έναν μεγιστά-
να του τύπου σε μία ακόμα κα-
λή περιπέτεια.

Από Παρ. 6/2 έως Πέμπ. 19/2
(2η εβδ.). Προβολές 5.30, 7.30,
10.00

Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΣΜΙΛΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

ΟΡΦΕΑΣ (α' προβ.)
(Smilas Sense of Snow), 1997,
120' Κοινωνικό. Σκην. Μπιλ Ό-
γκαστ, με τους Τζούλια Όρμω-
ντ, Γκάμπριελ Μπερν, Βανέσα
Ρεντγκρέιβ. Η Σμίλα δεν πι-
στεύει ότι ο μικρός της φίλος
πέθανε από ατύχημα και προ-
σπαθεί να εξιχνιάσει το μυστή-
ριο του θανάτου του, στηριζό-
μενη στην ικανότητα που έχει
να "διαβάζει" το χιόνι. Από το
ομώνυμο βιβλίο του Δανού Πέ-
τερ Χόε.

Από Παρ. 6/2 έως Πέμπ. 12/2
Προβολές: 5.30, 7.30, 9.30

ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ (α' προβ.)

Η ΕΠΙΛΕΚΤΗ

(G. I. Jane), ΗΠΑ, 1997, 124',
Περιπέτεια. Σκην. Ρίντλεϊ Σκοτ,
με τους: Ντέμι Μουρ, Βίγκο
Μόρτενσεν, Αν Μπάνκροφτ. Η
Ντέμι Μουρ ξυρισμένη γουλί
γίνεται πεζοναύτης και αποδει-

ΟΛΕΣ ΟΙ ΝΕΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Τιτάνια μεγέθη **ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ**

Για αυτήν την ταινία μοιάζει να έχουν όλα προειπωθεί. Θα δούμε μαζί την ταινία στην αίθουσα, ας κάνουμε όμως από τώρα μερικές παρατηρήσεις.

Η ταινία βασίζεται στην αληθινή και πολύ γνωστή ιστορία της βύθισης του μεγαλύτερου ως την εποχή του κρουαζιε-ρόπλοιου Τιτανικός τη νύχτα της 15ης Απριλίου του 1912, στο παρθενικό του ταξίδι προς την Αμερική. Με αναμενόμε-νο σινεπώς το φινάλε, η υπόθεση επικεντρώνεται στην ερω-τική ιστορία της πλούσιας Ρόουζ (Κέιτ Γουίνσλετ) με τον φτωχό ζωγράφο Τζακ (Λ. Ντι Κάπριο) που έρχεται στην επιφάνεια όταν κάποιοι σύγχρονοι τυχοδιώκτες ερευνούν τη δυνατότητα ανέλκυσης θυσιαστών από το ναυάγιο. Αυτό όμως που φαίνεται να εντυπωσιάζει είναι τα εντυπωσιακά ε-φέ και η σκηνοθετική τους σύνθεση απ' τον Κάμερον (Εξο-λοθρευτής, Άβυσσος).

Η πιο ακριβή ταινία όλων των εποχών με κόστος 200 εκατ. δολλ. κερδίζει κατ' αρχήν το στοίχημα των εισιτηρίων αφού ως το τέλος του Ιανουαρίου είχε 243 εκατ. δολλ. εισπράξεις. Αποδεικνύεται έτσι ότι το Χόλλυγουντ παραμένει μία μεγάλη κερδοφόρα καπιταλιστική βιομηχανία η οποία στηρίζεται ιστορικά στις μεγάλες παραγωγές. Παρόλη, δηλαδή, την οι-κονομική κρίση στο διάστημα 1985-95 και στην στροφή σε ταινίες χαμηλού κόστους (εξού και η στήριξη του ανεξάρτη-του σινεμά) το θεμέλιο είναι οι "μεγάλες" ταινίες. Με επα-κόλουθο βέβαια και τα μεγάλα ρίσκα ή φιάσκα όπως ο Υδά-τινος Κόσμος. Το μεγάλο ρίσκο φέρνει με τη σειρά του την ανάγκη για όλη αυτήν την τεράστια διαφήμιση, τη δέσμευση των αιθουσών παγκόσμια και την εξώθηση των άλλων ειδών σινεμά στο περιθώριο. Έτσι κι αλλιώς πάντως η ταινία μας περιμένει.

Σκιές και ψίθυροι Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΚΡΙ

Τον Περικλή Χούρσογλου τον γνωρίσαμε με τον Λευτέρη Δημακόπουλο πριν από τέσσερα χρόνια μια ταινία που αποδύκνει τις ικανότητές του στο να πλάθει χαρακτήρες και να διηγείται ιστορίες. Στον Κύριο με τα Γκρι αλλάζει ύφος και μεταφέρεται στα χρόνια της σκιάς ενός ανθρώπου που μετά τη συνταξιοδότησή του νιώθει την κενότητα της ύπαρξης. Θα νιώσει τον έρωτα στο πρόσωπο μιας συνομιληκής του και η ζωή του θα λαμπρύνει. Τα όρια όμως δεν ξεπερνιούνται εύκολα ιδιαίτερα όταν ποτέ δεν έχουμε δοκιμάσει να τα φτάσουμε έστω. Ένα απρόοπτο "γλίστρημα" που προκαλεί πολλαπλές εκρήξεις στο εσωτερικό ανάκτορο (ή μήπως όχι;) να διαταράξει τη συνεκτικότητα του γκρι. Χαμηλοί τόνοι, αντιδημοφιλές θέμα, δύο υπέροχοι ηθοποιοί (Μιχαλακόπουλος, Ιγγλέση) και άλλη μια καλή ταινία απ' τη χώρα μας φέτος.

Η δύναμη του χιονού Η ΑΙΣΘΗΣΗ ΤΗΣ ΣΜΙΛΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Η ταινία στηρίζεται στο βιβλίο του Πήτερ Χόε που άρεσε πολύ και στη χώρα μας, αν και με την πολυσύνθετη δομή του δύσκολα νομίζουμε ότι μεταφέρεται στην πληρότητά του, στην οθόνη. Με τον Όγκαστ, όμως, στη σκηνοθεσία και μακριά απ' τον κακό του εαυτό στο Σπίτι των Πνευμάτων, η ταινία όχι μόνο στέκεται αξιοπρεπώς αλλά και καταφέρνει να μεταδώσει τη δύναμη του εκπληκτικού παγωμένου τοπίου. Μία έντιμη ευρωπαϊκή ταινία που αξίζει την προσοχή μας.

κνύεται πολύ, πολύ σκληρή. Ένας ακόμα κρίκος στην κατηγορική πορεία του Ρίντλεϊ Σκοτ. Από Παρ. 6/2 έως Πεμπ. 12/2. Προβολές: 8.00, 10.00 ΣΙΝΕ ΜΠΙΤΑ (α' προβ.)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

(The Game), ΗΠΑ, 1997, 128', Περιπέτεια. Σκην. Ντέιβιντ Φίντσερ, με τους: Μάικλ Ντάγκλας, Σων Πεν, Ντέμπορα Κ. Ούνγκερ. Ένας γιάππικς δέχεται να συμμετάσχει σ' ένα παιχνίδι που γρήγορα όμως γίνεται εφιάλτης όταν καταλαβαίνει ότι η προσωπική του ζωή είναι πια κομμάτι αυτού του παιχνιδιού. Από το δημιουργό του Seven. Από Παρ. 6/2 έως Πέμπ. 12/2 (2η εβδ.). Προβολές: 6.00, 8.00, 10.00

ΟΡΦΕΑΣ (α' προβ.)

ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ

ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ

(Titanic), ΗΠΑ, 1997, 195', Κοινωνικό. Σκην. Τζέιμς Κάμερον, με τους Λεονάρντο Ντι Κάπριο, Κέιτ Γουίνσλετ, Κάθι Μπέιτς, Μπιλ Πάξτον κ.α. Η ανάμνηση ενός έρωτα γίνεται αφορμή για τη μεταφορά στην οθόνη του ταξιδιού του Τιτανικού, στην πιο ακριβή (αλλά και πιο πολυδιαφημισμένη) ταινία όλων των εποχών. Προσέξτε ότι προβάλλεται ταυτόχρονα σε δύο αίθουσες την πρώτη εβδομάδα. Πολυθέαμα Από Παρ. 13/2 έως Πέμπ. 19/2. Προβολές: 7.00 - 10.30

Ορφείας Από Παρ. 13/2 έως

Πέμπ. 26/2. Προβολές 2.00, 5.30, 9.00 (κάθε Παρ., Σάββ., Κυρ.,) 5.30, 9.00 (καθημερινές)

ΜΕ ΤΑ ΓΚΡΙ

ΣΙΝΕ ΜΠΙΤΑ (α' προβ.)
Ελλάδα, 1997, 100', Κοινωνικό.
Σκην. Περικλής Χούρσογλου,
με τους Γιώργο Μιχαλακόπουλο, Ειρήνη Ιγγλέση, Ράνια Οικονομίδου. Ο μεσήλικας, παντρεμένος και συνταξιούχος ήρωας της ταινίας ανακαλύπτει τον έρωτα και προσπαθεί να πιάσει ξανά το νήμα της ζωής, σε μια χαμηλόφωνη ταινία που αξίζει τον κόπο να τη δείτε.

Από Παρ. 13/2 έως Πέμπ. 19/2.
Προβολές: 6.00, 8.00, 10.00

Μπορεί να υπάρξουν αλλαγές στις ημέρες και τις ώρες προβολής των ταινιών με ευθύνη των αιθουσαρχών.

Η παρουσία του Τιτανικού και μάλιστα σε δύο αίθουσες επισκιάζει κάθε άλλο κινηματογραφικό γεγονός της πόλης και απειλεί με μαρασμό όχι μόνο τον "Κύριο με τα Γκρι" αλλά ακόμα κι αυτόν τον Τζέιμς Μποντ. Επειδή ο Φεβρουάριος και ο Μάρτιος είναι οι μήνες των μεγάλων ταινιών (Όσκαρ γαρ) αξίζει τον κόπο να στηρίξουμε μικρότερες (και συχνά καλύτερες) ταινίες.

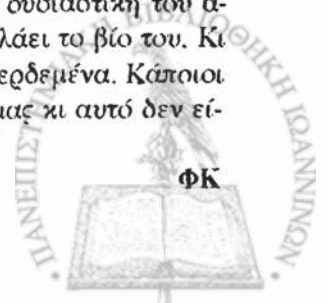
Τηλέφωνα:

**ΓΡΑΝΑΔΑ (25045),
ΟΡΦΕΑΣ (26511),
ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ (48580),
ΣΙΝΕ ΜΠΙΤΑ (24495).**

Ο Περράκης έχει δημιουργήσει το δικό μύθο στην ιστορία του ελληνικού σινεμά με ταινίες όπως η Άρπα Κόλλα, η Λούφα και Παραλλαγή και το Βίος και Πολιτεία που όχι μόνο είχαν καλλιτεχνική επιτυχία αλλά καταφέρνουν να φέρουν εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες θεατές στο ταμείο. Έτσι, η νέα του ταινία αναμένονταν με αγωνία. Πολλοί απογοητεύτηκαν μετά την πρώτη προβολή αφού, όπως γράφτηκε, ο σκηνοθέτης χάνει το δρόμο του και πλατειάζει ενώ και τα κωμικά στοιχεία υποχωρούν. Κι όμως ο Περράκης στον Προστάτη Οικογένειας ήταν ιδιαίτερα εύστοχος. Σπραμιμένος για μία ακόμα φορά στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα καταννοεί αυτό που είναι παισιφανές, ότι δηλαδή, κανείς σήμερα δεν βγάζει άκρη, όλα μπλέκονται και μπερδεύονται γλυκά. Το αστέιο και κωμικό είναι ότι κάθε τόσο τα ΜΜΕ αποκαλύπτουν τρομερά σκάνδαλα, οι πολιτικοί αλληλοκατηγορούνται για μεγάλες απάτες κι ο κόσμος είναι σίγουροι ότι γύρω του εξυφαίνονται απίστευτες συνωμοσίες. Μ' έναν καταγισμό μοντάζ ο Περάκης φέρνει στο προσκήνιο όλο αυτό το τσίρκο των media με τους σταρς της νύχτας, τους νομούς, τους εργολάβους τους δημοσιογράφους των δελτίων ειδήσεων, όχι για να δείξει ότι φταίνε τα ΜΜΕ αλλά για να υποδείξει ότι το μόνο που γίνεται είναι ότι επιτείνει η σύγχυση. Στο πρόσωπο, μάλιστα, του νεαρού ήρωά του μας αποκαλύπτει και μια άλλη εκδοχή της σύγχυσης, τη γοητεία που ασκεί η διαφθορά σ' αυτόν τον περίφημο "μέσο νου", τη συναίνεση δηλαδή του μικροαστισμού στη διαφθορά και την ουσιαστική του αδυναμία να έρθει σε ρήξη με ό,τι χαλάει το βίο του. Κι όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο μπερδεμένα. Κάποιοι συνεχίζουν να κερδίζουν εις βάρος μας κι αυτό δεν είναι καθόλου αστέιο.

(Προβλήθηκε στον Ορφέα)

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΙΚΑΠΡΙΟ

ΚΕΗΤ ΓΟΥΙΝΣΛΕΤ

ΤΙΠΟΤΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΣΕΙ

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ
ΤΖΕΗΜΣ ΚΑΜΕΡΟΝ

ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΤΟΥ 'ALIENS', 'ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΤΗΣ' ΚΑΙ 'ΑΛΗΘΙΝΑ ΨΕΜΑΤΑ'

Στον Ορφέα και στο Πολυθέαμα από 13 Φεβρουαρίου

ΕΡΗΚΕ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Το Πανεπιστήμιο τίμησε τον Τάτση Αποστολίδη

Την Παρασκευή 30/1, γιορτή των τριών Ιεραρχών, το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων τίμησε τον Τάτση Αποστολίδη. Ο Τάτσης Αποστολίδης τιμήθηκε για το έργο που πρόσφερε και προσφέρει

μέχρι τώρα στον χώρο της λόγιας (κλασικής) μουσικής. Ως γνωστόν είναι βιολιστής, ίσως από τους μεγαλύτερους της γενιάς του, και διευθυντής ορχήστρας. Το πλούσιο βιογραφικό του μιλά τόσο για το πολύπλευρο ταλέντο του όσο και για τις πολυάριθμες διακρίσεις μιας λαμπρής μουσικής καριέρας σ' ένα χώρο τόσο δύσκολο κι απαιτητικό.

Γεννημένος το 1928 στα Γιάννενα, ο Τάτσης Αποστολίδης ασχολήθηκε από πολύ νωρίς με το βιολί και πήρε το δίπλωμά του στο Ωδείο Αθηνών. Υπήρξε ο ιδρυτής του θρυλικού κουαρτέτου εγχόρδων "Ελληνικό κουαρτέτο Γ. Λυκούδης", όπως επίσης και μέλος των περισσότερων ελληνικών συμφωνικών ορχηστρών. Σήμερα διδάσκει στο Ωδείο Αθηνών (βιολί και μουσική δωματίου) διευθύνοντας την Μαθητική Συμφωνική Ορχήστρα του, ενώ πολύ συχνά συμβαδίζει μουσικά με τον πιανίστα Α. Γαρουφαλή (τους δυο τους έχουμε πολλές φορές έχουμε απολαύσει και στην πόλη μας) στο ασκητικό είδος της μουσικής δωματίου.

Στην εκδήλωση του Πανεπιστημίου ο Τ. Απο-

στολίδης, εμφανώς συγκινημένος, απάντησε με μια σύντομη, αλλά γλυκύτατη και ψυχικά φορτισμένη εκφώνηση, πριν εκτελέσει με την συνοδεία του γιού του στο πιάνο δυο σύντομα έργα Bach και Mozart.

Αν θα μπορεί παρά να συγχαρεί βέβαια κανείς το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων για αυτήν του την πρωτοβουλία, σε μια εποχή μάλιστα που οι πραγματικοί εργάτες της τέχνης έχουν τόσο περιθωριοποιηθεί στην χώρα μας. Αν πρέπει να προσθέσουμε μια υπόδειξη ωστόσο θα επιμείνουμε στην προβολή μέσα από τέτοιου είδους τιμητικές εκδη-

Οι φωτογραφίες του Τάτση Αποστολίδη από την εκδήλωση είναι του Μπόμπη Κώσταδημα

λώσεις του έργου των τιμώμενων, που δυστυχώς πολλές φορές είναι άγνωστο και αλίμονο για πολλούς απροσπείλαστο. Είναι χαρακτηριστικό ότι το φοιτητικό σώμα απουσίαζε παντελώς από την εκ-

δήλωση. Αλλά και οι τόσο παρευρεθέντες σοφοί της πόλης έχουν άραγε αντίληψη της τεράστιας σημασίας του έργου του Αποστολίδη, που δεν είναι μόνο καλλιτεχνικό, αλλά και παιδαγωγικό;

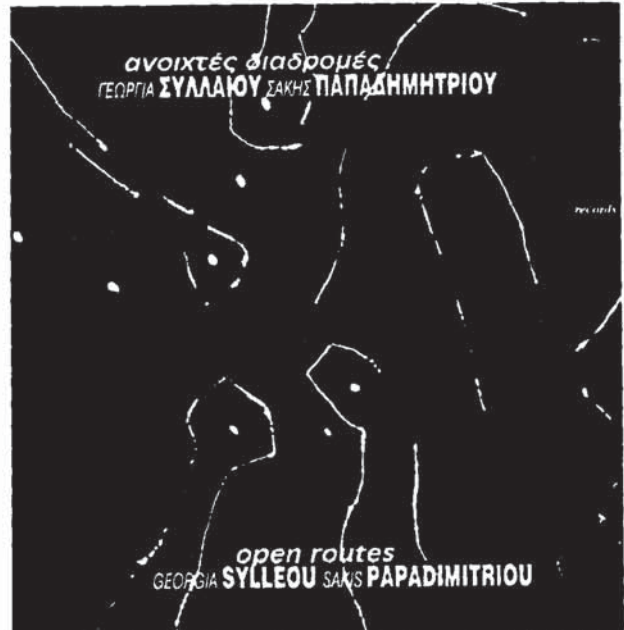
Το ερώτημα δεν είναι ρητορικό: η προαγωγή της μουσικής παιδείας δεν ήταν ποτέ συνεπής και επίσημη πρακτική του Πανεπιστημίου. Αυτό είναι εμφανές άλλωστε από τον "ερασιτεχνισμό" στο στήσιμο του μουσικού μέρους της εκδήλωσης για τον Γάτο Αποστολίδη. [Προς γνώσιν, για να τιμήσεις έναν μεγάλο βιολιστή δεν ζητάς από τον ίδιο σολιστική επίδειξη, αλλά φέρνεις κάποιο γνωστό σύνολο να παίξει προς τιμήν του. Και βέβαια δεν επιτρέπεται ο εντεταλμένος τελετάρχης να αφήνει τους φωτογράφους να κρύβουν συστηματικά τους μουσικούς! Οι σημειολογικά πονηρεμένοι θα κινδύνευαν να πιστέψουν ότι ο κύριος αποδέκτης του μηνύματος της εκδήλωσης ήταν τα ΜΜΕ....] Η ουσία είναι παρ' όλα αυτά πως τιμήθηκε ένας πνευματικός άνθρωπος στον οποίο το κοινόν των ηπειρωτών όφειλε αυτήν την διάκριση, και είναι προς τιμήν των Πανεπιστημιακών που πήραν την πρωτοβουλία.

Ανοιχτές Διαδρομές από την Ano Kato Records

Εννέα "τραγούδια με ιστορία" επέλεξαν οι Σ. Παπαδημητρίου και Γ. Συλλαίου για την τελευταία τους δισκογραφική δουλειά στην Ano Kato records. Μετά τα "Τραγούδια της Λούλου" ο θεσσαλονικιός πιανίστας της ελληνικής jazz και avant-garde μουσικής επιστρέφει με μια σειρά διασκευών θεμάτων προερχόμενων από διάφορες μουσικές παραδόσεις. Τις επανααναγνώσεις αυτές συλλαβίζει η λυρική φωνή της Γ. Συλλαίου, μούσας (και εσχάτως συζύγου...) του συνθέτη.

Η ηχογράφηση έγινε τον περασμένο Οκτώβρη στην Θεσσαλονίκη, και το υλικό ανθολογήθηκε από μια πλατιά βεντάλια μουσικού στοκ: κομμάτια της κέλτικης, της αρμένικης, της καπαδοκικής παράδοσης, ελληνόφωνη Κάτω Ιταλία, spiritual, ρεμπέτικο, νησιώτικο, κάλαντα Φώτων, ως κι ένας αρχαιοελληνικός ύμνος. Όλα αυτά τα πολλά και (εντελώς!) διάφορα, ο Σ.Π. τα αξιοποιεί ως εξής: Ακολουθώντας την φόρμα της μπαλάντας και με

το μάξιμουμ της οικονομίας στα ρυθμικά μέσα, οι μελωδικές αφηγήσεις της Γ.Σ. (πρόκειται για "story songs") βρίσκουν συνοδεία σε ηχοχρώματα, που άλλοτε προτρέχουν κι άλλοτε ακολουθούν την ποίηση, και πάντως την σχολιάζουν "ατιοσφαιρικά", λιτά και εύστοχα. Η τεχνική του "προετομασμένου πιάνου" σε δύο περιπτώσεις ("Υμνος εις Μούσαν" και "Μουρμούρισμα" - το δεύτερο δεν είναι άλλο από το γνωστό ρεμπέτικο "Η

παξιμαδοκλέφτρα") βγάζει το όργανο από τα συγκερασμένα του όρια και το μετατρέπει σχεδόν σε κανονάκι με τρόπο έξοχο!

Ωστόσο, η επεξεργασία και διασκευή των τριών ελληνικών συνθέσεων (εκτός του αρχαίου μέλους) εγκλωβίζεται, τόσο στη φωνή όσο και στο πιάνο, σε μια στατική επανάληψη μοτίβων που αδικεί ένα πρωτογενές υλικό γεμάτο από νοήματα και ιδέες, ρυθμικές και μελωδικές. Και γενικά η τόσο ποιοτική μουσική του ντουέτου Σ.Π. - Γ.Σ. παραμένει ομφαλοσκοπική, αποφεύγοντας να περιπλανηθεί στις πιο αυθεντικές διαστάσεις των προτοτύπων της, παρ' όλο που σαφώς τις εντοπίζει και τις επισημαίνει!

Γενικά όμως οι "ανοιχτές ερμηνείες" του ζευγαριού ανήκουν στο δύσκολο είδος των γνήσιων αυτοσχεδιαστικών σχολιασμών που φωτίζουν μουσικές διαδρομές που αξίζουν να περπατηθούν ξανά και ξανά.

Ένα Βιβλίο Σκάνδαλο

Τα Γιάννενα στη νεοελληνική πεζογραφία (ανθολογία κειμένων 1898-1997), εισαγωγή, ανθολόγηση, επιμέλεια, Χρήστος Δανιήλ, έκδοση Ιδρύματος Κωνσταντίνου Κατσάρη, Γιάννινα, 1997.

Οι σειρές που ακολουθούν γράφονται με βαριά καρδιά. Θέλω να πιστεύω ότι η έκδοση του συγκεκριμένου βιβλίου ξεκίνησε με αγαθές προθέσεις. Δεν ξέρω όμως τι έφταιξε στην πορεία της πραγματοποίησής του ώστε το τελικό αποτέλεσμα να είναι αρνητικό από κάθε άποψη. (Προτού να προχωρήσω δυο λόγια για τις ανθολογίες αυτής της κατηγορίας γενικά. Οι τοπικές ανθολογίες λογοτεχνικών κειμένων δεν ενδιαφέρουν τη λογοτε-

χνία. Ό,τι κατεξοχήν τις υποκινεί είναι το γεγονός ότι κολακεύουν το τοπικιστικό πνεύμα. Άλλο πράγμα, πολύ θετικότερης σημασίας, είναι οι μελέτες λογοτεχνικών κειμένων που αφορούν ορισμένο τόπο.)

Επανέρχομαι στο θέμα μου. Ο τίτλος του βιβλίου είναι «Τα Γιάννενα στη νεοελληνική πεζογραφία», που σημαίνει ότι το βιβλίο περιέχει ό,τι γράφτηκε για τα Γιάννενα, λογοτεχνικώς, από τα Ακριτικά Έπη ή, τουλάχιστο, από το

1821 μέχρι σήμερα. Λάθος! Με φιλά γραμματικά και εντός παρενθέσεως σημειώνεται παρακάτω ότι πρόκειται για μια ανθολογία που αφορά το διάστημα 1898-1997. Γιατί αυτή η το-

μή; Έτρεξα για να φωτιστώ στην «εισαγωγή» του επιμελητή, όπου διάβασα με έκπληξη ότι η τομή «επιλέχτηκε αυθαίρετα», αλλά μολαυτά υπήρξε και «το δέλεαρ της εκατονταετίας». Αρχικό χρονικό όριο λοιπόν το 1898, με συνέπεια να μένει έξω από την ανθολογία, για τέσσερα χρόνια (το 1894 εκδόθηκαν τα Διηγήματά του) ο Κώστας Κρυστάλλης. Ας είναι, δεν είναι δα κι η πρώτη φορά που μετά θάνατον παραγνωρίζεται ο Κρυστάλλης. Ας σημειωθεί ωστόσο ότι δεν δημοσιεύ-

τηκε καποιο εξαιρετικό πεζογράφημα για τα Γιάννενα στο διάστημα 1994-1997, ώστε να δικαιολογείται το 1997 ως τελικό όριο της «εκατονταετίας». Άλλο ζήτημα. Κατά τον τίτλο του βιβλίου και την «εισαγωγή» του επιμελητή ο τόμος περιέχει «αποκλειστικά και μόνο πεζογραφικά κείμενα». Απορία πρώτη: στη σελίδα 11 τυπώνεται ποίημα του Μιχάλη Γκανά - και για να μην υπάρξει αμφιβολία, ότι ανήκει στα περιεχόμενα του τόμου, παρατίθεται στο τέλος

το βιογραφικό σημείωμα του ποιητή, όπως και των άλλων συγγραφέων. Απορία δεύτερη επί του ίδιου θέματος: γιατί ποίημα του Γκανά και όχι ένα δημοτικό τραγούδι για τα Γιάννινα, ή ένα ποίημα του Κρυστάλλη, ή του Γιοσέφ Ελιγιά, ή, μεταξύ άλλων, του Δάλλας; Ο Δάλλας (που «κάτω από τη «διακριτική εποπτεία» του» πραγματοποιήθηκε η ανθολογία) έζησε στα Γιάννινα, τα γνωρίζει και έγραψε ποιήματα που σχετίζονται με την πόλη, ενώ ο Γκανάς δεν έχει καμιά σχέση με τα Γιάννινα.

Ας δούμε τώρα τι πεζά περιέχει ο τόμος και πως ανθολογήθηκαν. Στην «εισαγωγή» του επιμελητή διαβάζω το εξής: «Η έρευνα για τον εντοπισμό των κειμένων αφορούσε μόνο στα δημοσιευμένα σε αυτοτελείς τόμους και βιβλία και όχι στα λογοτεχνικά περιοδικά». Πρέπει να πω, με κάθε συμπάθεια για το πρόσωπο του επιμελητή, όχι χρειάζεται αρκετό θράσος για να λέγονται τέτοια πράγματα. Κανείς ανθολόγος δεν διανοήθηκε να υιοθετήσει τέτοιο κριτήριο, κριτήριο δηλαδή της «ήσσονος προσπάθειας». Υπάρχει άγραφο αλλά απαράβατο δέον αναφορικά με τη δουλειά των ανθολόγων. Μεταξύ άλλων και το να αναζητούν τα προς ανθολόγηση κείμενα οπουδήποτε τυχαίνει να είναι δημοσιευμένα. Και ασφαλώς στα λογοτεχνικά περιοδικά που αποτελούν εξαιρετικής σημασίας πηγή. Στην «εισαγωγή» διαβάζω επίσης πως η σειρά που έχουν τα κείμενα μέσα στον τόμο είναι χρονολογική: «Η χρονολογική δηλαδή στιγμή που διαδραματίζεται η ιστορία της αφήγησης». Πολύ φοβούμαι πως εδώ ο επιμελητής διεκδικεί παγκόσμια πρωτοτυπία, ή το έχει ρίξει στο αστείο. Θα είχε πολύ ενδιαφέρον αλήθεια να μας προσδιόριζε τις ημερομηνίες «που διαδραματίζεται η ιστορία της (κάθε) αφήγησης». Γιατί τάχα δεν θεωρεί την ημερομηνία που πρωτοδημοσιεύτηκαν τα κείμενα στοιχείο χρονολογικής ταξινόμησης και θέλει «τη σαγήμη», ούτε καν τη χρονιά ή την ιστορική περίοδο «που διαδραματίζεται η ιστο-

ρία της αφήγησης»; Έστω, αλλά τότε με ποια βάση το κείμενο του Νίκου Χουλιαρά «Μια ιστορία του μακρού χειμώνα», που αναφέρεται στη σύγχρονη εποχή, δημοσιεύεται πριν από το διήγημα του Χρηστοβασίλη «Ο Κουτσογιάννης στα Γιάννινα»; Και όχι μόνο του Χρηστοβασίλη αλλά και πολλών άλλων μακαριτών συγγραφέων; Κοιτάζω στην «εισαγωγή» να βρω την εξήγηση του φαινομένου, χωρίς ωστόσο να γράφεται τίποτε σχετικό. Ας το θεωρήσουμε λεπτομέρεια και ας πάμε στα σοβαρότερα.

«Τα Γιάννενα στη νεοελληνική λογοτεχνία». Τι σημαίνει άραγε η λέξη Γιάννενα στην περίπτωση αυτή; Είναι απλώς ένα όνομα που παραπέμπει και σε μερικά άλλα τοπωνύμια, ή είναι κάτι περισσότερο. Η πόλη ως χώρος με τις γειτονιές, τις πλατείες, τους δρόμους κλπ. είναι νεκρές ονομασίες ή έχουν αποτυπωμένο πάνω τους κάτι από το πέρασμα του χρόνου; Κι οι άνθρωποι που έζησαν και ζουν εδώ είναι όντα άχρωμα και ουδέτερα ή είναι φορείς μιας κάποιας ιδιαίτερης παράδοσης; Μ' άλλα λόγια μπορούμε να μιλούμε για τα Γιάννινα ερήμην των χαρακτηριστικών εκείνων που τα ξεχωρίζουν π.χ. από την Άρτα, το Αγρίνιο, την Πάτρα κλπ.; Η κάθε πόλη δεν έχει κι αυτή την ψυχή της, το ύφος και το ήθος της, τους ζωντανούς χρονικούς προσδιορισμούς της; Αν τα Γιάννινα δεν είναι μια λέξη που αντιπροσωπεύει μια άχρωμη πόλη, τότε τα οχτώ από τα εικοσιπέντε κείμενα που ανθολογούνται στον τόμο είναι εκτός θέματος. Γιατί σ' αυτά δεν υπάρχει τίποτε από τους ανθρώπους, τη ζωή, την παράδοση και γενικότερα το ποιόν της πόλης. Πρόκειται για τα κείμενα των Βασίλη Ζιώγα, Έρσης Σωτηροπούλου, Αντρέα Μήτσου, Χρήστου Χωμενίδη, Πέτρου Τατσόπουλου, Βασίλη Αλεξάκη κι ακόμα των Αριστοτέλη Νικολαΐδη και Ρένου Αποστολίδη (από τους δύο τελευταίους ίσως μπορεί κανείς, με το ζόρι και τραβηγμένες από τα μαλλιά, να βγάλει δυο σελίδες για τον καθένα, που έχουν αμυδρή σχέση με τα

βιβλίο

Γιάννινα.) Είναι γνωστό πως ο ποιητής **Νίκος Γκάτσος** ονόμασε τη μοναδική ποιητική συλλογή του *Αμοργός*, κατά τρόπο συμβατικό. Χωρίς δηλαδή να έχει καμιά σχέση ο ποιητής και το βιβλίο με το νησί Αμοργός. Το ίδιο συμβατική είναι η ονομασία της ποιητικής συλλογής του **Μιχάλη Γκανά** *Γυάλινα Γιάννενα*. Οι συγγραφείς έχουν αυτήν την ελευθερία να δίνουν συμβατικές ονομασίες στα έργα τους και μάλιστα να τοποθετούν τη δράση τους εξίσου συμβατικά σε γνωστά μέρη. Οι παραπάνω οχτώ συγγραφείς ή αναφέρονται στα Γιάννινα ολωσδιόλου φασματικά ή φευγαλέα και ξάπετσα, χωρίς να αγγίζουν τους ανθρώπους και τη ζωή της πόλης. Μάλιστα μερικοί που δοκιμάζουν να αναφερθούν σε συγκεκριμένα σημεία του χώρου ολισθαίνουν σε χοντροειδείς ανακρίβειες. Με ποια ουσιαστικά κριτήρια ανθολογήθηκαν αυτοί οι οχτώ άσχετοι προς την πόλη των Γιαννίνων συγγραφείς; Κι ενώ ανθολογήθηκαν -και με πολλές σελίδες- οι άσχετοι, αγνοήθηκαν οι σχετικοί. Εννοώ σχετικοί που τα κείμενά τους βρίσκονται σε αυτοτελείς τόμους και όχι σε περιοδικά, όπως προανάφερα ο επιμελητής τα εξαπέστειλε στο πυρ το εξώτερον. Λοιπόν εκτός από τον **Κρυστάλλη** που μπήκε στην άκρη λόγω «εκατονταετίας», δεν ανθολογούνται ο **Κωνσταντίνος Καζαντζής**, ο **Πέτρος Αποστολίδης** (πατέρας του Τάση), ο **Φρίξος Τζιόβας**, ο **Δημοσθένης Κόκκινος**, ο **Στέφανος Σταμάτης**. Για την παράλειψη όμως αυτών των τελευταίων υπάρχει στην εισαγωγή σπουδαίο επιχείρημα. «Οι πιθανές ελλείψεις» γράφει ο επιμελητής «και τα κενά στη συγκέντρωση των κειμένων είναι δεδομένες». Με βάση το επιχείρημα αυτό ο συντάκτης του τόμου μπορεί να παραλείπει όποιον του καπνίσει.

Πέρα από τα παραπάνω, τόσο τα ανθολογημένα κείμενα, όσο και η φλύαρη και ανεργιάστη «εισαγωγή», θέτουν πολλά άλλα σημαντικά

ζητήματα. Δεν θα τα σχολιάσω εδώ, θα θέσω όμως μερικά ερωτήματα. α) Γιατί πρέπει να ανθολογείται ο κάθε πεζογράφος με ένα μόνο κείμενο, όταν έχουμε να κάνουμε με τόσο άριστους συγγραφείς; Πως είναι δυνατόν λ.χ. να εξισώνεται από αυτήν την πλευρά ο **Δ. Χατζής** με τον **Α. Παπαγγέλη**; β) Όταν πρόκειται για ανθολογία λογοτεχνικών έργων δεν μπαίνει αμέσως ζήτημα ποιότητας; Που βρίσκεται το κριτήριο της ποιότητας στη δοσμένη ανθολογία; Ή μήπως η «υποκειμενικότητα» του ανθολόγου δικαιολογεί τα πάντα; γ) Ο ανθολόγος μιας τέτοιας ανθολογίας δεν οφείλει να γνωρίζει πολύ καλά και σε βάθος τη συγκεκριμένη πόλη και τα συναφή λογοτεχνικά έργα; δ) Γιατί δεν ανθολογείται κανένα από τα ωραιότατα διηγήματα των **Χατζή**, **Τζάλλα**, **Τζιόβα**, που αναφέρονται στο Ολοκαύτωμα των Εβραίων της πόλη μας;

Είπα στην αρχή ότι ετούτες οι σειρές γράφονται με βαριά καρδιά. Δεν νομίζω ότι θέλει κανείς να μιλάει για ατυχείς προσπάθειες. Από τ' άλλο μέρος όμως δεν μπορείς να κρύβεσαι πίσω από το δάχτυλό σου και να σωπαίνεις ένοχα. Δεν ξέρω τι μέλλον θα έχει το βιβλίο στο οποίο αναφέρθηκα. Από τη δική μου την πλευρά θα έλεγα, χωρίς περιστροφές, ότι το καλύτερο θα ήταν να αποσυρθεί κατεπειγόντως από την αγορά. Διότι: α) Εκθέτει τον επιμελητή του τόμου. β) Εκθέτει το Ίδρυμα Κωνσταντίνου Κατσάρη, που είναι σοβαρός πολιτιστικός οργανισμός και δεν έχει δώσει δείγματα ανεύθυνων ενεργειών. γ) Υποτιμά το αναγνωστικό κοινό. δ) Είναι προσβλητικό για την πόλη των Γιαννίνων και τους συγγραφείς της - ανθολογημένων και μη. ε) Προσφέρει κακή υπηρεσία στην ίδια τη λογοτεχνία.

Γλωσσολογίας Ίνδαλμα

—Νιάο νιάο, ή γάτα.
—Πί πί, τὸ παπί.

Τότε ή γιαγιά έλεγε:
—Γάτα, μη τὸ παπί.
Γάτα, άγάπα τὸ παπί.

84

85

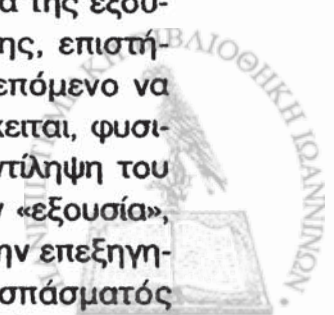
Από το Αλφαβητάριο των Γιαννέλη - Σακκά, Το μάθημα για το «γ»

Του Μπάμπη Νούτσου

Το άρθρο - απολογισμός του κ. **Μπαμπινιώτη** για την «ελληνική γλώσσα μπροστά στον 21ο αιώνα», σε αφιερωματικό ένθετο του «Βήματος» (4-1-1998), είναι πολύπλευρα αποκαλυπτικό. Όχι μόνο για τους μαργαρίτες (π.χ. «κινδυνεύει από όποια έννοια γλωσσικής εξασθένησης»), τις αφελείς κοινοτοπίες (π.χ. «Καμία ζωντανή γλώσσα δεν χάνεται όσο υπάρχουν άνθρωποι που τη μιλούν») και τις ανιστόρητες κατασκευές για τη «γλωσσική διάσχιση» του Ελληνισμού επί 20 αιώνες, αλλά κυρίως για την απόπειρα του αρθρογράφου να επαναφέρει μεταμφιεσμένα παλιότερα ιδεολογήματα για τη γλώσσα, με στόχο να τα ενεργο-

ποιήσει πολιτικά και εκπαιδευτικά στην παρούσα «εκσυγχρονιστική» συγκυρία. Περιορίζομαι εδώ να θίξω πολύ σύντομα τα επόμενα σημεία:

1. Τι ήταν για τον αρθρογράφο η δημοτική γλώσσα μέχρι το 1976; Να η απάντηση: «Η επισημοποίηση της δημοτικής και η ανάδειξή της από γλώσσα της τέχνης του λόγου, της διαμαρτυρίας και της αμφισβήτησης σε γλώσσα της εξουσίας (διοίκησης, Εκπαίδευσης, επιστήμης, Τύπου κ.λ.π.) ... ήταν επόμενο να προκαλέσει κ.λ.π.». Δεν πρόκειται, φυσικά, να σχολιάσω εδώ την αντίληψη του γλωσσολόγου κ. Μπ. για την «εξουσία», γιατί είναι ολοφάνερο, από την επεξηγηματική παρένθεση του αποσπάσματός του, πως ο «συγκρητισμός» είναι το πιο

ανώδυνο θεωρητικό σφάλμα του πανεπιστημιακού αρθρογράφου. Αυτό που ενδιαφέρει είναι η μεταμφιεσμένη προβολή της συσχέτισης ενός πασίγνωστου παλαιο-καθαρευουσιάνικου «επιχειρήματος» για το περιορισμένο και περιοριστικό χαρακτήρα της δημοτικής γλώσσας - «δικαίωμα ιστοιμίας έχει βεβαίως ο λογοτεχνικός και όχι ο ρυθμιστικός δημοτικισμός» έγραφε το 1957 ο Γ. Κουρμούλης- με την τρομοκρατική προσωνυμία του «μαλλιαροκομμουνιστή». Επειδή σήμερα δε μπορεί πια ο κ. Μπ., για ευνόητους ιστορικούς λόγους, να επαναλάβει ρητά αυτή τη συσχέτιση, αναπαράγει αυτούσιο μόνο το «επιχείρημα» και βαφτίζει το «μαλλιαροκομμουνισμό» σε «διαμαρτυρία και αμφισβήτηση»!

2. Γιατί έγινε το 1976 αυτή η «επισημοποίηση και ανάδειξη»; Για να απολαύσουμε πιο κάτω την απάντηση του κ. Μπ., πρέπει να δούμε τι εννοεί τούτη τη φορά στο κείμενό του, μιλώντας για τη γλώσσα. Γράφει, λοιπόν: «Αυτή τη σύνθετη μορφή γλώσσας, τη Νεοελληνική, που είχε ως βάση και κορμό τη μητροδίδακτη δημοτική γλώσσα [!] και ως οργανικό συμπλήρωμα, από τη συνύπαρξη και συν-έκφραση αιώνων, στοιχεία από τη λόγια (γραπτή) παράδοση, ανεγνώρισε ως επίσημη γλώσσα η Πολιτεία». Δεν πρόκειται, βέβαια, εδώ για ασυγχώρητη άγνοια, αλλά για κάτι βαρύτερο. Ο αρθρογράφος δε μπορεί ακόμα να «χωνέψει» πως το 1976 αναγνωρίστηκε κρατικά και επιβλήθηκε ο εκπαιδευτικός δημοτικισμός, όπως ρυθμιστικά τον είχε εκφράσει με τη γραμματική του ο Μ. Τριανταφυλλίδης. Έτσι, όσα ο ίδιος γράφει στο άρθρο του για την ύπαρξη τότε μιας τέτοιας «Νεοελληνικής» δεν αντιφάσκουν μόνο με όσα έγραψε παραπάνω, αλλά κυρίως στοχεύουν να παραποιήσουν την ιστορική εκείνη αναγνώριση με δύο τρόπους: Να βαφτίσουν τη γλώσσα του εκπαιδευτικού δημοτικισμού

(Τριανταφυλλίδης) σε μια «σύνθετη», δηλαδή θολή «Νεοελληνική» και να μας κάνουν να ξεχάσουμε τι απόγινε εκείνο το έκπαγλο ιδεολόγημα του «Πέρα [!] της δημοτικής και της καθαρευούσης» (η αλήστου μνήμης «Κοινή Νέα Ελληνική», η ΚΝΕ του 1967), με το οποίο επιχειρούσε ποικιλότητα τότε ο ίδιος αρθρογράφος να υπονομεύσει αυτή την αναγνώριση.

3. Τώρα μπορούμε ν' απολαύσουμε την απάντησή του στο παραπάνω ερώτημα. Γράφει, λοιπόν, απτόητος: «Όχι μόνο με την απόφαση της Κυβερνήσεως Καραμανλή του 1976 -που καθόλου δεν πρέπει να υποτιμήσει κανείς τη σημασία της-, αλλά κυρίως με την ωρίμανση του θέματος στις συνειδήσεις των περισσοτέρων Ελλήνων, οι οποίοι είχαν μέσα τους πεισθεί για την ανάγκη επισημοποίησης (και στον γραπτό λόγο) της Νεοελληνικής γλωσσικής μορφής που μιλούσαν σχεδόν όλοι στην επικοινωνία τους» [να η ΚΝΕ], λύθηκε το γλωσσικό. Υπάρχουν ασφαλώς πιο αρμόδιοι από εμένα να εκτιμήσουν όπως πρέπει την πρωτότυπη διάκριση: πείθομαι «μέσα μου» (σ' αντίθεση προφανώς με το «έξω μου»), που εισάγει εδώ ο δεινός αρθρογράφος, για να ερμηνέψει και πάλι την ιστορία του γλωσσικού ζητήματος. Εγώ απλώς σπεύδω να δηλώσω το θαυμασμό μου - φυσικά και την άγνοιά μου- για το πως και πότε μπόρεσε ο ρέκτης γλωσσολόγος να διαπιστώσει αυτή την «ωρίμανση» στις συνειδήσεις -προσοχή! όχι, λέει ο ίδιος, στις πρακτικές τους- και φυσικά ψάχνω μάταια στο κείμενό του έστω και για κάποιον υπαιτιγμό, που να εξηγεί αυτή την «ωρίμανση» (πέρα φυσικά από την ταυτολογία «των ομιλητών της Ελληνικής»). Δικαιούμαι, όμως, να υποθέσω, με βάση τη βιολογική παρομοίωση της «ωρίμανσης», πως από γενιά σε γενιά οι Έλληνες χρειάστηκαν, «από τον 1ο αιώνα π.Χ.», είκοσι αιώνες για να ωρι-

μάσουν «διαμαρτυρόμενοι και αμφισβητούντες» ταυτόχρονα, δηλαδή να γίνουν, σύμφωνα με τον μπαμπινιώτικο ευφημισμό, «μαλιαροκομμουνιστές οι περισσότεροι»! Συνεπώς, η κυβέρνηση Καραμανλή ή στόμωσε αποτελεσματικά αυτή τη διαμαρτυρία και αμφισβήτηση, αναδεικνύοντας ως γλώσσα της εξουσίας τη δημοτική, ή εξέφρασε και πολιτικά τον «μαλιαροκομμουνισμό» (δεν ήταν άλλωστε η ίδια που νομιμοποίησε πολιτικά τον κομμουνισμό;)! Αυτή είναι η έσχατη απόληξη της απάντησης του αρθρογράφου για τη «γλωσσική συνείδηση» και την «ωρίμανση των Ελλήνων». Τα σχόλια περιττεύουν.

4. Το πανηγύρι όμως δε σταματά εδώ. Ο κ. Μπ., όπως πάντα, σπεύδει να αυτοαναγορευτεί αποκλειστικός αντιπρόσωπος (και κριτής) των συμφερόντων της χώρα -εννοείται του Έθνους-, όταν γράφει για τη «λειτουργία του γλωσσικού ζητήματος στα πνευματικά μας πράγματα». Συνεχίζει έτσι ακάθεκτος: «Το γλωσσικό ζήτημα προκάλεσε τον «Γλωσσικό Εμφύλιο» που δίχασε τους Έλληνες, ιδίως τους διανοούμενους, ολόκληρο σχεδόν τον 20ο αιώνα». Υποκαθιστώντας, λοιπόν και την παραμικρή προσπάθεια για ιστορική εξήγηση του φαινομένου με βαρύγδουπες εθνοπρεπείς αξιολογικές κρίσεις, ρίχνει και πάλι, σιωπηρά τούτη τη φορά, το ανάθεμα στον εκπαιδευτικό δημοτικισμό, που δίχασε -ω Μιστριώτη!- τους Έλληνες και φυσικά δεν τους άφησε με τ' αναγνωστικά του **Παπαμάρκου!** Αυτό είναι με δύο λόγια το υπόρρητο ιδεολόγημα του μπαμπινιώτικου «λειτουργισμού». Μαζί μ' αυτό πρέπει να θαυμάσουμε και το δεύτερο σκέλος της «αρνητικής λειτουργίας» του γλωσσικού ζητήματος (Παραλείπω, ως επιεικώς παιδαριώδη, όσα λέγονται για τη «θετική λειτουργία» του). Έτσι, λοιπόν, βιάζομαι να το αντιγράψω αυτολεξεί, για να κρίνει πληρέστερα τώρα ο αναγνώστης την ε-

παφή του επικοινωνιακού γλωσσολόγου γενικά με την ιστορία: «Το γλωσσικό ζήτημα συγχρόνως απορρόφησε ή έστρεψε προς άλλη κατεύθυνση την επιστημονική δραστηριότητα πολλών λογίων και γλωσσολόγων, οι οποίοι θα μπορούσαν να έχουν αξιοποιήσει επωφελέστερα για τη χώρα μας τις πνευματικές και επιστημονικές τους δυνάμεις (εννοώ γλωσσολόγους όπως ο Χατζιδάκις, ο Ψυχάρης ή ο Τριανταφυλλίδης, επιστήμονες όπως ο Ιωάννης Κακρίδης, αλλά και άλλους όπως ο Δελμούζος, ο Γληνός [θα τρίζουν τα κόκκαλά του!], ακόμη και ο πολύς Μιστριώτης»)! Κι εδώ τα σχόλια περιττεύουν.

5. Το πανηγύρι δε στήθηκε βέβαια ανιδιοτελώς. Ο κ. Μπ. ήταν υποχρεωμένος, για να διατυπώνει τις «λογικές υποθέσεις» του για τη γλώσσα τον 21ο αιώνα, να κάνει και τον απολογισμό της γλωσσο-εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης του 1976. Ο απολογισμός όμως θα προϋπέθετε γενναία αυτοκριτική (παλιών και νέων ιδεολογημάτων). Γι αυτήν βέβαια, χρειάζονται πολλά και ποικίλα «κότσια». Ήταν, λοιπόν, αναμενόμενο, ο επικοινωνιακός γλωσσολόγος να ξαναβουτήξει τώρα σε πιο επικίνδυνα νερά. Γράφει έτσι αόριστα: «Διχογνωμίες και συγκρούσεις γλωσσικές υπήρξαν και μετά την επιστημοποίηση της δημοτικής». Την πρώτη, ωστόσο, δεκαετία 1976-1986 το «μείζον γλωσσικό πρόβλημα ήταν η ποιότητα της Νεοελληνικής που γράφαμε και μιλούσαμε τότε»! Έννοεί τη δημοτική ο αρθρογράφος και συγκαταλέγει, σ' όσους τη γράφανε και τη μιλούσανε, και τον εαυτό του; Δημοτικιστής, λοιπόν, ή έστω κρυπτο-δημοτικιστής ο κ. Μπ.; Άπαγε της βλασφημίας, γιατί αυτός όχι μόνο διακήρυττε στεντόρεια τη φωνή πως ήταν «πέρα της δημοτικής» αλλά και δε δίσταζε να ομνύει το 1986 στην «ενιαία ελληνική γλώσσα, κύριο συνεκτικό και καθοριστικό δεσμό της εθνικής

μας φυσιολογίας», κατηγορώντας έτσι τον εκπαιδευτικό δημοτικισμό και τη μεταρρύθμιση ως «απο-στασία»! Με όσα σήμερα γράφει επιθυμεί διακαώς να ξεχάσουμε τις πολλαπλές γλωσσολογικές του επιδόσεις εκείνης της περιόδου -όσο για την χουντική θα έχουμε, ελπίζουμε σύντομα, την ευκαιρία να μιλήσουμε αλλού εκτενέστερα. Γι αυτόν ακριβές το λόγο βαφτίζει τις παλιές νεο-καθαρευουσιάνικες επιθέσεις του εναντίον της δημοτικής σε «ανησυχίες, διαμαρτυρίες και καλόπιστη κριτική» και αγωνίζεται σήμερα να συναριθμήσει και τον εαυτό του σ' όσους «συνετέλεσαν στο να υποχωρήσει βαθμιαία η κακομεταχείριση της γλώσσας που παρατηρήθηκε στις αρχές της επιστημοποίησής της».

6. Η «ταμπακιέρα» του άρθρου του κ. Μπ. είναι ακριβώς αυτή η απόπειρα συναριθμήσής του. Αν το 1986 δογματίζε πως «η γνώση και η χρήση της νεοελληνικής (δημοτικής) γλώσσας από τους μαθητές -και όχι μόνον από αυτούς- εμφανίζει ανησυχητικά συμπτώματα δυσλεξίας [έμαθε άραγε από τότε τι σημαίνει αυτός ο όρος;], λεξιλογικής πενίας και γραμματικοσυντακτικής αγκυλώσεως», το ίδιο δογματικά, για άλλους στόχους, αποφαίνεται σήμερα πως «είναι αναμφισβήτητο ότι η χρήση της δημοτικής, τόσο στο γραπτό όσο και στον προφορικό λόγο, δεν έχει καμία σχέση με την τότε κατάσταση»! Πώς συνετέλεσε αυτό το θαύμα; Συνετέλεσαν σ' αυτό, ξέχωρα από τα διδακτικά βιβλία του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου και τα «χρήσιμα υποστηρικτικά βιβλία», οι «ανησυχίες, οι διαμαρτυρίες, η καλόπιστη κριτική» και «πάνω απ' όλα η πείρα των ίδιων των χρηστών της γραπτής (δημοτικής) γλώσσας», θα πει ο κ. Μπ. Όλα αυτά οδηγούν και εστιάζονται στο νέο ιδεολόγημα για την «ποιότητα στη γλώσσα». Ο αρθρογράφος θα «λειτουργήσει», όπως προσφυώς γράφτηκε, ως «ο

επιστημονικός διαφημιστής της νεοδημοκρατικής γλωσσικής θεωρίας» και από τη θέση του προέδρου του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου θα «σφηνώσει» στο πρόγραμμα του Γυμνασίου τα «παλιότερα Ελληνικά μας» ελέω εξουσίας. Αυτή η σφήνα θα του δώσει το δικαίωμα να ισχυριστεί πως μέσα σε οχτώ περίπου χρόνια -αυτό θα πει αποτελεσματικότητα- έπαψε η κακομεταχείριση της δημοτικής. Το θαύμα συντελέστηκε. Έτσι ο ίδιος αισιοδοξεί βάσιμα πως, αν εξακολουθήσει πιο συστηματικά η παράλληλη και συμπληρωματική διδασκαλία της «διαχρονικής διάστασης της Ελληνικής» (με «επικοινωνιακό»! βέβαια τρόπο) κι αν αξιοποιηθεί ταυτόχρονα η σύγχρονη τεχνολογία (προγράμματα Ιδρύματος Λαμπράκη γαρ!), θα υπάρξει «ακόμη μεγαλύτερη βελτίωση στη γλώσσα». Τώρα πια ο κ. Μπ. δεν κινδυνολογεί για τη γλώσσα, απλώς «γράφει και μιλάει σε άλλους βεβιαώς τόνους, για άλλα θέματα και με άλλο πνεύμα πάλι για τη γλώσσα!». Η ορθή γραμμή έχει χαραχτεί και το φάντασμα της ΚΝΕ μπορεί τώρα να μεταμορφωθεί αναγκαστικά σε «ποιοτική νεοελληνική γλώσσα». Αυτό είναι το σιωπηρό επίδικο αντικείμενο του σημερινού μπαμπινιώτικου απολογισμού για τη γλώσσα.

Η γλωσσική αγωγή «τύπου Μπαμπινιώτη» και τα συναφή ιδεολογήματά της θα με απασχολήσουν σ' ένα επόμενο άρθρο. Προς το παρόν δικαιούμαι να υποθέσω, με βάση τα παραπάνω, πως ο κ. Μπαμπινιώτης επιπλέον «βλογάει σιωπηρά τα γένια» του. *Μήπως έχει βάλει πλώρη για την Ακαδημία; Διόλου απίθανο.*

(Πρώτη δημοσίευση στην *Εποχή*, την Κυριακή 1 Φεβρουαρίου 1998)

10+1 ΕΠΙΛΟΓΕΣ

από το ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Από 6-2 μέχρι 19-2

1 Το τσιγάρο

Γιάννης Κότσιρας, μουσική: Ευαθία Ρεμπούτσικα, στίχοι: Ελένη Ζιώγα CD: Μόνο ένα φιλί

Ψίθυροι καρδιάς 2

Δημήτρης Μπάσης, μουσική: Χρήστος Κολόπουλος, στίχοι: Ελένη Γιαννατσούλια CD: Ψίθυροι καρδιάς

Το Μηδέν

Ελευθερία Αρβανιτάκη, μουσική: Θάνος Μικρούτσικος, στίχοι: Λάκης Λαζόπουλος CD: Ψάξε στ' όνειρό μας

5 Δικισις Πρωτοψάλτη, μουσική: Νίκος Αντύπας, στίχοι: Λίνα Νικολακοπούλου CD: Σαν ηφαίστειο που ξηπνά

Λιθέσιο

6 Σου άξιζε μια καλύτερη αγκαλιά

7 Γιώργος Νταλάρας, μουσική: Goran Bregovic, στίχοι: Χ. και Π. Κατσιμίχας CD: Θεσσαλονίκη-Γιάννενα με δύο παπούτσια πάνινα

Τα κάρτινα

8 Δήμητρα Γαλάνη, μουσική: Τάκης Σούκας, στίχοι: Νίκος Μωραΐτης CD: Τα κάρτινα

Λέκα μάγισες

9 νης Σαββιδάκης, μουσική-στίχοι: Γιάννης Σαββιδάκης CD: Ακροβάτης του ονείρου

Τούρκος στο Παρίσι

10 Λαυρέντης Μαχαιρίτσας και Πυξ-Λαξ Λαυρέντης Μαχαιρίτσας στίχοι: Ισαάκ Σ Πασίλυπον

Μες στα χέρια σου πέθαινα

+1 ίνα Κούκα, μουσική: Γιάννης Σπανός στίχοι: Άλα Θωμαΐδου CD: Μας πήραν τα αισθήματα

Από το Αρχιπέλαγος του ελληνικού τραγουδιού στον Ωκεανό της μουσικής του κόσμου

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟ

Περί ομαδικών εκθέσεων σύντομες (πλην επίκαιρες) σκέψεις

Οι ομαδικές εκθέσεις έχουν εξαιρετικό ενδιαφέρον. Με μια επίσκεψη απολαμβάνει κανείς την συνάντηση με πολλά πρόσωπα. Η πολλαπλής προέλευσης εικαστικότητα, λειτουργώντας αθροιστικά και σε διαφορετικά πλάνα, "καθαγιάζει" τον εκθεσιακό χώρο, που προσλαμβάνει μια διάσταση τελετουργική, υπερπραγματική.

Οι ομαδικές εκθέσεις έχουν νοστιμιά. Σαν ποικιλία σε ουζερί, όπου η γειννίαση των γεύσεων αναδεικνύει την ιδιαιτερότητά τους. Ο,τι μπορεί σε άλλες συνθήκες να περνούσε για αυτονόητο, εδώ είναι πρόταση με προσωπικότητα, που διακρίνεται δια της αντιδιαστολής.

Οι ομαδικές εκθέσεις έχουν πλάκα. Διαφορετικοί εικαστικοί κώδικες μπλέκονται σε μια εκπομπή της οποίας η σαφήνεια βγαίνει ενισχυμένη από το σύμβλημά τους.

Οι ομαδικές εκθέσεις είναι πολύ συνηθισμένες. Διότι είναι λύση εύκολη, για διοργανωτές και για εκτιθέμενους. Και είναι γνωστό ότι οι εύκολες λύσεις ενέχουν παγίδες, και όχι μικρές.

Οι ομαδικές εκθέσεις είναι συνήθως ασυνάρτητες. Σπάνια τα συνδυαζόμενα έργα έχουν παραπληρωματικότητα ως προς έναν (όποιον...) άξονα, ως θα όφειλαν.

Οι ομαδικές εκθέσεις είναι συχνά πρόσχημα. Ιδίως για τους γκαλερίστες, που δεν ξέρουν πως να προωθήσουν το στοκ.

Δεν είναι εύκολο να σχολιάζει κανείς τις ομαδικές εκθέσεις. Γιατί αν το να "κρίνεις" έναν καλλιτέχνη είναι άχαρο, το να συγκρίνεις είναι άτοπο, κι ωστόσο και μόνη η συμπαράταξη στον ίδιο χώρο προτρέπει σε συγκρίσεις...

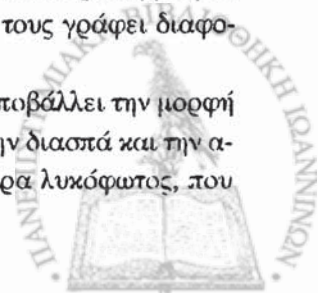
Ομαδική στην Ursula Korka

Κανελλοπούλου στην Κορκα

Από τις 21 Ιανουαρίου στην γκαλερί Ursula Korka λειτουργεί ομαδική έκθεση ζωγραφικής των Διακομή, Ζουρούδη, Μαυρίδη, Μαυρουδή, Κανελλοπούλου και Καρβελά. Πρόκειται για καλλιτέχνες που μοιράζονται λίγο-πολύ την ίδια (νέα) ηλικία, καθώς και την εμπειρία της μαθητείας στην ΑΣΚΤ, ωστόσο η εικαστική ματιά τους είναι διακεκριμένη, και από προσέγγιση σε προσέγγιση ο μοντερνισμός τους γράφει διαφορετική διαδρομή.

Η Βίλη Κανελλοπούλου υποβάλλει την μορφή στην δοκιμασία του φωτός, την διασπά και την ανασυνθέτει σε μια ατμόσφαιρα λυκόφωτος, που

κάνει λυρικό ακόμα και στο τραχύ θέμα ενός βουλκανιζατέρ.

Εξίσου αναπαραστατικός ο **Μιχάλης Μαυροϊδης** δημιουργεί χώρους μεταφυσικά φορτισμένους, χωρίς χρώμα, μόνο με την θέση και την άρση του άσπρου και του μαύρου, που υπαινίσσονται μάλλον παρά περιγράφουν την “πραγματικότητα”.

Απέναντι στους δυο προηγούμενους, η αναπαράσταση που υπηρετεί η **Αναστασία Καρβελά** παίζει με τον χώρο, που ορίζει γεωμετρικά τρισδιάστατο για να τον υπονομεύσει εκ των υστέρων.

Η **Μαρία Μαυρουδή** συστρατεύει διαφορετικής φύσης υλικά, μέταλλο, ξύλο, ύφασμα, σε συνθέσεις των οποίων η εικαστικότητα επικαλείται μια εννοιακή πραγματικότητα.

Στον χώρο της εννοιακής τέχνης κινείται και ο **Δημήτρης Ζουρούδης** που παίζει με την πολυσημία των συμβόλων για να ανατρέψει τους καθεστώτες κώδικες εκ των έσω.

Τέλος η **Κατερίνα Διακομή** κλείνει τον κύκλο αυτής της έκθεσης με τις τρισδιάστατες κατασκευές της (υποστάσεις-σκελετούς “πραγματικών” όντων ή υποστασιοποιημένες φαντασιώσεις περιβεβλημένες με την αθωότητα του παιχνιδιού) από ασυνήθιστα υλικά.

Με μια λέξη, η συνολική αίσθηση απ’ όλην αυτήν την πολυφωνία: φρεσκάδα!

Η έκθεση θα διαρκέσει ως τις 7 Φεβρουαρίου.

Gallerie Ursula Korpa, Γρίβα 19, κοντά στο ΙΚΑ, τηλ. 79889. Ανοιχτή καθημερινά από τις 11 ως τις 2 το πρωί και από τις 6 ως τις 9 το απόγευμα. Το Σάββατο λειτουργεί μόνο κατά το πρωινό ωράριο, Τρίτη και Κυριακή παραμένει κλειστή.

Ομαδική στην αίθουσα τέχνης “Πάτση”

Καλαβρίας στην Πάτση

Στην αίθουσα τέχνης “Πάτση” η ομαδική έκθεση που μπορείτε να δείτε αυτές τις μέρες περιλαμβάνει έργα τόσο ευρέως ρεπερτορίου, που μπορεί να περιλαμβάνουν ακόμα και μεταξοτυπίες (χειρονομία μάλλον καινοτόμος εκ μέρους του διοργανωτή)... Τα ονόματα των καλλιτεχνών που έφτασαν ως την σύνταξη μέσω ενός λακωνικότατου δελτίου τύπου είναι τα εξής: **Καλάβριος, Καρανάση, Ελευθερίου, Πάτσης, Παπαζήση και Barret**. Θα ορκιζόμασταν ότι στην επίσκεψή μας εντοπίσαμε περισσότερες υπογραφές... χωρίς να είμαστε σε θέση έτσι κι αλλιώς να αποδώσουμε λογαριασμό του γενικού ύφους, το οποίο μάλλον μας διέφυγε.

Αίθουσα Τέχνης “Πάτση”, Ποντέση 19, τηλ. 27017 - 32691. Ανοιχτή τις καθημερινές από τις 11.00 ως τις 13.00 και από τις 18.00 ως τις 22.00.

Το Σακάκι που Βελάζει του Σ. Στρατίεβ από το Δημοτικό Θέατρο Ιωαννίνων

Το εξώφυλλο του επίσημου αγροτικού περιοδικού Ρουστικά, Γαλλία 1950, από το Redstone Diary, 1998

Η φετινή επιλογή έργου από το Δημοτικό Θέατρο Ιωαννίνων για την κεντρική σκηνή του, φαίνεται -επιτέλους- ενδιαφέρουσα. Το Σακάκι που Βελάζει γράφτηκε από τον Βούλγαρο Στανισλάβ Στρατίεβ το 1976, για να σατιρίσει την «γραφειοκρατία» εκείνης της περιόδου στην χώρα του και επιλέχτηκε από το Δημοτικό με την σκέψη ότι η «γραφειοκρατία» είναι παντού η ίδια, «μια μάλιστα που την συναντάμε σε όλα τα κοινωνικά συστήματα» όπως γράφει ο σκηνοθέτης του έργου Δημήτρης Ιωάννου στο πρόγραμμα της παράστασης. Αν μη τι άλλο, ενδιαφέρουσα άποψη για να ανοίξει η συζήτηση, καθώς πιστεύω ότι τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Και αν έχω δικιο, η επιλογή του έργου μαζί με την σκηνοθετική

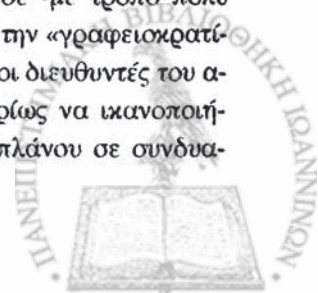
άποψη μένουν μετέωρες.

«Γραφειοκρατία» και Γραφειοκρατία

Ο Στρατίεβ βασίζει τον μύθο του σε μια καλή ιδέα. Ένας νέος επιστήμονας θέλει να κουρέψει το τριχωτό σακάκι του για να το κάνει πιο μοντέρνο. Αφού δεν υπάρχει άλλος τρόπος, καταγράφει το σακάκι του σαν πρόβατο και απευθύνεται για το κούρεμα σε ένα κτηνοτρόφο. Το σακάκι κουρεύεται αλλά η καταγραφή του στα πρόβατα κινηγάει τον κεντρικό ήρωα συνεχώς, αφού στα κατάστιχα της διοίκησης αυτός εμφανίζεται ως ιδιοκτήτης ζώου. Παράλληλα στα μάτια του θεατή εκτυλίσσονται και άλλες παράλογες ιστορίες. Ένας άνθρωπος έχει ξεχαστεί στο χαλασμένο ασανσέρ και περιμένει να τον κατεβάσουν - σαν τον **Κοικάλεφ**, τον ξεχασμένο αστροναύτη του Μιρ μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Ένας άλλος μαζεύει γκαζάκια γιατί κινηγάει τάχα τους εμπρηστές -μα στην πραγματικότητα γιατί το γραφείο του στερείται θέρμανσης...

Ο παραλογισμός της «γραφειοκρατίας», των χαρτιών, των κατάστιχων και των πιστοποιητικών σε όλο του το μεγαλείο. Αλλά δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας το περιβάλλον μέσα στο οποίο ο Στρατίεβ έγραψε το έργο του: Η Βουλγαρία του 1976, της επισήμως χαρακτηρισθείσης «περιόδου στασιμότητας» στο ανατολικό μπλοκ. Και φροντίζω να βάζω εισαγωγικά σε αυτήν την μορφή της «γραφειοκρατίας» γιατί για τις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ ο όρος **Γραφειοκρατία** έχει κυρίως χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει την -κομματική- άρχουσα τάξη τους.

Και ήταν η ιδιαίτερη μορφή του μοντέλου διακυβέρνησης σε αυτές τις χώρες, η κυριαρχία της Γραφειοκρατίας που γεννούσε -με τρόπο πολύ διαφορετικό από τον δυτικό- την «γραφειοκρατία»: Το γεγονός ότι οι διάφοροι διευθυντές του ανατολικού μπλοκ έπρεπε κυρίως να ικανοποιήσουν τις κατευθύνσεις ενός πλάνου σε συνδυα-

σμό με τις αυστηρές ποινικές κινήσεις που κρέμονταν πάνω από το κεφάλι τους όταν κάτι πήγαινε στραβά, καλλιέργησαν στις χώρες αυτές σταδιακά μια τάση απόκρυψης της πραγματικότητας, με παρενέργειες την δημιουργία αντιπαραγωγικών και παράλογων κανονισμών και μιας στασιμότητας αρμοδίων.

Το να κάνεις μια παράσταση για να σατιρίσεις την «γραφειοκρατία», αυτήν που υποτίθεται ότι «υπάρχει σε όλα τα κοινωνικά συστήματα» όταν γνωρίζεις το κλίμα και το περιβάλλον μέσα στο οποίο γράφεται το έργο, είναι μισή δουλειά. Από την άλλη πλευρά, ο Έλληνας σκηνοθέτης του 1998, βρίσκεται μπροστά σε μια σοβαρή δυσκολία: Είναι αναγκασμένος έτσι και αλλιώς να προσαρμόσει το έργο στα δεδομένα του Έλληνα θεατή απαλείφοντας όρους και εικόνες που δεν θα του ήταν καθόλου οικίες. Κάνοντάς το αυτό, επιχειρεί να σατιρίσει τον Έλληνα γραφειοκράτη του '98. Πόσο διαφορετικός είναι όμως αυτός από τον «συνάδελφό» του του πρώην ανατολικού μπλοκ... Το έργο απογυμνώνεται από την κοινωνική του διάσταση, γίνεται σάτιρα της στενοκεφαλιάς κάποιων υπαλλήλων ή ενός απρόσωπου συστήματος. Η ειρωνεία, ο σαρκασμός, ο αυτο-σαρκασμός που θα ήταν απαραίτητα σε μια παράσταση κοινωνικής κριτικής εκλείπουν αναπόφευκτα. Μένει το παράλογο, μα δίχως αντικείμενο, αφού η κοινωνική τάξη που το έχει δημιουργήσει είναι απύσχα. Αντί αυτού παρακολουθούμε τρεχάλες πάνω κάτω στα σκαλιά, φωνές, εκκωφαντική φασαρία, έναν νέο που αδιαφορεί για τον πατέρα του γιατί έχει ενστερνιστεί τα δυτικά πρότυπα και μια νέα που κάνει την «επανάστασή» της σε συνθήκες πλήρους ηρωισμού, με το κοινό να κοντεύει να κλάψει.

Ίσως πάλι και να είμαι αυστηρός με την σκηνοθετική άποψη. Κατά πόσο πράγματι ο Στρατίεβ έκανε κριτική στο κοινωνικό του σύστημα; Και εδώ υπάρχει μια αμφιβολία για τις προθέσεις του συγγραφέα: Άραγε το έργο αποτελεί κριτική στην στενοκεφαλιά μερικών υπευθύνων που δυσφημούν το σύστημα της εποχής του (άποψη βαθύτατα συντηρητική) ή μια βαθύτερη ανα-

Σε πρώτο πλάνο ο Μάνος Σταλάκης και ο Θανάσης Σκαρλιγκός. Παρακολουθούν οι τρεις φίλοι (Γκίκας, Ζόπας, Γουργούλης)

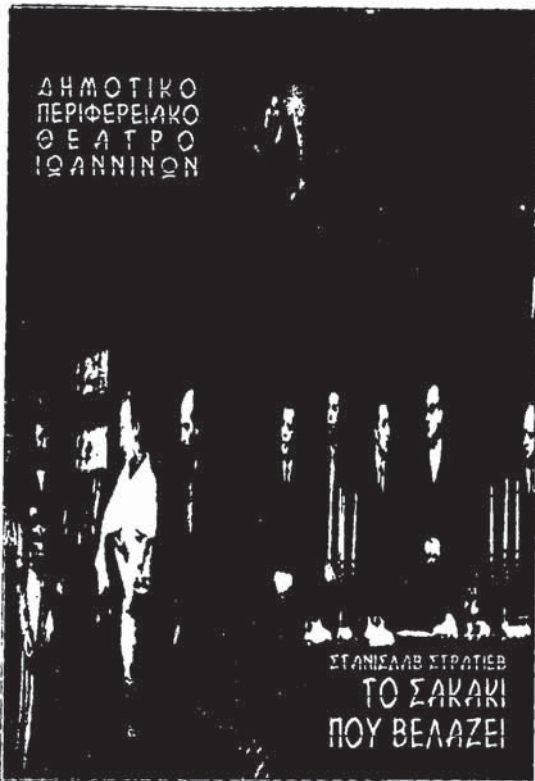
ζήτηση των αιτιών του; Αν στηριχτούμε στην εικόνα που παρακολουθούμε, συμβαίνει το πρώτο. Εξάλλου είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς ότι το Σακάκι μετά από μια επιτυχή παρουσία στην Σόφια, όπου παίχτηκε για τρία χρόνια, ανέβηκε στην συνέχεια σε όλες τις πρωτεύουσες του ανατολικού μπλοκ, γύρω στις αρχές της άκαμπτης δεκαετίας του '80. Κάτι που μάλλον δεν θα γινόταν αν το έργο υπερέβαινε σε κριτική διάθεση αυτό που δείχνει να είναι: Κριτική στην στενοκεφαλιά ενός μέρους του συστήματος...

Για τον επίλογο μένει η αναφορά στα καλά σημεία της παράστασης. Ο Μάνος Σταλάκης είναι ιδιαίτερα πειστικός στον ρόλο του απρόσωπου υπαλλήλου και κερδίζει με την ερμηνεία του τον θεατή. Ο Γιώργος Γκίκας ικανοποιεί στον ρόλο του νεαρού πρωταγωνιστή και τέλος η ιδέα του κλουβιού που τυπικά περιορίζει, στην πραγματικότητα απελευθερώνει μέρος των ικανοτήτων του Μιχάλη Μπίτσιου, κρυμμένες στα προηγούμενα έργα πίσω από τις τυποποιημένες κινήσεις των χεριών του. Αναμφίβολα η καθοδήγηση του σκηνοθέτη έχει ωφελήσει τους τρεις που διακρίνονται. Οι Κώστας Ζόπας, Βαγγελιώ Γιαννάκη και Βασίλης Γουργούλης δεν μας πείθουν στους ρόλους τους. Δυστυχώς, αυτό ισχύει και για τον Δημήτρη Γιαννακόπουλο που στην Στέλλα Βιολάντη ήταν εξαιρετικός, υποχρεώνοντάς μας τότε να περιμένουμε περισσότερα που δεν παρακολουθήσαμε ούτε στο Σακάκι ούτε στην περσινή Δεσποινίδα.

Άρης Λιάβας

Το πρόγραμμα

Κατώτερο ως συνήθως των περιστάσεων και χωρίς κανέναν να το έχει επιμεληθεί (τουλάχιστον φανερά), το έντυπο πρόγραμμα του έργου.

αξίζει ένα σύντομο σχολιασμό. Ας ξεκινήσουμε από την αντιπροσώπη της σειράς των πραγματιών: Οι τελευταίοι, έσονται πρώτοι! Η πρώτη αναφορά στο έργο που θα παρακολουθήσει ο θεατής γίνεται στην σελίδα 8 με το πορτραίτο του συγγραφέα. Έχουν προηγηθεί απολογισμοί, φωτογραφίες από προηγούμενες παραστάσεις (!), ξανά η προκήρυξη του διαγωνισμού θεατρικού έργου για Ηπειρώτες, ξανά φωτογραφίες από προηγούμενες παραστάσεις και τέλος τα «προσεχώς». Όλα αυτά δηλαδή που θα έπρεπε να υπάρχουν σε συντομία στις τελευταίες σελίδες.

Ιδιαίτερα εντυπωσιακός και αποκαλυπτικός ο απολογισμός του Δ.Σ. του ΔΗΠΕΘΙ στην σελίδα 3 που ξεκινάει με την ατάκα: «Είναι πιστεύουμε ευτύχημα για μας (sic!) που σε συνεργασία με όλους τους εργαζόμενους στο Θέατρο φτάσαμε τη Δημοτική μας Σκηνή σε ένα πολύ υψηλό σημείο αναγνώρισης και καταξίωσης πανελλαδικά». Και παρακάτω «όλα όσα έγιναν περιείχαν πολύ κόπο, μεράκι, διάθεση και περισσότερο αγάπη,

προϋποθέσεις για να πετύχει κάποιος τους στόχους του και να επιβεβαιώσει την ορθότητα της κρίσης αυτών που του ανέθεσαν με δική τους ευθύνη το έργο». Απόλυτη λοιπόν η βεβαιότητα του Δ.Σ. για το ύψος που οδήγησε το ΔΗΠΕΘΙ και «ορθότατη» η κρίση εκείνων που το διόρισαν... Δεν λέω, καλό και θεμιτό είναι να τα πιστεύει αυτά το Διοικητικό Συμβούλιο. Καλύτερο όμως είναι να αφήνει τους άλλους να κρίνουν, ως είθισται, αντί να αυτο-επιβραβεύεται με τέτοιες στομφώδεις ατάκες στην ...τρίτη σελίδα του προγράμματος που το ίδιο τυπώνει. Φαίνεται όμως υποκύπτει και το Δ.Σ. του Δημοτικού Θεάτρου στον πειρασμό των απολογισμών της προεκλογικής χρονιάς που διανύουμε: Πρώτα ο Δήμαρχος, μετά η ΔΕΥΑΙ, τώρα το ΔΗΠΕΘΙ, ποια δημοτική επιχείρηση έχει σειρά:

Και πώς ακριβώς αποδεικνύεται η πανελλαδική καταξίωση; Μα με την παράθεση στο τέλος του προγράμματος, ξεκρέμαστων αποσπασμάτων από δημοσιεύσεις στον αθηναϊκό και τον τοπικό Τύπο. Φυσικά όλα τα σημειώματα είναι εγκωμιαστικά. Φαίνεται καμιά αρνητική παρατήρηση δεν χωράει στις περσινές παραστάσεις του ΔΗΠΕΘΙ. Ανάμεσά τους, σημειώματα που δεν είναι καν κριτικά. Διαβάζουμε: *Το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων παρουσιάζει την «Στέλλα Βιολάντη» του Γρηγορίου Ξενόπουλου, Πέγκυ Κουνενάκη, Η Καθημερινή 9 Μαρτίου 1997!* Όσο δημοσίευσε το δελτίο τύπου του ΔΗΠΕΘΙ η Καθημερινή; Έξοχα! Αυτό αποτελεί ιδιαίτερη επιτυχία και αποδεικνύει την πανελλαδική καταξίωση...

Ποιο σκοπό εξυπηρετούν αυτά τα κουτσουρεμένα αποσπάσματα: **Να δείξουν στο κοινό και κυρίως στους Δημοτικούς Άρχοντες ότι ο Τύπος αναγνωρίζει το έργο του ΔΗΠΕΘΙ.** Έχει φαίνεται ανάγκη τέτοιου είδους αναγνώριση το Δημοτικό μας Θέατρο. Όπως έχει ανάγκη να εγκωμιάσει τους ίδιους Άρχοντες. Πώς αλλιώς να εξηγήσει κανείς το απόσπασμα που παρατίθεται, επιλεγμένο από δημοσίευμα της ραδιοτηλεόρασης «Το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων (...) δείχνει πως αν τα θέατρα αυτά διοικηθούν ντόπιους παράγοντες (...) μεγαλοουργούν».

Ε ναι, αλίμονο. **Και το Θέατρο, και οι ντόπιοι παράγοντες!**

Το κοινό

Ένα απαίδευτο κοινό είναι ούτως ή άλλως πρόβλημα για οποιαδήποτε εκδήλωση. Δεν έχει καταλαγιάσει ακόμα η έκπληξη μου από το θέαμα (και ακρόαμα!) δύο καθωσπρέπει κυριών που μασουλούσαν αμέριμνες γαριδάκια στην διάρκεια μιας συναυλίας του Κατσαρέιου κι ας έχουν περάσει δυο χρόνια! Αλλά στην περίπτωση του θεάτρου, η συμπεριφορά του κοινού είναι καταλυτική και μπορεί να τινάξει στον αέρα όλη την παράσταση.

Δεν είναι η πρώτη φορά βέβαια που βλέπουμε σ' αυτήν την πόλη το "θεατρόφιλο" κοινό να συμπεριφέρεται θορυβώντας σαν να βρίσκεται σε κερκίδα γηπέδου, αλλά όλο και πιο πολύ φαίνεται πως αυτή η συμπεριφορά ευθυγραμμίζεται με πανηγυρία ήθη, των οποίων ο δεκάλογος έχει περίπου ως εξής:

Κατ' αρχήν (1) δεν καταλαμβάνουμε τις θέσεις μας παρά αφού έχει αρχίσει η παράσταση: η αναμονή δεν ταιριάζει στους ελεύθερους και ωραίους νεοέλληνες! (2) Ούτε λόγος βέβαια να σεβαστούμε τα μουσικά ιντερλούδια, ήτοι το "κερασάκι" που δεν έχει άλλο σκοπό παρά να διακοσμήσει την τούρτα του θεάματος. (3) Αφού δε καθίσουμε, πρέπει και να βολευτούμε μεσούσης της παραστάσεως (Βούλα βλέπεις από κει ή θέλεις να αλλάξουμε; Νίκο, βγάλε παιδί μου το παλτό σου! κλπ. κλπ.). (4) Κι αφού βολευτούμε σαν στο σπίτι μας, εννοείται πως θα μασουλήσουμε κιόλας (τραγανά πατατάκια), όπως κάνουμε με το αγαπημένο μας σήριαλ. (5) Στο μεταξύ ο Τάκης μας θα θελήσει πιπί του ή θα τραβήξει τα μαλλιά της αδερφούλας του, που βέβαια θα τσιριξεί και θα ανταποδώσει κοκ. (6) Και ο μπαμπάς μεγαλοφώνως θα αρχίσει να αναλύει και να σχολιάζει το έργο (Τώρα να δεις που θα περάσει το σακάκι για πρόβατο!. Ωχ, την πάτησε ο μεγάλος! κλπ. κλπ.). (7) Θα περάσουμε σε συγχρονικούς σχολιασμούς για το ντύσιμο και το κούρεμα, ιδίως των κυριών και (8) θα απαντήσουμε μέχρι και στο κινητό! (δεν είναι φαντασία, έχω υπάρξει αυτόκοος μάρτυς τέτοιαις συνομιλίας εν ώρα παράστασης του ΔΗΠΕΘΙ, σε προηγούμενο έργο). (9) Οι πιο ρομαντικοί θα επωφεληθούμε από το σκοτάδι της σάλας για να επιδοθούμε σε τρυφερότητες. Και (10) η θεατρική μας απόλαυση θα περιορίζεται στο χαχανητό μόλις μυριστούμε κάτι μπριζικό, ή ακόμα καλύτερα γκροτέσκο.

Στο κοινό αυτό προσαρμοζόμενοι οι συντελεστές θα χοντρύνουν την θεατρική ειρωνεία, θα

παίζουν την μουσική υπόκρουση σε ένταση μεταμεσονύκτιου μπαρ και οι ηθοποιοί θα εκτελούν χορευτικά αλλά Μπράβο Ρούλα και θα φωνάζουν μπας και καλύψουν τον θόρυβο της πλατείας. Και βγαίνοντας από το θέατρο θα είναι βέβαιο ότι μπροστά στην τηλεόραση περνά κανείς καλύτερα....

M.Z.

Η Μουσική

Η μουσική υπηρετεί την δραματική τέχνη από καταβολής αυτής της δεύτερης. Από τον καιρό του Ευρυπίδη ήταν βασικό εργαλείο για τον σκηνοθέτη, προσφέροντας την αφαιρετική της διάσταση (σε αντίθεση με τις άλλες "καλές τέχνες" η μουσική, λέει ο Χέγκελ ανελίσσεται μόνο στον χρόνο, και όχι στον χρόνο και τον χώρο) για πλείστες όσες συμπαραδηλώσεις αλλά και υπαινιγμούς εννοιών, συμπεριφορών, προσώπων κλπ. Η μέγιστη αξιοποίηση αυτής της τόσο ιδιαίτερης σχέσης έγινε στην περίπτωση της όπερας, όπου μάλιστα ο μαιτρ του είδους Βάγκνερ έφτασε να χρησιμοποιεί την μουσική ως εξαγγελτικό μέσο.

Λόγοι οικονομίας (:) επιβάλλουν συχνά στο θέατρο την επιλογή όχι συνθέτη, αλλά "επιμελητή" για την μουσική επένδυση, που είναι στην ουσία ένα κολλάζ. Εύκολη τέχνη, το κολλάζ κρύβει μεγάλες παγίδες, και ειδικά από τους "επιμελητές" που ενεργούν περίπου ως DJ. Η μεγαλύτερη απ' όλες, να γίνεται η μουσική η ρηχή "ηχώ" των ψυχολογικών εξελίξεων, εκεί που περιμένει κανείς από αυτήν να προετοιμάζει, να καθοδηγεί, να σχολιάζει.

Η μουσική που ντύνει το "Σακάκι" του ΔΗΠΕΘΙ είναι το λιγότερο αφελής. Η στατικότητα της (που περνιέται για μινιμαλισμός;) που υποστηρίζει την ιδέα της γραφειοκρατίας είναι μια καλή επιλογή, που δεν βρίσκει όμως καμιά συνέχεια στο άστοχα επιλεγμένο μουσικό υλικό (τόσο beat προδιαθέτει για δράση, κι όχι για ειρωνικό σχόλιο, και όταν έρχεται π.χ. η στιγμή να απελευθερώσει την Ντερμεντζίεβα από τα υπαλληλικά της δεσμά, ο επιμελητής δεν έχει απόθεμα παλμού για να της διαθέσει), κι ακόμα λιγότερο στην υψηλή ένταση (κανένας τεχνικός λόγος δεν μπορεί να δικαιολογήσει το σκέπασμα του ηθοποιού λόγου από τα ντεσιμπέλ μουσικής τύπου μεταμεσονύκτιου μπαρ). Ούτε η υποβολή άγχους μπορεί να είναι τόσο προφανής. Γιατί θέλει και διακριτικότητα η τέχνη, και ανάπτυξη σε πολλά επίπεδα, ώστε να ψυχαγωγείται αυτός που παρακολουθεί, και όχι να του επιβάλλονται...

Γ.Κ.

Μια συνέντευξη με τον σκηνοθέτη του έργου

Την επομένη της επίσημης πρεμιέρας ο σκηνοθέτης του Σακακιού, Δημήτρης Ιωάννου, αναχωρεί οριστικά από τα Γιάννενα. «Τόσο γρήγορα,» τον ρωτάμε. «Δεν είναι γρήγορα,» μας λέει. «Η συμφωνία μας με το Δημοτικό Θέατρο αφορούσε την προετοιμασία και σκηνοθεσία του συγκεκριμένου έργου. Αυτά έχουν ολοκληρωθεί και εγώ επιστρέφω στην Θεσσαλονίκη. Το μόνο που μένει είναι να πληροφορηθώ πώς υποδέχτηκε το κοινό το έργο. Εγώ ίσως έρθω ξανά στην πόλη σας για μια άλλη δουλειά στο μέλλον. Θα το ήθελα». Η συζήτηση που ακολουθεί έγινε στην διάρκεια του τελευταίου πρωινού του σκηνοθέτη στα Γιάννενα, στον ξενώνα της Λιμνοπούλας που χρησιμοποίησε για σπίτι του τους λιγιστούς αυτούς μήνες της παρουσίας του εδώ.

Μικρόπολις: Πώς επιλέχτηκε το έργο;

Δημήτρης Ιωάννου: Είχαμε τηλεφωνική επικοινωνία με τον καλλιτεχνικό διευθυντή του Δημοτικού, τον κ. Τζέρο, μετά που συμφωνήσαμε να κάνω αυτή την δουλειά. Υπήρχαν 4-5 προτάσεις για έργα και επιλέξαμε αυτό. Είχα παρακολουθήσει τον Συνοδό και την Δεσποινίδα Ετών 39, οπότε γνώριζα και το έμφυχο υλικό με το οποίο πάνω - κάτω θα δούλευα. Γνωρίζοντας όλα αυτά καταλήξαμε στο έργο που κρίναμε ότι θα είχε ενδιαφέρον.

Βέβαια, το έργο αναφέρεται σε άλλη εποχή...

Ναι. Κάνει κριτική σε ένα κοινωνικό σύστημα που δεν υπάρχει. Έπρεπε λοιπόν να το προσαρμόσουμε, ώστε να περάσει στο κοινό σαν έργο πιο δικό μας, πιο σημερινό. Να φύγουν τα πολλά στοιχεία που αφορούσαν το συγκεκριμένο κοινωνικό σύστημα.

Πόσο πραγματική κριτική κάνει ο συγγραφέας στο κοινωνικό σύστημα της χώρας του εκείνης της εποχής;

Πρέπει να λάβετε υπόψη το πώς ανέβηκε το έργο πρώτη φορά, το ότι παίχτηκε σε όλες τις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Πιστεύω ότι ανέβηκε σαν κριτική στην στενοκεφαλιά κάποιων ανθρώπων. Από την άλλη, όταν ο ίδιος συγγραφέας προτείνει ότι ο υπάλληλος παίζεται από τον ίδιο ηθοποιό, πράγμα που δεν είναι τυχαίο, δείχνει -ο συγγραφέας- ότι το σύστημα παίζει τον πραγματικό ρόλο και όχι ο άνθρωπος. Μάλιστα όταν τέθηκε η σκέψη πόσο θα

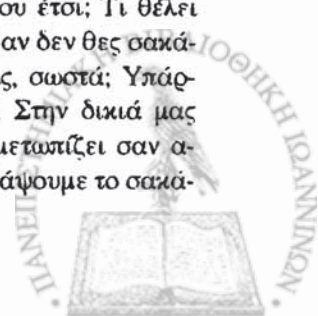
διαφοροποιείται κάθε φορά ο υπάλληλος, διαλέξαμε να μην υπάρχει καμιά διαφοροποίηση υπηρετώντας αυτό που ο συγγραφέας θέλει να δείξει: ότι το πρόσωπο δεν παίζει ρόλο.

Είναι αληθινές οι διαστάσεις του προβλήματος της γραφειοκρατίας, όπως την αντιμετωπίζει ο Έλληνας σήμερα και την παρακολουθεί στην παράσταση;

Η τέχνη πρέπει να διογκώνει τα πράγματα. Να φτιάχνει μια καρικατούρα. Από την άλλη αντίστοιχα γεγονότα έχουν συμβεί και στην Ελλάδα. Βλέπεις κάποιον να μπαίνει φυλακή γιατί είχε το ίδιο όνομα και πατρώνυμο με κάποιον άλλο. Έχουν συμβεί και ακόμα συμβαίνουν τέτοια πράγματα καθημερινά. Ιστορίες καθημερινής τρέλας που λένε. Βέβαια αυτό που συμβαίνει με τον Αντόνοβ, είναι ότι κάνει ένα αστείο, ένα παιχνίδι κάποια στιγμή. Δεν παίρνει στα σοβαρά τα πράγματα όταν βάζει την υπογραφή του. Το κάνει με μια παιδική αφελεία. Και αυτό του το αστεϊάκι το πληρώνει μετά σε όλη του την πορεία. Θέλει άραγε κάτι να πει ο συγγραφέας; Νομίζω ναι, τουλάχιστον με τον τρόπο που εμείς ανεβάσαμε την παράσταση. Ότι δεν παίρνει στα σοβαρά την υπόθεση, ότι είναι «αθώος» ότι διαπράττει μια «ύβριν», ότι παίζει ένα παιχνίδι με την εξουσία.

Παριστάνει τον τρελό ή τρελαίνεται κάποια στιγμή στα αλήθεια; Τι από τα δύο εννοεί ο συγγραφέας;

Ο συγγραφέας γράφει τα λόγια. Αυτά λέει ο ένας, αυτά ο άλλος. Εμείς διαλέγουμε το ύφος και το νόημα των λόγων. Ο τρόπος που ο ένας φίλος αντιμετωπίζει τον άλλο, που καλαμπουρίζουν ας πούμε, δεν υπάρχουν στο αρχικό κείμενο. Ο συγγραφέας προτείνει μια πιο σοβαρή ανάγνωση. Εγώ προς στιγμή διχάστηκα. Όλη αυτή η ιστορία κινείται με πολλούς συμβολισμούς και αναφορές. Θέλει να πετάξει την προβιά από πάνω του; Μήπως είναι κάτι σαν βρωμιά, σαν στίγμα; Μήπως φανεί διαφορετικού χαρακτήρα και εμφάνισης ανθρώπου έτσι; Τι θέλει να πει αυτό το κούρεμα; Αφού αν δεν θες σακάκι με προβιά δεν το αγοράζεις, σωστά; Υπάρχουν δύο αναγνώσεις λοιπόν. Στην δικιά μας ανάγνωση ο Αντόνοβ το αντιμετωπίζει σαν αστείο, σαν καλαμπούρι. «Ας γράψουμε το σακά-

κι πρόβατο, δεν βαριέσαι». Στην άλλη ανάγνωση, το σκέφτεται, το κάνει με πάρα πολύ σκέψη και ορθολογισμό. Σε αυτή την δεύτερη ανάγνωση είναι κάπως μπαγαπόντης. Εν πάση περιπτώσει, για το αν τρελαίνεται: Εγώ δεν πιστεύω ότι παριστάνει τον τρελό, αλλά ότι βρίσκεται σε μια σύγχυση από την μια και από την άλλη όμως για να επιβιώσει μέσα σε αυτό το σύστημα και να αντεπεξέλθει λέει «θέλετε πρόβατο; Εγώ θα του συμπεριφερόμαι σαν πρόβατο». Αυτή η υπερβολή η οποία ξεπερνάει σε ένα βαθμό ακόμα και τον κρατικό παραλογισμό, δεν είναι ένα αστεϊάκι αλλά κάτι πιο ουσιαστικό, πιο βαθύ. Με την δική του την τρέλα, τον παραλογισμό, που λέει «θέλετε να είμαι παράλογος; θα είμαι και θα σας ξεπεράσω» αποσταθεροποιεί το ίδιο το σύστημα.

Ναι. Και βιάζονται οι κομματικοί παράγοντες να βρουν μια λύση. Το χάος δεν λειτουργεί μέσα στο χάος. Ας αλλάξουμε κουβέντα. Πώς είδατε τους θεατές και την αποδοχή του έργου στις πρώτες παραστάσεις;

Μια παράσταση δεν μπορεί να ικανοποιεί τους πάντες. Σε αυτή την περίπτωση θα έπρεπε να ψάχνουμε τι κάναμε λάθος. Ούτε καν -όπως είπα- να δέχονται την ερμηνεία του σκηνοθέτη.

Έχετε εργαστεί ως καλλιτεχνικός διευθυντής σε άλλα Δημοτικά στην Ελλάδα και ήρθατε στα Γιάννενα να κάνετε μια σκηνοθεσία, να μείνετε 3-4 μήνες για μια δουλειά μόνο. Πώς είδατε τα Γιάννενα; Την πόλη; Το Δημοτικό Θέατρο;

Η κοινωνία μου φάνηκε κλειστή, αλλά μπορεί να φταίω εγώ και όχι εκείνη... Ερχόμενος εδώ για λίγο καιρό, για μια συγκεκριμένη εργασία δεν προλαβαίνεις να δεις πολλά πράγματα. Όσον αφορά τα Δημοτικά Θέατρα: Έχω μια εμπειρία πέντε ετών ως καλλιτεχνικός διευθυντής σε άλλα Δημοτικά, όπως είπατε. Το κύριο σημείο είναι ότι το θέατρο είναι δύσκολο, είναι δύσκολη υπόθεση και ακριβή. Όπως ξέρετε αυτά τα Δημοτικά Θέατρα είναι επαγγελματικοί χώροι, όλοι οι συντελεστές είναι επαγγελματίες, αμείβονται επαγγελματικά.. Και προσφέρουν. Βλέπει κανείς στην «γειτονιά» του, στην επαρχία, επαγγελματικό θέατρο. Δεν χρειάζεται να πάει στην Αθήνα ή στην Θεσσαλονίκη. Αυτή την στιγμή έχουν δημιουργηθεί δεκαπέντε Δημοτικά Θέατρα. Άλλα πάνε καλύτερα, άλλα βελτιώνονται, ίσως περάσουν πολλά χρόνια που τα θέατρα αυτά σαν θεσμοί θα έχουν σταθερό καλλιτεχνικό αποτέλεσμα.

Ο Δημήτρης Ιωάννου

Τι ακριβώς προσφέρει ένας σκηνοθέτης ή ηθοποιός που έρχεται από αλλού; Γιατί έχει προηγηθεί μια συζήτηση σχετικά με το τοπικό Θέατρο, ότι πρέπει τάχα να γίνεται από Ηπειρώτες κλπ. Τι γνώμη έχετε για αυτό το θέμα;

Η Ελλάδα είναι μια μικρή χώρα, μια μεγάλη επαρχία σε σύγκριση με άλλες χώρες. Τα Δημοτικά πρέπει να αξιοποιούν τους ντόπιους ανθρώπους, αλλά δεν πρέπει να κλείνονται στα σύνορά τους. Πρέπει να μπολιάζονται από ανθρώπους που θα φέρουν άλλο αέρα, άλλη σκέψη και νοοτροπία από αλλού. Θεωρώ βλακώδες -μου επιτρέπετε- να ζητάει κανείς τα Δημοτικά να είναι θέατρα κλειστά στα σύνορά τους.

Βρήκατε εδώ την υποστήριξη και συνεργασία που ήταν απαραίτητη για να κάνετε την δουλειά σας;

Η συνεργασία ήταν σε μεγάλο βαθμό ικανοποιητική. Αυτό που είχα στο μυαλό μου ότι θα χρειαστώ, το βρήκα. Μπορεί να υπήρξαν μια δυο μικρές διαφωνίες, που είναι φυσικό να υπάρξουν, αλλά μπόρεσα να κάνω την δουλειά μου όπως ήθελα.

Πώς ήταν η συνεργασία με το Διοικητικό Συμβούλιο;

Καλή. Ήταν ευγενικοί και συνεργάσιμοι.

Ευχαριστώ. Εύχομαι να τα ξαναπούμε στα Γιάννενα.

Και εγώ και σας ευχαριστώ.

Την συνέντευξη πήρε στις
31 Ιανουαρίου ο Ν.Α.

Διαφημιστείτε στο

ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

Η διαφήμιση πάνει τόσο γιατί το περιοδικό

- έχει πραγματική κυκλοφορία πάνω από 1,000 τεύχη
- έχει 390 συνδρομητές
- διατίθεται σε 75 σημεία πώλησης σε όλο τον νομό
- έχει πλούσια ύλη, διαβάζεται και μένει στα χέρια των αναγνωστών του όλο το δεκαπενθήμερο
- έχει μικρό αριθμό διαφημίσεων

ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

83

Για την -ανεκπλήρωτη- επίσκεψη Καστοριάδη

Η απάντηση για το «Σημαντικότερο Γεγονός της Χρονιάς» του Παναγιώτη Νούτσου (βλ. τεύχος 6, 2 Ιανουαρίου 1998) μας κίνησε την περιέργεια να μάθουμε περισσότερες λεπτομέρειες για την εκδήλωση που δεν έγινε ποτέ. Θυμίζουμε ότι ο Π. Νούτσος έγραφε στην απάντησή του σχετικά με το σημαντικότερο γεγονός της χρονιάς «υπάρχουν γεγονότα που δεν επιτρέπουν την ανάδυση άλλων γεγονότων. Ένα από αυτά είναι ο θάνατος του Κορνήλιου Καστοριάδη, που δεν θα επιτρέψει πια την αναγόρευσή του σε επίτιμο διδάκτορα φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου μας. Επρόκειτο για ένα σχεδιασμό που θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί κατά το έτος που έρχεται».

Πράγματι, με επιστολή του στις 5 Ιουλίου 1996 ο τότε αντιπρύτανης -και νυν πρύτανης- του Πανεπιστημίου Χρήστος Μασσαλάς απηύθυνε στον Κορνήλιο Καστοριάδη πρόσκληση να επισκεφτεί το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων γράφοντάς του «εξαιρετική τιμή είναι για μας να σας υποδεχτούμε στο Ηπειρωτικό Πανεπιστήμιο (...) θα ήταν τιμή μας αν μας μιλούσατε κατά την διάρκεια της εδώ παρουσίας σας, για τον άνθρωπο, την ζωή και τον κόσμο, για ό,τι εσείς νομίζετε (...) η αποδοχή αυτής της πρόσκλησης και η έλευσή σας στην ηπειρωτική πρωτεύουσα ικανοποιούν συμβολικά την οφειλή μας -οφειλή ούτως ή άλλως ανεξόφλητη- στον διανοούμενο και τον άνθρωπο... ».

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η ιδιόχειρη απάντηση του Καστοριάδη (29 Αυγούστου 1996) προς τον Πρύτανη. «Πολύ σας ευχαριστώ για το γράμμα σας (...) Με χαρά θα εδεχόμουν την προσκλησή σας να έρθω στα Ιωάννινα. Όπως όμως ξέρετε μένω στο Παρίσι και δεν βρίσκομαι στην Ελλάδα παρά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο, περίοδο ό-

Τριαντάφυλλο
Τίνος

29 Αυγούστου 1996

Παιδί μου δι' αρχής:
Cosmius Castoriadis
4 Rue de l'Albani
75016 Paris

Φίλε Ιωάννη Καστοριάδη,

Πολύ σας ευχαριστώ για το γράμμα
που μου έστειλετε - και ευτυχώς
για την αργότερη επίσκεψή μου.
Με χαρά θα είχα ήθελα να έρθω

Τμήμα από την ιδιόχειρη απάντηση του Κορνήλιου Καστοριάδη στην πρόσκληση του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων

χι κατάλληλη για πανεπιστημιακές εκδηλώσεις.

Εάν τύχει να έρθω στην Ελλάδα την άλλη, προσφορότερη εποχή, ασφαλώς θα σας ειδοποιήσω.

Και πάλι σας ευχαριστώ για την ευγενική σας πρόσκληση και σας παρακαλώ να διαβιβάσετε τις ευχαριστίες μου προς όλους τους συναδέλφους,

με πολλή φιλία,

Κορνήλιος Καστοριάδης.»

Δυστυχώς, η επίσκεψη αυτή, που θα έδινε σε πολλούς Γιαννιώτες την ευκαιρία να ακούσουν τον Κ.Κ. δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ και η οφειλή έμεινε ανεξόφλητη.

E.II.

Πίσω από την νταλικά

Ο δημοσιογράφος Μαρτέλης στο μπαρ OLD NAVY

Στην εθνική οδό, λίγο έξω από την Αθήνα, νομίζω κάπου στην Ελευσίνα, υπάρχει ένα μπαρ. Το όνομά του είναι OLD NAVY ή κάπως έτσι. Ο ιδιοκτήτης του πρέπει να έχει κάποιο κόλλημα με το ναυτικό γιατί ολόκληρο το μπαρ θυμίζει -ανεπιτηχίς- ένα

Ο Μαρτέλης; Φωτογραφία Burt Gilnn, Magnum photos

καράβι.

Δύο τεράστιες λευκές άγκυρες πλαισιώνουν το γραμμένο με σχοινί όνομα του μαγαζιού και τα παράθυρα στην πρόσοψη του μπαρ είναι στρογγυλά, σαν παράθυρα καμπίνας.

Το OLD NAVY είναι από αυτά τα μπαρ που δεν έχουν καμία φιλοδοξία, σαλπάρει μόνο του επί της Εθνικής Οδού χωρίς να περιμένει νέους πελάτες. Οι ίδιοι και απαράλλαχτοι εδώ και χρόνια θαμώνες, παίρνουν τις θέσεις τους στα σκαμπό πάνω στα

οποία έχουν γράψει το όνομά τους στις 3 και 15 και λίγο πριν το μπαρ κλείσει για ένα ακόμα βράδυ.

Στο OLD NAVY έχει πρόσβαση μόνο μέσα από τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο. Πρέπει να πιάσεις δεξιά, να ανάψεις το αλάρι να κατέβεις από το αυτοκίνητο και να βαδίσεις για το μπαρ. Κανείς δεν θα είχε ποτέ λόγο να κάνει κάτι τέτοιο γι' αυτό και το μπαρ δεν θα περίμενε ποτέ αύξηση των πελατών και καλύτερες ημέρες.

Δύο όμως γεγονότα άλλαξαν τη μοίρα του μπαρ για πάντα.

Το πρώτο ήταν ότι ο Βίκτορας Παπαντωνόπουλος, ή Βιτόριο Σλέπε, κασκαντέρ από το Πήλιο Θεσσαλίας, πρόσεξε μία μέρα το μπαρ μέσα από το λεωφορείο καθώς πήγαινε στην Αθήνα για να συναντήσει το δημοσιογράφο **Μαρτέλη** προκειμένου ο τελευταίος να του αναθέσει μία από τις γνωστές, ασύλληπτες σε κίνδυνο αποστολές, σε ένα σήριαλ.

Ο Βιτόριο Σλέπε με το αλάνθαστο ένστικτο του κασκαντέρ κατάλαβε αμέσως ότι το OLD NAVY ήταν το κατεξοχήν μπαρ για αυτόν και τους συναδέλφους του. Είχε δει εσπατόρια, βαλκανιζατέρ, βιοτεχνίες και βενζινάδικα αλλά ποτέ δεν είχε δει μπαρ επί της Εθνικής Οδού απομακρυσμένο από την πόλη ξεκομμένο απ' οτιδήποτε. Για τον Σλέπε το μπαρ αυτό ήταν ότι είναι για τον ίδιο τα νούμερα του στις ταινίες: Αδύνατο.

Αποφάσισε να πει αμέσως στον Μαρτέλη για το OLD NAVY. Λίγες μέρες μετά τα γυρίσματα του σήριαλ το παλιό καφέ TOYOTA του δημοσιογράφου άναβε τα

αλλάρι έξω από το ερημικό μαγαζί και οι δυο τους αποχωρούσαν ώρες αργότερα, πραγματικά αεροπλάνα από το μπαρ.

Στο σημείο αυτό πρέπει να πω ότι ο δημοσιογράφος Μαρτέλης είχε αναγκαστεί καθώς πλησίαζαν στο μπαρ να εμπιστευθεί το τιμόνι στον Βιτόριο Σλέπε αφού η πρόσβαση ήταν δυνατή μόνο από την αριστερή πλευρά του δρόμου και έπρεπε να γίνει μια επικίνδυνη αναστροφή στη μέση της Εθνικής. Ο Βίκτορας με μαθηματική ακρίβεια και χωρίς ιδρώτα τα είχε καταφέρει.

Οι δύο τους λίγες μέρες αργότερα αποφάσισαν πως η ίδρυση του σωματείου των Κασκαντέρ, διακαής πόθος του Μαρτέλη όταν ακόμη γύριζε τους «Ιερόσυλους» -σήριαλ στις σκηνές ξυλοδαρμών του οποίου ο δημοσιογράφος αρνούσαν να εμπιστευθεί τη θέση του σε Κασκαντέρ και υπέμενε τα πραγματικά χτυπήματα ο ίδιος- έπρεπε να λάβει χώρα μέσα στο OLD NAVY. Στη συνάντηση στο Κολωνάκι όπου δεν έλειψε ούτε ένας από τους Κασκαντέρ που σταδιοδρομούσε εκείνη την εποχή στην Αθήνα αποφάσισαν να παραβρεθούν σύσσωμοι στο μπαρ για την αναγνώριση του σωματείου τους.

Όταν τα αυτοκίνητα άρχισαν να καταφθάνουν ένα-ένα με ελιγμούς που έκοβαν την ανάσα, στο OLD NAVY και με τους επιβάτες τους κοστούμαρισμένους για την περίπτωση, ο οδηγός της αυτοκινητοπομπής Βιτόριο Σλέπε, πάνω στην αναστροφή και ενώ τα 15 περίπου αυτοκίνητα σχημάτιζαν ένα τόξο στη μέση του δρόμου, συνειδητοποίησε ότι το μπαρ δεν βρισκόταν εκεί.

Ο Μαρτέλης βγήκε από το αμάξι -η σκηνή είναι ίδια με τη στιγμή που ο δημοσιογράφος καταφθάνει στα «νταμάρια» για να συναντήσει τους αρχαιοκάπηλους στο σήριαλ «Η έκπη εντολή», προστάτηψε με το αριστερό του χέρι το περουνίκι του από τον αέρα και αφού έκανε μια στροφή γύρω από τον εαυτό του κατευθύνθηκε προς το γειτονικό βενζινάδικο για να ρωτήσει που στο διάολο είχε πάει το μπαρ.

Ο ανιμώς του ιδιοκτήτη που ακόμη αμφιταλαντευόταν για το αν ήταν αλήθεια οι φήμες που ήθελαν το θείο του να κρατά λίγη βενζίνη

για το OLD NAVY και τη νόθευση των ποτών -πανάκριβος τρόπος να νοθεύεις τα ποτά αλήθεια- πληροφόρησε τον Μαρτέλη ότι το OLD NAVY ήταν κατασκευή προκάτ από το γειτονικό Χαϊδάρι και είχε μεταφερθεί ολόκληρο για τα Γιάννινα.

Ο πρώην καπετάνιος ιδιοκτήτης του είχε πληροφορηθεί για την πλοήγηση πλωτών μπαρ στη λίμνη της πόλης και έσπευσε να φορτώσει όλο το μαγαζί σε μια τριαξονική νταλικά -μαζί με το προσωπικό και του πελάτες οι οποίοι αρνήθηκαν να αποχωριστούν τα σκαμπό τους- για να το ρίξει στην ιστορική Παμβώτιδα.

Ο Μαρτέλης γύρισε στην αυτοκινητοπομπή και με ένα νεύμα του χεριού του έδειξε προς την πλευρά της Πάτρας ...

... Μία των ημερών μία αυτοκινητοπομπή θα προλαβαίνει στην αρχή της Λεωφόρου Δαδώνης τη μυστηριώδη τριαξονική νταλικά. Δεκαπέντε περίπου αυτοκίνητα με ασύλληπτη ταχύτητα θα ξεπροβάλλουν από τους λόφους της Κιάφας και θα συναντήσουν το μπαρ πάνω στο δρόμο. Όλοι μαζί θα κατευθυνθούν προς τη λίμνη. Εκεί θα λάβει χώρα η πρώτη πλωτή αναγνώριση σωματείου. Του πρώτου και μοναδικού Σωματείου Ελλήνων Κασκαντέρ (Σ.ΕΛ.Κ.).

(* Παραγνωρισμένο σήριαλ της ΕΡΤ 2 αφού συνέπεσε χρονικά με τη σειρά της ΕΡΤ 1 «Ο θάνατος του Τιμόθεου Κάνοντα» και βρέθηκε έτσι σε δεύτερη μοίρα. Πρόσφατα η ΕΤ2 και λίγο πριν γίνει ΝΕΤ αναγνώρισε το ιστορικά λανθασμένο «timing» και ξαναπρόβαλλε το σήριαλ, δυστυχώς όμως υποπίπτοντας και σε δεύτερο χρονικό σφάλμα αφού η σειρά «παίζει» τις μεσημεριανές ώρες και ενώ οι περισσότεροι λείπουν στις δουλειές τους.)

Οι πρωτευουσιάνοι, οι γκαήλες, και τα καιρικά φαινόμενα

Μαμά, μαμά η Μαύρη Καλλονή!! Alfred Eisenstaedt, 1963

Εικόνα 1η (πριν αρκετά χρόνια)

Έπινα καφέ κάτω από τον πλάτανο της πλατείας στο Μονοδένδρι. Στο διπλανό τραπέζι, ένα ζευγάρι πρωτευουσιάνων με το δεκάχρονο αγοράκι τους. Πιο πέρα, η μεταλλικού χρώματος ΜΠΕ-ΕΜ-ΒΕ τους. Κάποια στιγμή, μία γριούλα περνάει την πλατεία μαζί με το γαϊδουράκι της φορτωμένο με κλαρί. Το αγοράκι, ξεσπά ξαφνικά σε κραυγές, χοροπηδάει από χαρά, και δείχνοντας το γαϊδουράκι λέει στη μαμά του: «Μαμά, η «Μαύρη Καλλονή», η «Μαύρη Καλλονή»!!

Ήταν η εποχή που η τηλεόραση έπαιζε σε συνέχειες το ομώνυμο μυθιστόρημα, με κεντρικό ήρωα το άλογο «Μαύρη Καλλονή». Το παιδάκι, δεν είχε ξαναδεί ζώο της οικογένειας των Ιπποειδών. Κι ο γκριζος γάιδα-

ρος (είδος που αφθονεί ακόμη και σήμερα στη χώρα μας) αναγορεύθηκε σε Μαύρη Καλλονή.

Ευτυχώς που εκείνη τη στιγμή ο γάιδαρος δεν μπήκε στον πειρασμό να κάνει επίδειξη της δυνατής κραυγής που τον προόκισε η φύση. Κι έτσι το παιδάκι, θα μπόρεσε ίσως να πει μετά από λίγες μέρες στους συμμαθητές του στο κολλέγιο ότι είδε από κοντά τη Μαύρη Καλλονή.

Εικόνα 2η (πριν από μερικούς μήνες)

Πάλι στο Ζαγόρι, στον κάμπο της Ντοβράς, σταματάω στο πρατήριο να βάλω βενζίνη. Λίγα μέτρα πιο πέρα, ένα Αθηναϊκό πολυτελές αυτοκίνητο. Ο μπαμπάς, μετράει την πίεση στα λάστιχα. Η μαμά με τα δύο παιδιά περιμένουν στο αυτοκίνητο. Ξαφνι-

κά, ο μπαμπάς λέει στη σύζυγο: «Γρήγορα την κάμερα, γρήγορα την κάμερα». Κι ύστερα προς όλη την οικογένεια: «Βγείτε έξω να δείτε τα πουλιά, γρήγορα». Ο πατέρας τραβάει ακάθεκτος εικόνες με τη βιντεοκάμερα. Η υπόλοιπη οικογένεια μένει εκστασιασμένη με το «μεγαλείο της φύσης».

Πηγαίνω προς τα εκεί με την ελπίδα να δω κάποιο γεράκι, κάποιο όρνιο, κάποιο περιέργο πουλί τέλος πάντων. Η εικόνα όμως συνθέτεται από μια κομπανία σπουργίτια και λίγο πιο πέρα δυο γκαήλες!!

Η οικογένεια συνεχίζει τις κραυγές εξαλλου ενθουσιασμού. Τα σπουργίτια δεν σταματάνε το τομπολόι τους. Οι γκαήλες, ενοχλημένες μετακομίζουν μερικές δεκάδες μέτρα πιο πέρα.

Η οικογένεια επανέρχεται στο αυτοκίνητο μετά από αυτή τη μοναδική εμπειρία !! Ήταν λοιπόν τόσο εύκολο να γίνεις φυσιοδίφης.

Εικόνα 3η (πριν δύο εβδομάδες)

Στην πολυθρόνα μου αυτή τη φορά, βλέπω το δελτίο ειδήσεων γνωστού ιδιωτικού καναλιού. Κεντρικό του θέμα: Η πυκνή ομίχλη που έπεσε στα «βόρεια προάστια της πρωτεύουσας».

Ανοίγει το «παραθυράκι» για το ρεπορτάζ σε απ' ευθείας σύνδεση. Ο ρεπόρτερ περιγράφει σε δραματικό τόνο το σπάνιο καιρικό φαινόμενο. Και προσθέτει: «Όπως και σεις μπορείτε να διαπιστώσετε φίλοι τηλεθεατές, η ορατότητα δεν ξεπερνάει τα δύο με τρία μέτρα»!!!

Εκείνο που βλέπουμε ευκρινώς εμείς οι φίλοι τηλεθεατές (ακόμη κι εγώ που έχω αστιγματισμό) είναι ότι: Πίσω από τον ρεπόρτερ, οι πολυκατοικίες φαίνονται καθαρά στα 50 με 60 μέτρα, αρχίζουν και θολώνουν στα 80 περίπου μέτρα, ενώ τα πίσω κόκκινα φώτα των αυτοκινήτων φαίνονται αμυδρά

σε απόσταση τουλάχιστον 100-120 μέτρων!!!

Είναι ν' απορείς πως επέζησαν οι άνθρωποι μετά από τέτοια «θεομηνία»!!!

Εικόνα 4η (πριν τρεις μέρες)

Πάλι στο δελτίο ειδήσεων άλλου ιδιωτικού καναλιού. Πάλι το παραθυράκι με τον ρεπόρτερ σε απ' ευθείας σύνδεση. Θέμα αυτή τη φορά: το κρύο.

Ο ρεπόρτερ, με φόντο το δρόμο προς την κορυφή της Πάρνηθας μας λέει ότι «το χιόνι ξεπέρασε τους 5 πόντους και κάνει πολικό ψύχος. Η θερμοκρασία έφτασε στους μηδέν βαθμούς:!!!». Κι ο κεντρικός παρουσιαστής κλείνει την απ' ευθείας σύνδεση εκθειάζοντας τον συνάδελφό του «κάτω από συνθήκες πολικού ψύχους (0°C) έστειλε το ρεπορτάζ του»!!!

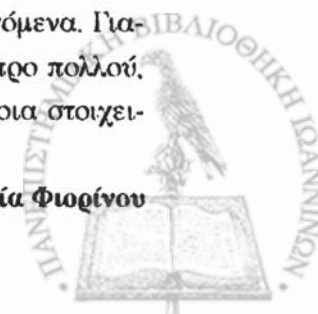
Τι του λες αυτουνού τώρα; Ότι στη Βόρεια και στην Ορεινή Ελλάδα (που δεν είναι και λίγη) κάνει μηδέν βαθμούς τα μισά πρωινά του Γενάρη; Ή ότι σε κάποιες πόλεις όπως στη Φλώρινα ή το Κάτω Νευροκόπι, οι μηδέν βαθμοί μόλις που θεωρούνται «ψυχρούλα».

Συμπέρασμα:

Το να εκστασιάζονται οι πρωτευουσιάνοι με μορφές «άγριας ζωής» όπως τα γαϊδουρία, τα σπουργίτια και τις γκαήλες, απλώς σηματοδοτεί τα χάλια τους. Κι έπονται χειρότερα καθώς φαίνεται.

Όσο για εκείνους που θέλουν να λέγονται «λειτουργοί της ενημέρωσης του λαού», καλό θάνατο να υποχωρήσουν λίγο από τις Αισχυλικές τους θέσεις, ιδιαίτερα όταν αναφέρονται σε απλά, καιρικά φαινόμενα. Γιατί αν η σοβαρότητα έχει χαθεί προ πολλού, ας διατηρηθεί τουλάχιστον κάποια στοιχειώδης σοβαροφάνεια.

Γεωργία Φιορίνου

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

- Αεροπορικά εισιτήρια εσωτερικού - εξωτερικού.
- Κρατήσεις ξενοδοχείων σε όλον τον κόσμο.
- Έκδοση διαβατηρίων - βίζας.
- Ενοικίαση αυτοκινήτων Ελλάδα - εξωτερικό.
- Έκδοση Διεθνούς φοιτητικής κάρτας (ISIC) & νεανικής κάρτας (FIYTO).
- Δεκτές όλες οι πιστωτικές κάρτες.

Member of:

American Society
of Travel Agents

Hellenic Association of
Travel & Tourism Agents

Global on line system SABRE.

ΚΑΛΑΒΟΚΑΣ
travel

Ναπ. Ζέρβα 4 - 6 , 453 32 Ιωάννινα , Τηλ: (0651) 39970 - 33724 , Fax: (0651) 33724
e-mail: kaltrvl@compulink.gr

συνέπεια & αξιοπιστία

Η Κίνηση του 15νθήμερου

Το Σακάκι που Βελάζει

Το Σακάκι που Βελάζει, του Στανισλάβ Στρατιέφ παρουσιάζεται στο Καμπέριο από το ΔΗΠΕΘΙ. Οι παραστάσεις δίνονται κάθε μέρα εκτός Δευτέρας και Τρίτης στις 9:30 ενώ εκτός την βραδινή παράσταση, Σάββατο και Κυριακή υπάρχει και απογευματινή στις 6:30. Η σκηνοθεσία είναι του Δημήτρου Ιωάννου

Ursula Korka

Έκθεση του Δημήτρη Ζουρούδη εγκαινιάζεται την Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου το βράδυ στην Γκαλερί Ούρσουλα Κόρκα (Γρίβα 19, κοντά στο ΙΚΑ, τηλ. 79889). Η έκθεση θα διαρκέσει ως τις 7 Μαρτίου. Παρουσίαση της έκθεσης θα γίνει στο επόμενο τεύχος μας.

Αμυμώνη

Έκθεση του Τάσου Δήμου εγκαινιάζεται την Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου στις 7 το απόγευμα στην Γκαλερί Αμυμώνη (Πλατεία Ν. Μπότσαρη). Η έκθεση θα διαρκέσει και εδώ ως τις 7 Μαρτίου.

Προσεχώς

Οι σύλλογοι και λοιποί διοργανωτές εκδηλώσεων θα πρέπει να ενημερώσουν το Μικρόπολις για τις εκδηλώσεις που ετοιμάζουν το επόμενο διάστημα ως την Παρασκευή 13 του μήνα το αργότερο, προκειμένου να συμπεριληφθούν στην ατζέντα μας.

ΚΙΝΗΣΗ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ - ΠΡΟΣΩΠΑ - ΕΚΔΡΟΜΕΣ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ - ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

οδηγός πόλης

Δωδώνης

Κεντρικόν, Δωδώνης 17, 72450, από τις 8 το πρωί. Εσπρέσσο Mrs. Rose, 450 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Ακαδημία, Δωδώνης 13, 76780, από τις 8:00 το πρωί. Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Κίκο, Δωδώνης 13, 39888, από τις 8:30 το πρωί, Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ..

Άρτιον, Δωδώνης 11, 26225, από τις 8:30 το πρωί, Εσπρέσσο Danesi 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Παπαγαλίνο, Δωδώνης 21, 73326, από τις 8:00 το πρωί. Εσπρέσσο Illy 550 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ. .

Σκαραβαίος, Δωδώνης 25, 30303, από τις 8:30 Εσπρέσσο Kimbo - Portioli 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ. .

Νίτρο, Δωδώνης 4, 33326, από τις 7:30 το πρωί. Εσπρέσσο Quarta, 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ. .

Τράπεζα, Δωδώνης 4, από τις 7:00 το πρωί, Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Daily News, Δωδώνης 6, 29777 από 7:30 το πρωί, Εσπρέσσο Queen's 500 δρχ., Νες καφέ 500

Εφετείον, Πλατεία Κατσαδήμα 7, 34473 από 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Hausbrandt 450 δρχ., Νες καφέ 550 δρχ.

Κάστρο

Φίλοιστρον, Ανδ. Παλαιολόγου 20, 72429, από τις 13:00 τις καθημερινές, από τις 9 το πρωί τα Σαββατοκύριακα. Εσπρέσσο Danesi 400 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Μώλος

Αίγλη, Πλατεία Μαβίλη 4, 36311, από τις 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Mrs. Rose 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Υπερωκεάνειο, Από το αρχιπέλαγος του ελληνικού τραγουδιού στον ωκεανό της μουσικής του κόσμου, Πλατεία Μαβίλη 10, 33781 από τις 8:30 το πρωί, μόνο ελληνική μουσική, Εσπρέσσο Danesi 650 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Καφέ Παρκ, Πλατεία Μαβίλη 16, από τις 7:30 το πρωί, Εσπρέσσο Illy - Portioli 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Αδιέξοδο, Πλατεία Μαβίλη 14, 75912, από τις 10:00 το πρωί. Το καφέ είναι καινούργιο. Εσπρέσσο Portioli 600 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Ναυτάκια, Γαριβάλδη 1, 34455, από τις 9:00 το πρωί. Εσπρέσσο Kimbo 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Αβέρωφ

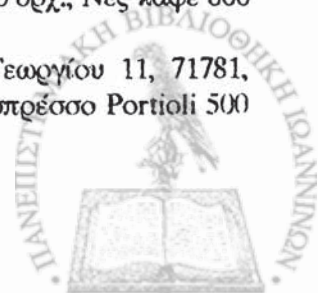
Φαγιούμ - Καφενείο Γυναικών, Αλεξ. Διακου 10, 74678, από τις 7:00 το πρωί, Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Μητρόπολις, Αβέρωφ 57, 20325, από τις 9:00 το πρωί ως τις 9:00 το βράδυ. Εσπρέσσο Illy - Kimbo 550 δρχ., Νες καφέ 550 δρχ.

Επίλεκτον, Μητροπόλεως και Αβέρωφ, 33907, από τις 7:00 το πρωί, Εσπρέσσο Illy - Μαρκο 400 δρχ., Νες καφέ 300 δρχ.

Οινορχειό, Αβέρωφ 45, 26477, από τις 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Σονέτο, Πλατεία Ν. Γεωργίου 11, 71781, από τις 11:00 το πρωί, Εσπρέσσο Portioli 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Κεντρικά

Στάτους, Ναπ. Ζέρβα 4-6 (στην στοά), 21301, από τις 10 το πρωί ως τις 10 το βράδυ, απολαυστικός καφές την ημέρα - ζωντανή μουσική το βράδυ, Εσπρέσσο Πελίτι 500, Νες Καφέ 500

Boulevard, Ναπ. Ζέρβα 4-6, στην στοά της Εμπορικής Τράπεζας, ζεστός, φιλικός, άνετος χώρος για να απολαύσετε τον καφέ σας, Mrs Rose 550, Νες καφέ 600

Τρουά, Γρηγορίου Σακκά 10, 75544, από τις 10:00 το πρωί. Εσπρέσσο Illy- Portioli 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Κόττον Κλαμπ, Γρηγορίου Σακκά και Ζυγομάλλη, 25974, από τις 11:00 το πρωί. Εσπρέσσο Kimbo 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Μαντζάτο, Η τέχνη να είσαι πάντα νέος ανάμεσα σε πολλαπλές εκδοχές του ροκ, Πυρσινέλλα 8, 22447, από τις 10:00 το πρωί. Εσπρέσσο Danesi 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Βέρντι, Πυρσινέλλα 5, 32447, από τις 8:00 το πρωί. Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Μικελάντζελο, Μιχ. Αγγέλου 29, 79343, από τις 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Danesi 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Πλάνετ, Μιχ. Αγγέλου και Χαριλάου Τρικούπη, όροφος, 28733, από τις 10:00 το πρωί, Εσπρέσσο Illy 600 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Σύμβολο, Στοά Σάρκα, τηλ. 36094, από 9 το πρωί ως το βράδυ. Εσπρέσσο Χάουζμπραντ 400, Νες καφέ 500

Παρασκήνιο, Στοά Σάρκα, 73172 από 11:00 το πρωί, Εσπρέσσο Kimbo 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Διάυλος, Ν.Ζέρβα 1 (Πλ. Κατσαδήμα), 75241, από 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Mrs. Rose 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Old Post, Ν.Ζέρβα 1, 37555 από 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Illy 500 δρχ., Νες καφέ 650 δρχ.

Alfa Club, Ν.Ζέρβα 10, 77728 από 8:00 το πρωί, Εσπρέσσο Jolly cafe 600 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Casbah, Ν.Ζέρβα 4-6 (Στοά Πεπόνη), 25776 από 10:00 το πρωί, Εσπρέσσο Sacafredo 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Le cafe, Ναπ. Ζέρβα 2, 78877 από τις 5:30 το πρωί. Εσπρέσσο Mrs. Rose 500, Νες Καφέ 500

Απόκεντρα

Αστ καφέ, Σταδίου 1, 78540, από τις 8:30 το πρωί. Εσπρέσσο 500 δρχ., Νες καφέ 600 δρχ.

Veto, Πλατεία Ηρώων Πολυτεχνείου, Τέρμα Δωδώνης, 66820, από τις 8:30 το πρωί. ως τις 12-1 το βράδυ, Εσπρέσσο Coffea 500 δρχ., Νες καφέ 500 δρχ.

Πλατεία Πάργης

Κάρμα, 23687 από 12:00 το πρωί, Εσπρέσσο Miss Rose 500 δρχ. Νες καφέ 500 δρχ.

Εσπεράντζα, 29087 από 10:00 το πρωί, Εσπρέσσο Pellini 650 δρχ. Νες καφέ 650 δρχ.

Pavillion, 31367 από 9:00 το πρωί, Εσπρέσσο Lavazza 500 δρχ. Νες καφέ 600 δρχ.

Συχνότητες, από 9:30 το πρωί, Εσπρέσσο Portioli 500 δρχ. Νες καφέ 500 δρχ.

Στριτ Καφέ

Άρωμα, Χαριλάου Τρικούπη 39, 73633 από τις 8 το πρωί. Εσπρέσσο Σεκαφρέντο 300, Νες καφέ 250.

Στριτ καφέ, απέναντι από τον ΟΤΕ, Εσπρέσσο Ντανέζι 250, Νες καφέ 250

Βερούκοκο, Γρ. Σακκά 13, 23877, από τις 7:00 το πρωί ως τις 10:00 το βράδυ. Εσπρέσσο Illy 300 δρχ. Νες καφέ 250 δρχ.

εστιατόρια

Roma Pizza, καθημερινά απολαύστε την πίτσα ή τα ζυμαρικά σας σερβιρισμένα στον χώρο μας, Δωδώνης 40 και Καποδιστρίου

Ταβέρνα Ορφέας, μουσικό μεζεδοπωλείο, οδός Σταυρακίου και Βλαχόστρατας, γευστικές αποδράσεις καθ' εκάστην. τηλ. 66727

φαγητό κατ' οίκον

Πίτσα - Μακαρονάδα

Roma Pizza, καθημερινά απολαύστε την πίτσα ή τα ζυμαρικά σας σερβιρισμένα στον χώρο μας, Δωδώνης 40 και Καποδιστρίου

Casa Di Pizza. Πίτσες και Καλτσόνε ψημένα σε παραδοσιακό φούρνο με ξύλα. Ανοιχτά από 18.30 έως 01.00. Κυριακή μεσημέρι από 13.00, Τρίτη κλειστά. Στοά Σάφα. Τηλ. (0651) 75.781 - 24.097

Ciao. Αγίου Κοσμά 69, τηλ. 40100 Ανοιχτά απ' το μεσημέρι. Καλές προσφορές και νόστιμα καλτσόνε.

Cesare. Μιχ. Αγγέλου 47, τηλ. 33700-79701 Ανοιχτά από τις 8.00 το πρωί. Ακόμα πιάτα της ώρας, πίττες και σάντουιτς.

Μεξικάνικο

Τάκο. Αρσάκη 48 (στη Σκάλα), τηλ. 20849. Ώρες: 14.00 έως αργά το βράδυ. Κάθε Τρίτη κλειστά. Το εστιατόριο με την αίσθηση του αυθεντικού.

Ψησταριές

Φίλιππας. 28ης Οκτωβρίου 9 (Στοά Ορφέα), τηλ. 30701-30352.

Κοτόπουλο

Chicken House. Τα πάντα από κοτόπουλο στις καλύτερες γεύσεις τηλ. 79967, Δωδώνης 23

εταιρίες ταχυμεταφοράς

TNT Express Worldwide, Βεβόπουλος Αλέξανδρος, Αρχ. Μακαρίου 38, τηλ. (0651) 39777 και 39779, για γρήγορη και ασφαλή παράδοση εγγράφων και δεμάτων.

μουσεία

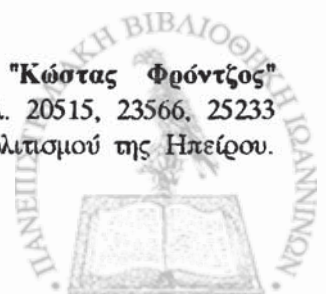
Αρχαιολογικό Μουσείο Ιωαννίνων, 25ης Μαρτίου 6, τηλ. 25490-31908, Ώρες λειτουργίας: 8.30π.μ. - 3μ.μ., Εισιτήριο: 500 δρχ. Ευρήματα από την προϊστορική έως και τη ρωμαϊκή εποχή από το χώρο της Ηπείρου αλλά και μέρος της Δημοτικής, πλέον, Πινακοθήκης.

Βυζαντινό Μουσείο Ιωαννίνων, Κάστρο Ιωαννίνων, τηλ. 39692, Ώρες λειτουργίας: 8.30π.μ. - 3μ.μ. Εισιτήριο: 500 δρχ. Ευρήματα από την παλαιοχριστιανική έως τη μεταβυζαντινή περίοδο, κεμήλια και εικόνες από τον 16ο έως και τον 19ο αιώνα, συλλογές.

Δημοτικό Εθνογραφικό Μουσείο Ιωαννίνων Αλεξάνδρου Νούτσου, Τζαμί Ασλάν Πασά, Κάστρο, τηλ. 26272, Ώρες λειτουργίας: 8π.μ. 3μ.μ., καθημερινές. Σάββατο-Κυριακή 9π.μ.-3μ.μ. Εισιτήριο: 700δρχ., φοιτ.: 300 δρχ. Εκθέματα της ελληνικής, τουρκικής και εβραϊκής κοινότητας.

Μουσείο Μαρίας και Σπύρου Μαλαφούρη (Ερβάνη), στο κτίριο του τμήματος ΦΙΠΨ στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Τριάντα δύο πίνακες ζωγραφικής (οι περισσότεροι του 19ου αιώνα) και εκατοντάδες χαρακτηριστικά (ανάμεσά τους σπάνιοι χάρτες του 19ου αιώνα) καθώς και προσωπικά αντικείμενα γνωστών προσωπικοτήτων της νεότερης ιστορίας μας (Κολοκοτρώνης, Foscolo, Βενιζέλος κ.α.) Ώρες λειτουργίας οι πρωινές εργασίες (βλ. και στις βιβλιοθήκες).

Λαογραφικό Μουσείο "Κώστας Φρόντζος" Μιχαήλ Αγγέλου 42, τηλ. 20515, 23566, 25233 Εκθέματα του λαϊκού πολιτισμού της Ηπείρου.

Δευτέρα 5-8μ.μ., Τετάρτη 10-1 μετά το μεσημέρι.

Μουσείο Εθνικής Αντίστασης, μετρεσές Βελή Πασά, κοντά στο Πνευματικό Κέντρο, τηλ. 37644
Ώρες λειτουργίας: 9.30π.μ. -12.30π.μ. εκτός Σαββάτου - Κυριακής, Ελεύθερη είσοδος. Φωτογραφίες, βιβλία, εφημερίδες, χάρτες της περιόδου 41-44.

Πινακοθήκη Εταιρείας Ηπειρωτικών Μελετών Παρασκευοπούλου 4, τηλ. 25233-25497 Ώρες λειτουργίας: 9π.μ.-10π.μ., 5.30μ.μ. -8.30μ.μ. εκτός Σαββάτου -Κυριακής. Ελεύθερη είσοδος. Γκραβούρες, αγιογραφίες, έργα σύγχρονων ελλήνων καλλιτεχνών.

Μουσείο Ελληνικής Ιστορίας Παύλου Βρέλλη. Μπιζάνι, τηλ. 92128, Ώρες λειτουργίας: 10.00π.μ. - 4μ.μ. Εισιτήριο: 1000δρχ. Κέρινες μορφές από την ελληνική ιστορία αλλά και συμβολικά έργα του ίδιου του καλλιτέχνη.

Μουσείο Κέρινων Ομοιομάτων Αθανασίου Βρέλλη, Καραμανλή 15, στο Μώλο, τηλ. 22414, Ώρες λειτουργίας: 9π.μ. - 4μ.μ.,

Πινακοθήκη Ευάγγελου Αβέρωφ, Μέτσοβο, τηλ. 41210, Ώρες λειτουργίας: 10π.μ. -4.30μ.μ. Εισιτήριο: 500 δρχ. Δημιουργικές Συναντήσεις 97: έκθεση έργων ζωγράφων που δημιουργούνται σε συνεργασία με παιδιά καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς. Μόνιμες συλλογές.

Βιβλιοθήκες

ΕΗΜ (Βιβλιοθήκη Εταιρείας Ηπειρωτικών Μελετών), Παρασκευοπούλου 4, μη δανειστική, με φωτοτυπικό. Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα - Παρασκευή 5.30-8.30, Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή 10-12 π.μ. τηλ. 24190, 25233

Ζωσιμαία Δημόσια Βιβλιοθήκη, Μάρκου Μπότσαρη και Ελευθερίου Βενιζέλου, τηλ. 25591 δανειστική, με φωτοτυπικό και τοπικό Τύπο. Ώρες λειτουργίας Δευτέρα, Τετάρτη 12.30 - 7.30, Τρίτη Πέμπτη, Παρασκευή 8-2.30 Σάββατο 9-1

XEN (Παιδική Βιβλιοθήκη), Σεισμόπληκτα, τηλ. 24453, δανειστική, Ώρες λειτουργίας: Σάββατο,

Κυριακή 10-12.30

Κέντρο Πληροφόρησης για την Γαλλία, στο Παράρτημα Ιωαννίνων του Γαλλικού Ινστιτούτου. Πληροφοριακό υλικό για σπουδές, διοίκηση, πολιτιστικά, ευρωπαϊκές συνεργασίες. Δαδώνης 21, (στη στοά). Για να κάνετε χρήση του Κέντρου κλείνετε ραντεβού στο 20922 πρωινές ή απογευματινές ώρες των εργάσιμων ημερών.

Ηλεκτρονική Βιβλιοθήκη Πολυμέσων, στο Καμπέριο, Παπαδοπούλου 11. Ηλεκτρονική βιβλιοθήκη δέκα θέσεων εργασίας που ξεκινά με αρκετούς τίτλους πολυμέσων (multimedia). Προσφέρει ακόμα βάσεις δεδομένων, σύνδεση με το ιντερνέτ, διδασκαλία ξένων γλωσσών με την χρήση πολυμέσων και πολλά ακόμα. Ώρες λειτουργίας από τις 9 το πρωί ως τις 1 μετά το μεσημέρι και από τις 4 - 8 το απόγευμα. Πληροφορίες στα τηλέφωνα 38656 και 26379.

Βιβλιοθήκη Μαρίας και Σπύρου Μαλαφούρη (Ερνάνη), στο κτίριο του τμήματος ΦΠΨ στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Περίπου 6,000 τόμοι από τους οποίους οι 2,300 έχουν δημοσιευθεί από το 1610 ως το 1900 καθώς και 900 περίπου χειρόγραφα (ανάμεσά τους ο Θούριος του Ρήγα και Τραγώδες του Foscolo). Ώρες λειτουργίας οι πρωινές εργάσιμες (βλ. και στα μουσεία). Πληροφορίες στο τηλέφωνο 98635.

Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων: Όλες οι Βιβλιοθήκες του Πανεπιστημίου είναι ανοιχτές για το κοινό δεν είναι όμως δανειστικές για όσους δεν ανήκουν στην πανεπιστημιακή κοινότητα. Αναλυτικά: Βιβλιοθήκη Ιατρικής Σχολής, τηλ. 98673, Βιβλιοθήκη Τμήματος Μαθηματικών, τηλ. 98304, Βιβλιοθήκη Φυσικού, τηλ. 98510, Βιβλιοθήκη Χημικού, τηλ. 98359, Βιβλιοθήκη Τμημάτων Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής Ψυχολογίας, Παιδαγωγικού Δημοτικής Εκπαίδευσης, Παιδαγωγικού Νηπιαγωγών, τηλ. 98714, Βιβλιοθήκη Τομέα Ιστορίας Νεωτέρων Χρόνων, τηλ. 98163, Βιβλιοθήκη Τομέα Λαογραφίας, τηλ. 98161, Βιβλιοθήκη Τομέα Βυζαντινής Φιλολογίας και Βυζαντινής Ιστορίας, τηλ. 98134, Βιβλιοθήκη Τομέα Αρχαιολογίας, τηλ. 98135, Βιβλιοθήκη Τομέα Κλασικής Φιλολογίας, τηλ. 98228, Βιβλιοθήκη Τομέα Νέας Ελληνικής Φιλολογίας, τηλ. 98214, Βιβλιοθήκη Τομέα Γλωσσολογίας, τηλ. 98216

φαρμακεία

Βρείτε εύκολα το φαρμακείο που θα σας εξυπηρετήσει από τις 5 το απόγευμα ως το πρωί της επομένης, κάθε μέρα του τρέχοντος δεκαπενθήμερου.

Δευτέρα 9/2/98 Μποβίλας Ιωάννης Καλάρη 7 35088

Τρίτη 10/2/98 Ξενικάκης Χρήστος Βλαχλείδου 2 38000

Τετάρτη 11/2/98 Παππά Ν. Ελένη Φ. Τζαβελλα και Ο. Πουτέτσι 24 70991

Πέμπτη 12/2/98 Παπαδόπουλος Παναγιώτης Μαρίκας Κοτοπούλη 35 29298

Παρασκευή 13/2/98 Περώνης Δημήτριος Ν. Μπότσαρη 3 30705

Σάββατο 14/2/98 Πίσπερη Βάσω 28ης Οκτωβρίου 43α 30640

Κυριακή 5/2/98 Ρούκας Στέφανος Ανεξαρτησίας 186 35247

Δευτέρα 16/2/98 Σίκλα Αρετή Ανεξαρτησίας 164 74161

Τρίτη 17/2/98 Σιαμοπούλου Παναγιώτα Μ. Αγγέλου 47 33718

Τετάρτη 18/2/98 Σταυρόπουλος Σταύρος Σ. Λάμπρου 27 27870

Πέμπτη 19/2/98 Βλάχος Ιωάννης Ανεξαρτησίας 7 35887

Παρασκευή 20/2/98 Φρυγκα-Ζαμπίρα Ελένη Χ. Τρικούπη 10 24288

Σάββατο 21/2/98 Λιάσκας Βασίλειος Μεγ. Αλεξάνδρου 124 31994

Κυριακή 22/2/98 Χριστοφορίδου Αθηνά Ζωσιμαδών 1 25485

ραδιόφωνα

Όλες οι συχνότητες των ραδιοφώνων που ακούγονται στα Ιωάννινα

- 88,1 Ρωμαιοί FM και 94,0 , 106,0
- 88,3 Ράδιο Δρυνοσίπολη
- 89,6 Cool FM και 99,2
- 90,1 Βήμα και Flash FM
- 90,7 Κλικ FM
- 90,9 Ράδιο Ενημέρωση
- 91,1 Life FM
- 91,6 Ράδιο Ήπειρος και στους 94,5 κ 107,9
- 91,9 Ράδιο Λευκάδα Πολύ χαμηλό σήμα

- 92,7 Φάρος FM
- 93,1 Αντέννα Ιωαννίνων
- 94,0 Ρωμαιοί FM και στους 88,1 κ106,0
- 94,5 Ράδιο Ήπειρος και στους 91,6 κ 107,9
- 95,4 Πρώτο Κανάλι και στους 100,4
- 96,3 Κοσμοράδιο
- 96,7 Γιάννενα 1
- 97,2 Τοπ FM
- 97,8 ΕΡΑ1
- 98,7 Δημοτικό Ραδιόφωνο
- 99,2 Σκάι Ιωαννίνων και 89,6
- 99,8 ΕΡΑ 2
- 100,4 Πρώτο Κανάλι και στους 95,4
- 101,0 Αριστερά στα FM
- 101,5 Energy FM
- 102,1 ΕΡΑ Ιωαννίνων και ΕΡΑ
- 102,7 Ηχώ και Αντέννα Αθηνών
- 103,5 Studio E και 105,0 (πρωί)
- 103,1 Studio 3
- 103,9 Studio 3
- 104,3 Super FM
- 105,0 Studio E (πρωί)
- 105,4 Σκάι Αθηνών
- 105,7 Love Radio
- 106,0 Ρωμαιοί FM και στους 88,1 κ 94,0
- 106,7 Metro FM
- 107,1 ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΙΑΥΛΟΣ
- 107,5 INTERNATIONAL FM
- 107,9 ΡΑΔΙΟ ΗΠΕΙΡΟΣ και στους 91,6 κ 94,5

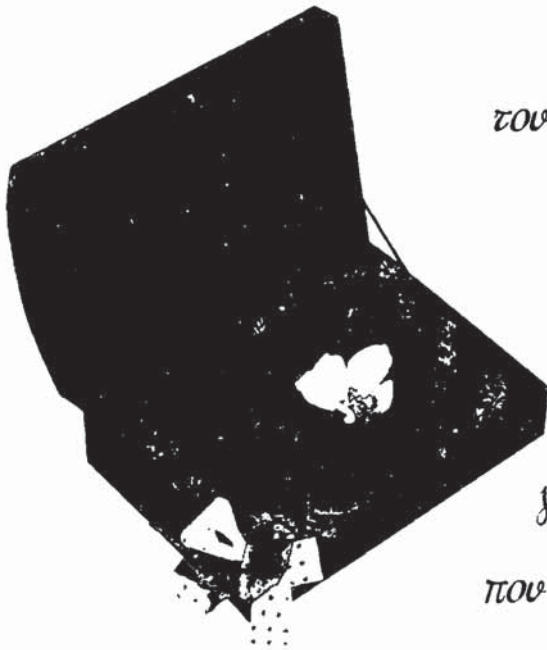
άνθη κατ' οίκον

Ανθοπωλείο Νάτση, Κεντρικής Πλατείας 1, τηλ. 27435, 31939, φαξ 70668. Τηλεφωνήστε για να δώσετε την παραγγελία σας για τα Γιάννενα, την Ελλάδα ή το εξωτερικό

Παρακαλούνται όσοι ενδιαφέρονται να περιληφθούν στις στήλες του Οδηγού της Πόλης ή έχουν να μας πληροφορήσουν για αλλαγές στοιχείων να επικοινωνούν με το 22348 απογευματινές ώρες ή να στέλνουν φαξ στο ίδιο νούμερο τις πρωινές ώρες.

Η συμπλήρωση του οδηγού της πόλης έχει γίνει με την επίπονη εργασία των συνεργατών μας. Είναι λοιπόν ευνόητο ότι δεν επιτρέπουμε την αναδημοσίευση χωρίς έγγραφη άδειά μας.

Γιώτα και Βιβή Νάτση
Floral Designers
Διεθνούς σχολής Οντοφλός

Κεντρική Πλατεία 1,
Ιωάννινα,
τηλ. 27435, 31939,
τηλ.& Fax 70668

Και το μόνο που επιθυμούσα
ήταν ένα κοινό λουλούδι,
δρεμμένο στις απαλές ομίχλες και
το βροχερό Ηπειρωτικό αέρα,
ένα λουλούδι που να έχει γνωρίσει
τα δάση, την άφθιλη κρεβατίνα,
τα υγρά πράσινα βρύα,
τους γυμνούς δάμνους στους φράκτες,
ένα λουλούδι που να μιλάει
τη γλώσσα μου
και να μπορεί να μου πεί
για όλα τα δάση και τα μέρη
που η καρδιά μου τα δομάται καλά.

14 Φεβάρη
ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου

Ξενώνας Λίδος στο Δίλοφο Ζαγορίου

Σε μικρή απόσταση από τα Γιάννενα

Ελάτε στο Δίλοφο,
για ζεστή φιλοξενία,
όμορφες εκδρομές
και παραδοσιακές γεύσεις

Τηλ. Για κρατήσεις θέσεων
στο εστιατόριο ή τον ξενώνα
0653 61362 / 093485036
093712406 / fax 0651 79783

ΤΟ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

& ο Λίδος

σας προσφέρουν δωρεάν τη δεύτερη νύχτα σας στον ξενώνα

(προσκαμίζοντας το δελτίο αυτό - Ταχύει ως τις 28 Φεβρουαρίου 1998)

